

Bütün Ülkelerin
Proleterleri Birleşin!

Karkeren hemu
welatan yekbin!

Kurtuluş Yolu

Devrimin de partinin de
güvencesi işçilerdir!

Yıl:1,Sayı:1,Aralık 1984

Faşizmin kılıcı altında toplu sözleşme

İ.Keskiner

TÜSTAV / Duisburg
Argiv Fonu

Faşizm koşulları altında, toplu sözleşmeler sürüyor. Yapılan toplu sözleşmeler, içeriye ve dışarıya demokrat maskesi altında "dostlar alışverişte görsün" mantığı altında yapılıyor. Ücretlere yapılan "zamlar" sadece işçinin ölmemesine yetecek kadardır. Birçok iş kolunda, patron ve sendika ağaları işçi sınıfından duydukları korkuyla sözleşme imzalamak zorunda kaldılar. Daha masadan kalkmadan enflasyonun %45 in üzerine çıkmasıyla işçinin aldığı "zam" devede kulak misali, sofraşından kuru soğanı da alıp götürdü.

Türkiye'de net asgari ücret 16.500 TL dir. Bugünkü hayat pahalılığıyla düşünüldüğünde, işçi sınıfının aldığı ücret, 1960 lı yılların gerisindedir.

İşçi pozundaki S.Yılmaz'a "ülkemizde toplu sözleşme, kurulduğundan buyana, böylesine bir tabloyla karşılaşmamıştır" (25.Kasım Cumhuriyet) dedirten bu toplu sözleşmeler, işçi sınıfının kinini daha da biliyor, düşmanı tanımada bilincini daha da yükseltiyor.

Bir yandan toplu sözleşme masalarında, işçinin ekonomik hakları kapitalistler tarafından dilimlenirken, öte yandan da olası patlamaları önlemek, öncü işçileri temizlemek için, "işçi çıkarma yasağı" bir kararnameyle kaldırıldı. Her gün 100 200 işçi işten çıkarılıyor. Finans-kapital faşizmin desteğiyle, zaten gaspedilmiş, işçi sınıfının demokratik hak ve özgürlüklerinin çerçevesini daha da daraltmaya çalışıyor. Fakat bunlar da kapitalizmi kurtarmayacak, en bilincsiz işçinin gözünü açarak, kendi sonlarını hazırlayacaktır. Küçük iş kollarında başlayan grevler, gelecek kavganın habercileridir.

İşçi sınıfındaki öfkenin verdiği kaygıyla, Türk-İs yöneticileri de köşeye sıkışmış durumdadırlar. S.Yılmaz gibi sendika ağaları, bir yandan işçiden yanaymış gibi atıp tutuyor, öte yandan da daha dün hazırlanan anayasanın, bugün kritik bir ortamda nasıl rafa kaldırıldığından yakınıyorlar:

"Geçirdiğimiz ara rejimden sonra toplu pazarlık düzeni 12 Eylül öncesinden farklı bir karaktere sahiptir. (...) Muhatabınızın bir noktada yetkisinin olmadığını anlıyorsunuz. ...Kamu kesiminde toplu sözleşme muhatabının

ze bu işte adalet var mıdır? 82 Anayasasının ışığı altında neyi amaçlarsa amaçlasın ve ne sonuç doğursa doğursun işçiler bunu göğüslemeli, birliklerini sürdürmelidir. (...) Kamu kesiminde toplu sözleşmeler 1964 yılındaki duruma döndü. Kimdir işçiye zam verme yetkisinde olan?

Yasaların tatbikatı beklenen, özel sektöre yol göstermesi gereken kamu kesimi, yasalara ters hareket ediyor. Bunun en bariz örneği Kamu Koordinasyon Kuruludur." (agy)

Türkiye'de giderek, hoşnutsuzluk, artıyor. Faşiz

kim olacağını bugüne kadar anlamak mümkün olmamıştır. (...) Ülkemizde toplu sözleşme kurulduğundan bu yana böylesine bir tabloyla karşılaşmamıştır."

(25 Kasım 1984 Cumhuriyet) diyen S.Yılmaz, öte yandan zaten yıllardır et yüzü görmemiş işçiyi birliğe çağırıyor, sofraşındaki kuru ekmeği de faşizme vermesini utanmadan istiyor. Bunu söylerken de bazı gerçekleri de gözardı edemiyor.

"Her şey hür olacak, et ithali hür olacak, süt ithali hür olacak, ama toplu pazarlık hür olmayacak. Soruyorum si-

min yaptırım gücü azalıyor. Faşist Evren toplumdaki huzursuzluğu sezerek, orduyu yavaş yavaş kışlasına çekmeye çalışıyor. Bugün Evren-Özal arasındaki işbölümünü, ayrı ayrı kanatlar olarak göstermeye çalışanlar, ülkeden ve yaşamdan ne kadar kopuk olduklarını kendi ağızlarıyla itiraf edenlerdir.

Faşizmin demokrasi oyunlarına, anayasasına bakıp, gazete küpürlerinden rejime "yeni" isim arayanlar ve ideolojik öncülükle böbürlenip kendini dev aynasında görenler, bu durumu sürdürdükleri süreçte devenin boynunda (arkası yirminci sayfada)

ÇIKARKEN

Kurtuluş Yolu'nun bu ilk sayısında gazetenin çıkış amacıyla ilgili kısa birkaç şey söylemek istiyoruz.

Kurtuluş Yolu, TKP-İşçinin Sesi hareketi içinde çalışan, "Faşizmin Çözülüşü" kitabındaki görüşlere ve ardından gelen tasfiyelere karşı çıkan kadro ve sempatizanların ortak çabasıyla yaratıldı.

Faşizmin "kalkışı", "ara dönem", dönemin siyasal taktikleri ve örgüt anlayışı vb. konularda görüş ayrılıkları çıktıktan sonra, bu konuların İşçinin Sesi sayfalarında tartışılması için elimizden geleni yaptık. EK çoğunluğunun açık çağrısına, açık yanıt vererek yazıları gönderdik. Bunların ve daha sonra gönderileceklerin İşçinin Sesi'nde yayınlanmasını istedik. İlk yazıları ayrı bir ek olarak yayınladılar. Daha sonraki yazıları ise İşçinin Sesi'nde yayınlamayacaklarını duyurdular.

Esas olarak ideolojik-siyasal konuları tartışmak, ikinci olarak da kopardıkları kuru gürültüyü deşifre etmek için ayrı bir platform yaratmak zorunluluğu doğdu. Özellikle, elinizdeki bu ilk sayıda kaçınılmaz olarak ağırlık, İşçinin Sesi ile tartışmaya kaymıştır. Ama, bundan sonraki sayılarında Kurtuluş Yolu'nun kendisini dar polemikçilikle ve tepkici bir anlayışla sınırlamayacağını herkes görecektir.

İşçinin Sesi'ndeki bugünkü ayrışmayı doğuran nedenler yalnız başına bu hareketin karşılaştığı sorunlardan kaynaklanmıyor. Bugün, Türkiye devrimci hareketinin tüm öğelerini şu ya da bu ölçüde içine alan bir kriz yaşanıyor. Birçok harekette birbirine çok benzeyen gelişmeler var. Tikanıklık var.

Öte yandan, dönemin görevleri üsteliyor. İşçi sınıfının ve emekçi halkın sınıf savaşına önderlik edecek Marksçı-Leninci bir komünist partisine duyulan gereksinim acilliğini koruyor.

Bugün Türkiye devrimci hareketi inkarcı, tasfiyecici bir eğilimle karşı karşıyadır: Türkiye devrimini ve devrimci örgütlerini tasfiye eğilimi.

Türkiye'de gericilik dönemi sürüyor. Hem de, "sol" dan konuşan yaratıklarını da üretmiş olarak, renklenmiş olarak sürüyor. Türkiye'de bazı dergiler çevresinde kümelenen odaklar işçi hareketine, aydın- gençlik çevrelerine burjuva görüşler aşlamak için çalışıyorlar. Bazı haklı sorulardan çıkarak ihtilalci Marksizmi gözden düşürmeye, sözüm ona "yeni" görüşler getirerek toplumsal muhalefeti burjuva liberallerinin kuyruğuna takmaya uğraşıyorlar. Yurt dışında çıkan tasfiyecici eğilimlerle, yurt içindeki burjuva entellektüelleri aynı değirmene su akıtıyorlar. Tasfiyeciliğe ve dönekliğe karşı savaşmak bugün tüm devrimcilerin önemli görevlerinden biridir.

Öte yandan, Türkiye devrimci hareketinin son 25 yılının yarattığı kadro birikimi az değildir. 12 Martları, 12 Eylülü görmüş, ülkede ki yüksek sınıf savaşlarını yaşamış bu kadronun bir bölümü zindanlarda işkencelerde telef oldu. Yurt dışında ve yurt içinde "dışarıda" kalanların bir bölümü gericilik yıllarında siyasetten "bağımsızlaştı". Ya da inkarcılığa saptı. Bir bölümü ise varolan örgütlerin iç işleyiş bozuklukları yüzünden devrimci heyecanlarını, kavgı coşkularını yitirmedikleri halde fiilen örgütlü savaşın dışında kaldılar.

Türkiye'de bazı örgütlerin sesi duyuluyor. Ama bunların hiçbirisi sınıf savaşının bugünkü görevlerini

(arkası ikinci sayfada)

MANNHEIM OLAYLARININ İÇYÜZÜ

Görüş Ayrılığından Dolayı Yapılan İşkenceyi Protesto Ediyoruz

19.10.84 Cuma günü derneğimizde devrimci-liğe yakışmayacak bir olay yaşanmıştır.Olaylar Faşizmin Çözülüşü kitabının ortaya çıkışıyla birlikte başladı.Örgüt içinde ve dernek düzeyinde tartışmalar başladı.Kitaba katılanlarla,kitaba katılmayanlar arasında tartışma sürüyordu.Biz görüş ayrılıklarının tartışma ile giderileceğine inanıyorduk.

19.10.84 Cuma günü saat 12'den sonra dernek açıldı.Ve biz günlük normal çalışmalarımıza başladık.Saat 13 sıralarında İngiltere ve Hamburg'dan 15 kişilik bir grup içeriye girdi,daha sonra beşer, altışar kişilik guruplar halinde içeriye girdiler.MTİB başkanını bir masaya oturtular,MTİB'den her yoldaşın başına ikişer üçer kişi dikildi.

Dernek başkanımıza yarım saat süren bir iskenceden sonra saat 14'de derneğe üç yoldaşımız (Mannheim'dan) daha derneğe geldi.Yoldaşlarımızın üzerlerini aramak istediler,yoldaşlarımızın neden üstümüzü arayacaksınız sorusuna,karşılık mahkemeyi kuran yine küfürler söyleyerek şunların ağzını burnunu kırım diye komut verdi.Ellerinde demir ve sopa olan 20 kişilik bir gurup 4 yoldaşımızın üzerlerine çullandılar.İkisi ağır 4 yoldaşımız yaralandı.

Kapıya dayanan polisler önce yaralılar dahil 5 yoldaşımızı tutuklayıp götürdüler.Sonra da ellerinde sopa bulunan kişileri tutukladılar.Sempatizanların gözleri önünde ceryan eden bu olay gine sempatizanların müdahalesi ile yoldaşlarımızın durumu açığa çıkıp yaralanan yoldaşları hastaneye kaldırdılar.Görüş ayrılığı nedeniyle işçilere saldırıp işkence yapan Yürük-oglu klğini protesto ediyoruz.

Ve bu konuda **İşçinin Sesi** gazetesinden özeleştir bekliyoruz.**İşçinin Sesi** demokratikleştirilmelidir!**YAŞASIN DEVRİM VE SOSYALİZM KAVGAMIZ!**
Suat Akin

Oyunlar boşa çıkacaktır

15 Ekim pazartesi

O gün saat 12.30 da derneğe gelmiştim. Dernek de kalabalık bir kitle vardı.Köln'de ki yoldaşlardan bazıları gelmişti.Bu yoldaşlardan olayların iç yüzünü öğrendim.Yoldaşlar bütün olayları, (Tasfiyeleri) anlattılar. Ama ben inanmadım. Bu arada merkezden bazı görevlilerin geleceğini ve açık bir tartışmanın yapılacağını söylediler.İki taraflı bilgi alacağım diye sevindim ve tartışmaya katılmak için o gün öğleden sonra işe gitmedim.

Bu arada tartışma başladı.Sağlıklı bir tartışma olmuyordu.Neden-se orada öğrenmiş olduğum,kitabı savunan kişiler tartışmadan çekiniyorlardı.Görevli il sekreteri sorulan sorulara yanıt veremeyeceğini ve yetkili olmadığını söyledi.Ben şoke olmuştum.Benim bu olaya o anda verdiğim karar;körü körüne bir görüşe bağlanmak,bilmediği halde o görüşü savunmaktır.Ya da merkez öyle emrettiği için savunmaktır.İyi ama, bir şeyin yanlış olduğunu bile bile onu savunmak,akıntıya karşı kürek çekmektir,aptallıktır.

Biz tartışırken beklediğimiz (soruların yanıtında yetki sahibi olabilecek) kişiler geldiler.Bu kişiler kendilerinin UB'dan olduklarını açıkladılar.Tartışmak istemediklerini bildirdikleri halde ısrarlarımız karşısında tartışmak zorunda kaldılar.Kitaptaki görüşleri savunan kişiler yenilgiye uğradılar.Örgütsel konulardaki soruları da yanıtlamadılar.Görevinden alınan yoldaşın disiplinsizlik nedeniyle değil (daha önce il sekreteri olan kişi böyle açıklamıştı.) kitaptaki görüşlere karşı olduğu için görevinden alındığını söylediler.Diğer kişi ve il örgütlerinin neden tasfiye edildiği sorusuna da, bu örgütleri tasfiye kararı alınırken karar verecek gerekli organın toplanmadığını ve bir kişi tarafından telefonla karar verildiğini doğruladılar.

16 Ekim Salı

Sabahleyin derneğe geldiğimde yoldaşların hep si tartışıyordu.Doğrular yine kazanıyordu. Yalan her zaman olduğu gibi kaybediyor, maskesi düşüyordu.Sayın il sekreterimizin söylemiş olduğu yalanlar (bana değil) bir gece önce ortaya çıkmıştı.Kimsenin yüzüne bakacak durumda değildi.Derneğe gelip giden sempatizanlar da ni sanki onunla eğlenir olmuşlardı.Ama bu kişi kaybettiği ve bu görüşleri ile devamlı kaybetmeye mahkum olduğu için,yatay ilişkiler girişmişti.Merkezin görüşlerini savunan üç kişi hiç durmadan kişileri köşelere teker teker çekerek yatay ilişkiye geçiyorlardı. Sekreter aynı taktiği bana da uyguladı.

17 Ekim Çarşamba

Akşama doğru dernek de oturuyorduk. Fransa'dan bir yoldaş geldi.Bizim yaptığımız iyi olmadığını,merkezin görüşlerine karşı çıktığımız için disiplinsizlik suçu işlemiş olduğumuzu söyledi.

18 Ekim Perşembe

Yine yoldaşlarla birlikte dernekte oturmuş tartışıyorduk.Saat 20 ye doğru bir önceki gün Fransa'dan gelen yoldaşla birlikte bir kadın yoldaş geldi.Kendisini merkez tarafından görevlendirildiğini ve bizimle tartışmak istediğini söyledi.Tartıştık ve yenilgiye uğradılar.Tartışma ertesi gün saat 14.00 de tekrar sürdürülmek üzere kararlaştırıldı.

19 Ekim Cuma

Bu günü dernekte bilinen olaylar gelişti. Öteki yoldaşların yazdığı için ben bu olayları yeniden anlatmayacağım.

Bu olaylar,kimin haksız olduğunu,kimin provakasyon yaptığını çok açık ortaya koyuyor.

Şahin Doğan
Mannheim

İşkenceciler Cezalandırılmalı!

18.10.1984 Perşembe günü MTİB derneğinde Faşizmin Çözülüşü kitabının açık tartışmasını yapmıştık. Londra'dan gelen bir bayan toplantıda bulunmuştu.Bu bayan tartışmaya süre

konmasını istedi.Tartışmada rezil olduklarını anlayınca su kelimeyi kullandılar:"Biz hazırlıksız geldik"dediler.Hazırlıksız gelen bir kişi nasıl oluyorda **İşçinin Sesi** adına İngiltere'den gelip tartışma yapıyor? Tartışmayı 19.10.1984 gününe ertelediler.

Cuma günü saat 12 de dernek açılmıştı,dernekte beş kişi vardı. Dernek bir anda Londra'dan gönderilen adamlarla doldu.Londra'dan gelen birisi emir vererek dernek başkanını zorla bir sandelyeye oturttu,bu bir parti mahkemesi dedi ve daha sonra üç yoldaşımız daha geldi.Bu yoldaşların üzerlerini aramak istediler,burada parti konuşuyor dediler ve yoldaşlar "ne partisi

deyince" emir veren "vurun ... çocuklarına" dedi ve yoldaşların üstüne saldırdılar.İkisi ağır dört yoldaş yaralandılar.

R.Yürükoglu gazetelerde parti düşmanları partiyi bölüyorlar diye bağırıyorsun,gözlerini aç artık parti düşmanlarını kendin daha iyi bilirsin.Gönderdiğin adamlar işçilere işkence ediyorlar.İşkence fasistlere özgüdür.Bu yapılanları protesto ediyor,işkencecilerin cezalandırılmasını istiyoruz.

Partinin de devrimin de güvencesi işçilerdir! Demokratik bir İşçinin Sesi için savaş! Yaşasın devrim ve sosyalizm kavgamız!

Mannheim
Murat Bahri Açık

ÇIKARKEN

hakkiyla yerine getirecek güç ve örgütlülükte degiller.Türkiye'de kendiliğinden oluşan,yerel çevreler ve birbirinden habersiz çalışan öbekler ise merkezi bir eşgüdünden yoksunlar.Varlığını ağırlıklı olarak yurt dışında sürdürmek zorunda kalan örgütler ise giderek etkisizleşiyorlar.Önümüzdeki tablo ne yazık ki böyledir.

Bu tablo,devrimci-komünist örgütlenme ve işçi emekçi halk güçlerini birleştirme sorununun hala gündemin ilk maddesinde durduğunu gösteriyor.Bu tablo nasıl aşılar? **Kurtuluş Yolu** özellikle bu sorun çevresinde bir tartışma açacaktır.Devrimci-komünist birliğin soyut çağrılarla,pratikten kopuk entellektüel gevezeliklerle çözülmeyeceğini biliyoruz.Bu yöndeki sonuçsuz çabaları,elmalarla armutları zoraki birleştirme deneylerini Türkiye devrimci hareketi yaşadı.Derslerini çıkardı...

Atilacak **ilk adım**lardan biri,teorik ve pratik yönleriyle,parti-örgüt-işleyiş ilkelerinde bir anlayış birliğine varmaktır.

İdeolojik birlik olmadan örgütsel birlik olmaz.Bu çok doğru bir ilkedir.Ama "ideolojik birlik" nedir ve nasıl sağlanır sorusuna tam bir yanıt vermeden bu doğru ilkeyi yinelemekle de arpa boyu yol kat edemeyiz.Unutmayalım ki, ideolojik birliği güneşin altındaki her konuda kılı kılına aynı düşünmek, "kesme şeker gibi" aynı davranmak olarak anlayanlar da var.Kavramı temelden yatsıyıp pragmatizme tapınanlar da.Bu kavramları da açıklığa ve yeniden bilince çıkarmak gerekiyor.

Kurtuluş Yolu bu bilinçle Türkiye'deki devrimci komünist birlik ve parti oluşturma süreçlerine bir taraf olarak katılacaktır.

Gazetede "Serbest Köşe" diye bir bölüm açıyoruz.Bu sayfalarda katıldığımız,katılmadığımız tüm görüşleri yayınlayacağız.Fikirlerin oluşumunda açık tartışmanın üretkenliğine inanıyoruz.Lenin'in açık tartışma eylemde demir birlik ilkesini savunuyoruz.

Kurtuluş Yolu'nun öteki sayfalarındaki üstten imzalı yazılar bizi bağlayan,inandığımız görüşlerdir. Bunları savunuruz,katılmadığımız görüşleri eleştiririz.Ama biz kimseye "mutlak doğrular bizdedir,önümüzde diz çökün" demiyoruz.Tersine doğruları daha tam bulmanın kollektif düşünme-tartışma süreçlerinden geçmesi ve pratikte denenererek kanıtlanması gerektiğini söylüyoruz.

Kurtuluş Yolu kendi pratiğiyle bu yönde tutarlı olmaya çalışacaktır.

Kurtuluş Yolu

YÜRÜKOĞLU'NUN ÇİZDİĞİ EĞRİ

DÜN

Hazırlayan: Cem Cemgil

Faşizmin geliş nedeni ve amacı

"Emperyalizm ve tekelci brujuvazi bu faşist darbeyle

a)Devrimci durumdan karşı devrimle çıkabilmeyi,

b)Ekonomik-toplumsal bunalımı tersinden çözebilmeyi,

c)Türkiye'nin emperyalistleşmesinde ve devlet tekelci kapitalizmin işleyişinde önemli bir aşamaya ulaşmayı amaçlıyor." (14.9.80 EK Üst Büro bildirisi)

"Emperyalizm ve tekelci brujuvazi,devrimci durumdan karşı devrimle çıkabilmek,derin ekonomik-toplumsal bunalımı tersinden çözmek amacıyla gerici generaller eliyle faşist bir darbe yaptı."(Aynı bildiri)

Burada faşizm,Yürükoğlunun idda ettiği gibi sadece siyasal bunalımın sonucu geldiğini değil,tam tersine ekonomik-toplumsal ve siyasal bunalımın sonucu geldiğini söylüyor.

Faşizmin ülkeye yerleşme süreci ve monolitlik

"Generaller cuntası, yurdumuzdaki devrimci durumun üç ögesine karşı açık bir programla gelmiştir." (Aynı bildiri)

"Yurdumuzda henüz faşizm yerleşmemiştir. Faşizmin tabandan bir hareket olarak değil,tepeden generaller eliyle topluma yerleştirilmeye çalışılması,siyasal ortamın bugünkü özgüllüğünü belirliyor.

Bu özgüllük,anti-faşist,anti-emperyalist, anti-tekelci ve anti-sömürgeci devrim hareketine faşizm yerleşmeden devirmek için önemli dayanaklar sağlıyor." (Aynı bildiri)

"Ülkemizde bir dönem yaşadık.Faşist bir darbe dayatıldı.Devrimci durum gitmedi,faşizm daha yerleşmedi.Faşizm henüz yerleşmemişken,İTİB olarak bizim görevimiz nedir? Bu faşizmi yerleşmeden devirebilmeye katkı yapmaktır." (E.Engin İS.s.141)

"Faşizm daha hala bir sistem olarak daha yerleşmiş değildir.Ama

ülkede gerek 12 eylül öncesinden,gerek darbe sonrasındaki geçici dönemden farklı bir durum doğmuştur.TKP EK'si 29 kasım bildirisiyle bu değişikliği saptadı ve devrimci durumun bittigini,ülkenin gerici dönemine girdiğini işçi sınıfına ve halkımıza açık yüreklilikle duyurdu."(İl.Konferans kararları s.32)

Üç,dört ay boyunca tüm yazılarda gördüğümüz gibi faşizmin henüz ülkeye yerleşmediğini söylüyor.

Monolitlik:

"12 eylül diktatörlüğünün,anayasayı,parlamentoyu,siyasal partileri kaldırması,hükümeti bile beş kişilik cuntanın altında göstermelikleştirmesi,olağan brujuva yargı işleyişini durdurması,yeni yasama,yürütme ve yargıyı tek elde toplaması,yığın örgütlerini kendi altında örgütlemeye geçmesi, faşist devletin monolitik yapısına ulaşma cabasıdır." (R.Yürükoğlu 10 eylül 1981/Bu kavga gelecek kavgasıdır)

"Faşist cunta,12 eylül 1980 den bu yana her alanda bir dizi gerici yasa getirdi.Simdi hepsi **Monolitik** toplum ve devlete ulaşma amacını güden bu yasaları sistemleştirerek bir gerici anayasa hazırlığı başladı."(R.Yürükoğlu İS.s.181-182)

"Faşist iktidar bu yollardan faşizmin korporatif,monolitik toplum yapısına ulaşmayı amaçlıyor.Ülkedeki tüm üretimi,dolayısıyla tüm toplumu finans-kapitalin çıkarları doğrultusunda denetim altına almak istiyor.

Korporatiflik,tüm toplumun (tüm üretimin) faşist devlet disiplini altında örgütlenmesidir.

Monolitlik,bu örgütlenmenin tek bir çıkar (finans-kapitalin tüm kapitalizmi kurtarıcı yöndeki genel çıkarı) doğrultusunda olmasıdır."(İl.Konf.Karar. s.25)a

"Atatürkçülük,tarihsel gelişimi içinde faşist bir ideoloji olarak ortaya çıkmadı. Ama,"sınıfsız-imtiyazsız

kaynaşmış toplum" "tek parti,tek şef" "merkezi güçlü devlet" gibi temel önermeleriyle,bugün emperyalistleşmekte olan finans-kapitalin istemlerine güzelce uymaktadır.

Faşist iktidarın Atatürkçülüğe sarılması,onun hem bu özelliklere sahip olmasından,hem de brujuvazinin egemen ideolojisi olmasından ileri gelmektedir.

Korporatif toplumu, monolitik devlet yapısını oluşturmaya koyulan faşist cuntanın sınıflararası barışı,güçlü devlet anlayışını,toplumda özveriyi ve bürokratik disiplini Atatürkçülük'le bağlaması boşuna değildir."(İl.K.Kararları s. 53)

Yürükoğlu'nun faşizmin çözülüşünü başlattığı tarihe kadar faşist diktatörlük,henüz monolitlikli sağlamadığını görüyoruz.

BUGÜN

Faşizmin geliş nedeni ve amacı

"Faşizmin acil geliş nedeni,onu egemen sınıf açısından zorunlu yapan **siyasal bunalımı** **cözme**,devrimi önleme amacını yerine getirdiğinde gidisinin yolu açılır."...

"Faşizmin acil geliş nedenini ortadan kaldırdığında,kendi açısından sonun başlangıcıdır.Bir an için toplumun çoğunluğunu,emekçi halkı unutamız,yalnızca brujuvazi açısından bile gitmek zorundadır." (F.C.20)

"Ekonomik bunalım faşizmin acil nedeni değildir.Acil nedeni yaratan temel unsurdur.Acil nedeni siyasal bunalımdır."(F.C.s.43)

Konferans kararları tersine faşizmin geliş nedenini sadece siyasal bunalıma ve ABD'deki emperyalist ülkelerdeki bunalıma bağlıyor."onun içinde faşizm siyasal bunalımı çözdümü gider.

Faşizmin ülkeye yerleşmesi süreci ve monolitlik

"12 eylül 1980'de .. TBMM.yetkilerini milli güvenlik konseyine,Cumhurbaşkanı da yetkilerini Kenan Evrene devretti.Bu faşist devletin totaliter,monolitik yapısının ana hatlarıyla oluşmasıydı."

"Bu tarihten yeni anayasanın onaylanıp seçimlere gidilmesine kadar olan dönemde tüm yetkiler yürütmede toplandı,brujuva parlamentosu ve partiler kapatıldı,devlet tam bir monolitlikli sokuldu."(F.C.s.15)

"Faşist devletin temel özelliği monolitlik,yürütmenin tam egemenliği mutlak olarak sağlanmıştır.Ancak bu faşist devletin korporatif kurumları,faşizmin uzun sürdüğü ülkelerdeki gibi geliştirilip rafine edilememiştir."

Faşizm geldiği gün yerleşiyor ve monolitlikli sağlıyor"diyor.

"Faşizmin devleti açısından asıl belirleyici öge korporatiflik değil **monolitlik**dir." (F.C.s.17)

Yürükoğlu,faşizmi belirleyen tek özellik monolitlik dediğine göre o zaman ülkeye hiç faşizm gelmemiş oluyor.

"Bilindiği gibi yazıda, 1982 anayasasındaki Atatürk milliyetçiliği faşizmin monolitlikliğine örnek getiriliyor.Bunun dışında kalan partilerin yasak oluşu faşist eğilimlere özgü bir olay diye gösteriliyor.Bu faşist yapıyı çözen esas hareketlendirici brujuvazi olduğuna göre,Atatürk milliyetçiliği dışında kalan (?) bazı brujuva güçlerden,yasakları kaldırma-ları beklenmiş olmuyor mu?

....yığın hareketliliği bu blokun Atatürk milliyetçisi olmayan (!) parçasına teslim edilmiş olmuyor mu?

Türkiye'de Atatürk milliyetçisi de devrimci de olmayan bir brujuvazi varsa,o da ancak kürt milliyetçisidir."

"Yoksa çözülmenin esas hareketlendirici

gücü" hem Atatürk milliyetçiliğinin çizdiği faşist monolitik yapısının dışında kalan,hem de brujuva olan kürt milliyetçi brujuvazisimidir?"(E.Engin İS.s.270)

Burada brujuva ideolojisinin monolitlikli sağlamadaki rolünü yadıyor ve A.H.Karadağ yoldaşın konferans kararlarına bağlılığını da kürt milliyetçiliği olarak yorumluyor.

"Devletin faşist örgütleniş biçimini yerleştirmek açısından soruna baktığımız zaman kurulması hiç de öyle uzun bir süreç gerektirmeyen bir iki kararnaymeyle en azından ana hatlarıyla kurulabilecek birşey olduğunu görüyoruz."(E.Engin İS s.270)

E.Engin'e göre faşist darbe yapıldığı gün faşizm ülkeye yerleşmiş oluyor.

Anayasa

"Şimdi,hepsi monolitik toplum ve devlete ulaşma amacını güden bu yasaları sistemleştirecek bir gerici anayasa hazırlığı başladı."(R.Yürükoğlu İS.181-182)

"Anayasa,devletin örgütlenme biçiminin belgesidir."(R.Yürükoğlu İS.181-182)

"Faşist anayasa taslağı açıklandı."(E.Engin İS.s.240/26.7.82)

"Anayasa taslağının faşist içerikli olacağı, zaten başka türlü olmayacağı,çoktan belliydi.Ama komisyonun bunca çalışmasıyla en azından iç düzeni biçim olarak düzgün bir faşist anayasa çıkabilirdi."(E.Engin s.140 keskin dönüşlere hazır olalım)

"Çağımızda demokrasinin sahibi işçi sınıfıdır.Faşist diktatörlüğe ne kadar karşı olursa olsun,hiçbir brujuva muhalefet faşist anayasaya karşı gerçekten demokratik bir anayasa savunamaz.Çünkü kendisi bir demokratik bir devletten korkar."(E.Engin İS.214-215)

"Faşist Evren,faşist cunta,fasist anayasa topluca sandıktan çıkılır."(E.Engin İS.s.216)

ÇÖZÜLME ARA DÖNEM

ve

OPORTÜNİZM

Ali. H. Karadağ

"Faşizmin Çözülüşü" kitabı ve arkasından yayınlanan çeşitli yazılarla TKP-İşçinin Sesi hareketi içinde başlayan tartışmalar kamuoyuna yansıdı. Tartışma ilerledikçe tartıştığımız konuların önümüzdeki dönemde Türkiye'de yürütülecek sınıf savaşımında birbirinden farklı iki yaklaşımı,iki ayrı taktiği içerdiği anlaşılmaktadır.

Faşizm konusu üstüne bugün İşçinin Sesi saflarında yürüyen tartışmanın çeşitli yönleri var.

R.Yürükoglu,faşizmin teorik çözümlemesine,çeşitli kavramlara "yeni" yaklaşımlar,"yeni" tanımlar getiriyor.İşçinin Sesi'nin ve kendisinin daha önce yazdıklarıyla çelişen birçok şey söylüyor.Ama tartışmanın ana eksen,kitabın biraz da akademik kalan bu yönleri değildir.

Kitapta yapılan iki saptama ve bunların sonuçları konuyu akademik değil pratik sorun durumuna getiriyor.Bu saptamalardan biri Türkiye'deki rejimin 25 Mart 1984 den bu yana faşist olmaktan çıktığı, ikincisi de,tartışmalar ilerledikçe ne olduğu iyice belirsizleşen "ara dönem" ve "ara dönemin temel kavgası" saptamalarıdır.

Bu yazıda bu iki sorunun üstünde duracağız.

Faşizmin Çözülme Süreci

Bugünkü tartışmayı iyi anlayabilmek için biraz gerilere gitmek ve faşizmin çözülüşü ile ilgili olarak söylediklerimize bakmak gerekiyor.

1 Haziran 1984 tarihli,"Yeni Sınavlara Doğru" başlığıyla yayınlanan TKP-İşçinin Sesi EK Üst Büro bildirisinde şöyle deniyor:

"Partimiz yeni durumu nasıl değerlendirdiğini açıkça belirtti.6 Kasım seçimleri döneminde faşizmin çözülme sürecine girdiğini,25 Mart seçimleriyle bu sürecin hızlandığını çözülmenin "demokratikleşme" olmadığını,nasıl bir süreç izleyeceğinin ise en başta halkın faşizm üstündeki basıncının a-

ğırlığına ve yönüne bağlı olduğunu söyledi.Türkiye ortamında faşizmin çözülme sürecinin yeni bir devrimci duruma yol açması,geçici olarak eskisinden daha güdük bir burjuva demokrasisine dönüş,ya da faşizmin kendi konumlarını güçlendirmek için yeni bir saldırı olasılıkları vardır.

Faşizmin çözülme sürecinin nasıl bir yol izleyeceği bir yana,bugün yaşanan sürecin temel özelliğini şöyle belirleyebiliriz:

Faşizm altındaki dört yıl içinde burjuvazi Türkiye'nin ekonomik-toplumsal bunalımını çözmede kalıcı adımlar atamadı.Üstelik,programını uygulayabilmek için halk üzerinde görülmemiş şiddet uyguladı.İşçi sınıfını,küçük burjuva yığınları ekonomik olarak ezdi.Bu ekonomik ve toplumsal terörün faturası bugün faşizmin önündedir.

Burjuvazi arasındaki çelişkileri arttıran ve keskinleştiren esas etken halkın tepkisi ve bundan duyulan korkudur. Tepki eyleme dönüştükçe,çözülme sürecinin yönü ve içeriği de değişecektir.Ancak henüz toplum bu noktaya gelmemiştir ve bu durum,çözülme sürecinin bugünkü karakterini ve özelliklerini belirlemektedir: Türkiye bugün siyasal hareketliliğin,legal çalışma olanaklarının içeriği budanmış biçimde de olsa arttığı bir dönemden geçiyor.Devrimci-Komünist hareketin üstündeki terör ve baskı hafiflememiştir.İşçi sınıfının budanmamış görüşlerinin su yüzüne çıkması açısından legal bir ortam yoktur.Ancak bu görüşlerin sızdırılabileceği olanaklar artıyor." (abc)(İşçinin Sesi sayı:260)

Biz, bildirideki görüşleri bu-

gün de savunuyoruz.Bildiriye göre faşizmin çözülme süreci 25 Mart seçimlerinden sonra da sürmektedir.Çözülme sürecinin yönünün ve içeriğinin değişmesi için halkın tepkisinin eyleme dönüşmesi gerekir. Ancak toplum henüz bu noktaya gelmemiştir.Bildirideki bu cümlelerden kolayca çıkarabileceğimiz sonuç,faşizmin sürmekte olduğudur.

Faşizmin sulanma,aşınma,erime,çözülme vb.terimlerle anlatılabilecek bir gerileme içinde olduğu bizim de görüşümüzdür.Faşizm kaygan bir zemin üzerindedir.Ama erktedir,gücünü korumak,yaşamını uzatmak için elinde çeşitli kozlar vardır.

Kitaptaki görüşler ise bunlardan çok farklıdır.Hem çözülme sürecinin başlangıcını anlatışı hem de gerekçeleri değişiktir.

Birincisi,çözülme süreci kitapta anayasanın ilanından önce başlatılıyor."Anayasa çözülmenin nedeni değil,kendisi çözülme sürecini başlatan yeni güc dengelerinin sonucudur." (R.Yürükoglu,Faşizmin Çözülüşü s.25)

Cuntanın "git-gelleri" hatırlatılıyor ve "yönetim elitinin" içinde farklı kesimlerin varlığından söz ediliyor."...daha gerçekçi,dünya ve Türkiye koşullarını daha iyi kavramış kesim ise rejimin varlığını sürdürebilmesi için halkın şu yada bu biçimde daha geniş bir katılımını sağlıyor gözükmesi gerektiğini söylemişlerdir.Gelişmeler,ikinci yolu öneren kesimin üstün geldiğini gösteriyor.Çözülme doğru gidiş böyle başladı."(abc) deniyor. (agy.s.23)

Bu alıntılardan iki sonuç çıkıyor:

Cunta içindeki "gerçekçi kesim" in üstün gelmesi çözülmeye doğru gidişin yolunu açmıştır.

Anayasanın kabulünden önce güç dengesi değişmiş,çözülme başlamıştır.

Bu dönemle ilgili olarak "halkın tepkisi"nin sözü bile yoktur.

İkincisi,kitapta ve İşçinin Sesi'nin 268.sayısında çözülme sürecinin anayasanın ilanıyla başladığı belirtiliyor.Bu,aynı sürecin anayasanın ilanından önce başladığı görüşü ile uyumuyor.

Üçüncüsü,Yürükoglu' faşizmin geliş ve çözülüşü ile dünya kapitalist ekonomisinin durumu arasında doğrudan bir ilişki kuruyor ve şöyle diyor:

"Faşizmin Türkiye'ye geliş ile dünya kapitalist ekonomisinin durumu arasında bağıntı aramak ne denli anlamlıysa, çözülme süreciyle bu bağlantıyı aramak aynı derecede anlamlıdır.Bağıntının kanıtları da oldukça çoktur.Özellikle 1982 sonlarında ve ABD'den başlayarak emperyalist ülkelerin ekonomilerinde canlanma vardır.Bu durumun,metropollere bağlı ülkelerde de belli derecelerde olanak artışı getireceği bellidir.Yoksa son iki yıl içinde faşizm altındaki orta gelişmiş ülkelerin birçoğunda ortaya çıkan çözülme sürecini raslantı diye açıklamak gerekir." (agy.s.23)

Bu sözlerle,Türkiye'deki süreç ile ABD ve öteki emperyalist ülkelerdeki ekonomik canlanma arasında paralellik kuruluyor.1982 sonlarında emperyalist ülkelerde ekonomik canlanma olmuş,1982 Kasımında da Türkiye'deki cunta çözülmeye başlamış!ABD de yağmur yağar yağmaz,cunta Türkiye'de şemsiyeyi açmış! Bu "uluslararası-ekonomist" görüşe katılmaya olanak yoktur. Dış ve ikincil bir etken olarak emperyalist ülkelerin ekonomik durumu çözülme süreci üstünde bir rol oynar.Ama kitaptaki koyuş biçimi aşırı zorlama ve aşırı mekaniktir.Dış ekonomik etkeni,hem de sonuçlarının

Kurtuluş Yolu

ortaya çıkmasına yetecek bir zaman bile geçmeden bu denli abartmak çok yanlış sonuçlara götürür. Faşizmin çözülüşünün ekonomik kötüleşmeye denk düştüğü birçok örneklerle çelişir.

Buraya dek söylenenlerden Yürükoğlu'nun, çözülme sürecini başlatan etkenler arasında cunta içindeki "gerçekçi kesim" ile ABD ve emperyalist ülkelerdeki ekonomik canlanmayı temel aldığı açıkça ortaya çıkıyor.

Faşizmin sularmaya başlamasını bu gerekçelere dayandırmak yanlıştır.

Türkiye'deki 12 eylül faşizminin en önemli özgüllüklerinden biri tepeden, darbe ile gelmesiydi. Ama bu, üniformalı finans kapitalin devrimci durumu bastırıp kışlasına dönmek için geldiğini anlatmaz. Faşist cunta, faşist bir devlet ve toplum düzenini yerleştirerek ekonomik toplumsal, siyasal bunalımı aşmak, kapitalist düzenin istikrarını, kalıcılığını yeniden güvenceye almak amacıyla, buna uygun faşist bir programla geldi. Bu programı uygulayacak zamanı ve toplumsal desteği sağlamak için de çeşitli manevralara bas vurdu. Dış dünyanın tepkilerini ve ordunun yıpranmasının olumsuz sonuçlarını da hesaba katarak "demokrasiye" döneceğinden sözetti, "demokrasi" takvimini ilan etti. Hem faşizmin uygulanabileceği, hem de parlamento partiler vb. yoluyla "demokratik" bir görünümün verilebileceği bir anayasa hazırlandı. Bu anayasayı kitle desteği kazanmış sivil cunta parti ya da partileri eliyle uygulayarak faşizmi kalıcılaştırmayı denedi.

Ne var ki, cuntanın oyunları geri tepti. Cuntanın girişimi Türkiye'nin siyasal yelpazesinin üç yıllık uygulama ile değiştiği varsayımına dayanıyordu. Yaşam, bu varsayımı kenara itti. Cuntanın kurdurduğu MDP ve HP gibi partiler toplumda hiçbir ciddi etki ve ilgi yaratamadı. AP ve CHP'nin devami olarak kurulan BTP ve SODEP ise hızla güçlenmeye eski partilerin kapatılmalarıyla boşalan siyasal yerleri doldurmaya başladılar. Cunta bu partilerin seçimlere girmesini engelledi. Baştan beri elinin altındaki almasıklardan biri olan ANAP'ı rejimin partisi olarak yedeklemeye başladı. Dereyi geçerken at değiştirdi. ANAP "iktidar" oldu. Ne var ki, ANAP'ın aldığı destek bir ölçüde cuntadan "bağımsız" görünümüne dayanıyordu. ANAP'ın çoğunluğu sağlamasıyla bir siyasal kriz önlendi. Ama cuntanın planı da değişikliğe uğradı.

Sonuç olarak faşist cunta, tüm manevralarına rağmen rejimin gerksinimi olan yığın desteğini sağlayamadı. Üstelik bu manevralar burjuva güçler arasındaki çelişkileri, çatışmalar-

ı arttıran bir etki de yaptı. Faşist rejimin sulanma, çözülme süreçleri başladı.

Yığın desteği sağlayamamak olumsuzundan halkın tepkisini gösterir. Burjuvazi arasındaki çelişkileri arttıran ve keskinleştiren ana etken halkın tepkisi ve bundan duyulan korkudur. Ne var ki, halkın tepkisi bu süre içinde eyleme dönüşmemiştir, çözülme sürecine yığınların aktif eylemleri eşlik etmemiştir. Sürecin ilerleyişinin kararsız, içinde geriye dönüş olasılıkları taşıyan bir özellik göstermesinin ve tamamlanmamasının nedeni budur.

Böyle bir durumda, 25 mart yerel seçimleriyle birlikte faşizmin kalktığını söylemek ne anlama geliyor? en başta, daha devrimci gözüksün diye söylenen tüm sözler, hedef saştırmak için girilen Poulantzas saldırılarına rağmen kitle hareketine dayanmayan bir biçimde Türkiye'de faşizmin ortadan kalktığı anlamına geliyor. Peki o zaman bu faşizmi kaldıran şey nedir? Bir tek şey olabilir: SODEP ve DYP'nin yerel seçimlere girebilmeleri. Bu da kitapta söylendiği gibi çözülmenin "burjuvazi arasındaki pazarlıklar" (Agy.78) yoluyla yürüdüğü görüşünü destekliyor. Sonunda burjuvazi arasındaki çelişkiler ve bazı burjuva partilerinin seçimlere girebilmeleriyle faşizm, faşizm olmaktan çıkıyor ve faşist olmayan bugünkü rejim bir kez daha çözülüyor. Çözülmenin çözülmesi. Kutu kutu içinde. Poulantzas'ın kendi iç mantığı Yürükoğlu'nun kinden çok daha tutarlıdır. Poulantzas Yunanistan, İspanya ve Portekiz'deki rejimleri faşist olarak değerlendirmiyor. Bu rejimlerin askeri diktatörlükten, "kuraldışı rejimlerden" burjuva demokrasisine "geçiş sürecini" tek bir süreç olarak tartışıyor. Yürükoğlu ise önce faşizmi çözüyor, sonra Poulantzas'ın "geçiş süreci" dediği döneme "ara dönem" diyerek mantık yürütüyor. Poulantzas'ın derin etkisi altında, Türkiye'deki durumu onun "modeline" uyduruyor. Ama 12 eylül rejimine baştan faşist dediği için bu "modelin" ancak eklektik bir taklidi oluyor. Yürükoğlu'nun en büyük çelişkisi, faşist bir cuntanın, karışında ciddi bir muhalefet olmadan, "faşist olmayan bir anayasa" yaparak faşizmin çözülmesini kendi eliyle başlatmasını söylemesidir. Kendisiyle tutarlı olmak istiyorsa ya 12 eylül 1980'deki cuntanın faşist değil, askeri bir diktatörlük olduğunu söylemek zorundadır, ya da faşist cuntanın neden "faşist olmayan" bir anayasa yaptığını, daha "derin" açıklamak zorundadır. Örneğin cunta içindeki farklı kesimlerin kimler olduğunu vb. anlatmak zorundadır.

Faşizmin "sona erışı"

Faşizmin çözülüşü kitabında Türkiye'deki rejimin faşist olmaktan çıkışının iki temel gerekçesi vardır:

1) "Devletin sınıfsal özü belirlendikten sonra faşizmin ayrıncı özelliği monolitikliktir. (çok partili bir sistem varsa ve işliyorsa, orada faşist devlet yoktur.)" (Agy.45) Türkiye'de "çoğulcu bir işleyiş olanağı yaratılmıştır." (48)

2) "Türkiye'de faşizmin işlevi ortadan kalkmış, işlevin gerektiği örgütlenme ve üst yapı oluşumu da ortadan kalkmıştır." (47)

Birincisinden başlarsak, monolitiklik kavramı totaliterlik kavramıyla eşitleniyor. Seçim ve birden fazla partinin olduğu bir devlette monolitikliğin dağıldığı, dolayısıyla faşizmin söz konusu olamayacağı söyleniyor. Bu anlayışa göre, bir askeri darbe monolitikliği sağlayabiliyor, sivil bir rejimin faşist olabilmesi için ise temel koşul faşist tek partinin varlığı ve egemenliğidir. Faşizmi tek partiye, totaliterliğe indirmek Troçkist anlayıştır. Faşizmin öteki özelliklerini ve uygulandığı ülkenin özgüllüklerini dikkate almadan yapılan böyle bir değerlendirme hem monolitiklik kavramına hem de dünyanın çeşitli ülkelerindeki faşizm deneylerine terstir.

Faşizm finans kapitalin çıplak, teröre dayanan diktatörlüğüdür. Burjuva diktatörlüğünün örtülerini atmış, baskı ve terör aygıtlarını çıplak olarak halkın üstüne sürdüğü bir devlet biçimidir. Ama faşizm de öteki devlet biçimleri gibi salt şiddetle ayakta duramaz. Finans kapitalin tüm kapitalizmi kurtarıcı yöndeki genel çıkarını topluma dayatması, bu yöntemle tek sesliliği sağlaması gerekir. Egemen burjuva ideolojisi, çelişkisiz, çatlaqsız bir şey değildir. Burjuvazi arasındaki bu çelişki ve çatlakları uyuşturup, barıştıracak ortak paydalar bulmak burjuva diktatörlüğünün her zaman yaptığı bir şeydir. Devrimci durum dönemlerinde, bunalımın yapısal ve derin olduğu durumlarda kapitalizmi kurtarmanın genel çıkarını en iyi temsil eden kesim, aynı şeyi devletin baskı aygıtlarına daha doğrudan baş vurarak sağlar. Eğer bir ülkede burjuvazi arasında çelişkiler keskinse ve rejimin yığın tabanı zayıfsa, ortak birleştirici noktayı bulmak daha karmaşık yöntemlere, manevralara başvurmayı gerektirir. Monolitikliğin çerçevesi de buna göre daha dar ve daha geniş olabilir.

Türkiye'de faşist cunta başından beri dünya ve Türkiye koşullarını dikkate alarak davranmış ve devletin resmi ideolojisi olan ve çeşitli burjuva kesimleri rejimi kurtarma te-

melinde birleştirmeye en uygun görüş olan Atatürkçülüğü monolitikliği sağlamada kendisine temel almıştır.

Şimdi karşı çıkılıyor, bu yorumdan bizim kürt milliyetçisi olduğumuz sonucuna (!) varılıyor. Ama bu değerlendirme çok açık biçimde II. Konferans'ta yapılmıştır:

"Atatürkçülük, tarihsel gelişimi içinde faşist bir ideoloji olarak ortaya çıkmadı. Ama "sınıfsız-imtiyazsız kaynaşmış toplum," "tek parti-tek şef" "merkezi-güçlü devlet" gibi temel önermeleriyle, bugün emperyalistleşmekte olan finans kapitalin istemlerine güzelce uymaktadır. Faşist iktidarın Atatürkçülüğe sarılması, onun hem bu özelliklere sahip olmasından, hem de burjuvazinin egemen ideolojisi olmasından ileri gelmektedir. **Korporatif toplumu, monolitik devlet yapısını oluşturmaya koyulan faşist cuntanın sınıflar arası barışı, güçlü devlet anlayışını, toplumda özveriyi ve bürokratik disiplini Atatürkçülük'le bağlaması boşuna değildir.**" (abc) (II. Konferans Kararları, s.52-53)

Üstelik yeni olan bir şey daha var: 1982 anayasası ile "Atatürk Milliyetçiliği" ilk kez cumhuriyetin niteliklerinden biri olarak sayılmıştır. Daha önceki anayasaların hiç birinde böyle bir şey yoktur. Bizim söylediğimiz açıktır: Türkiye koşullarında faşist cunta monolitikliğin çerçevesini böyle çizmiştir. Sol, devrimci, komünist partilerin kurulamayışı bir yana bu çerçeve içinde örneğin MSP doğrultusunda bir burjuva partisinin de yeri yoktur. Kaldı ki bugünkü anayasaya göre faşist Evren'in varolan partileri kapatmakta zorluğu da yoktur. Bugünkü anayasaya göre Cumhurbaşkanı'nın seçtiği Cumhuriyet başsavcısının isteği ile, yine tüm üyeleri Cumhurbaşkanı'nca seçilen anayasa mahkemesi kararıyla böyle partiler yasaklanabilir. Sonuç olarak 1982 anayasasında monolitiklik vardır.

Monolitikliği tek partiliğe eşitleyen anlayış dünyadaki çeşitli faşizm deneyimlerini de açıklayamaz. İtalya, Almanya ve İspanya dışında tek partili faşizme rastlamak güçtür. İki yol var, ya bu örneklerle birlikte faşizm denen olgunun tarihe karıştığını söyleyeceğiz. Ya da ikinci dünya savaşından sonra değişen dünya koşullarında bu klasik faşizmlerin aynen yinelenmesi çok zayıf bir olasılıktır, faşizm de kendini yeni koşullara uydurmuştur, diyeceğiz. Avrupada faşizm ikinci dünya savaşından sonra başta Sovyetler Birliği ve bağlaşıklarının üstün gelmesiyle yenildi. Savaşın sona dünya sosyalist sistemi kuruldu. Özellikle Avrupa halklarının gözünde faşizm mahkum edildi. O tarihten bu yana da, yığınlarla

Kurtuluş Yolu

birlikte tabandan gelen faşizm bu dünya rastlamadı.Bu nedenle bugün dünyanın hiçbir yerinde,ben demokrasiye dönmeyeceğim diye gelen bir faşist diktatör yoktur.Yoksa ve faşist diktatörlere bunu söyleyen koşullar duruyorsa,o zaman bu diktatörlüklerin seçim, parlemonto siyasal partilere izin verme manevralarına geçecekleri son derece doğal değil midir? Böyle bir durumda faşizm,faşist olmaktan çıkmaz.Faşizmi faşizm yapan öteki öğeler varsa ve yukarıda saydığımız kurumlar burjuva demokrasilerindeki işlevlerini göremiyorlarsa orada faşizm vardır.Faşizmi faşizm yapan öğelerin tümüne bakmaz,üstelik monolitikliği totaliterlik olarak anlarsak ikinci dünya savaşından bu yana yaşanan faşizm deneylerini açıklayamayız.

Bu örneklerin bir kaçına kısaca bakalım:

Portekiz'de 1932 de başlayan faşist rejim 1933 de anayasa yapıyor.1949 da hükümet seçimlerin yapılacağını ilan ediyor.1951 ve 1958 de seçimler yapılıyor.Secimlerde üç parti var:Hristiyan demokrat parti, demokratik ve sosyal eylem partisi ve ulusal birlik partisi.1958 başkanlık seçimlerinde muhalefet Humberto Delgado'yu destekliyor ve aday % 31 oy alıyor.Daha sonra da örneğin 1968 de yine seçimler yapılıyor.

Brezilya'da 1969 da askeri faşist darbe geliyor.Aynı yıl yine anayasa kabul ediliyor.1970-1974-1978 de seçimler yapılıyor.Kasım 1983 seçimlerinde muhalefet partilerinin mutlak çoğunluğu kazanmalarına rağmen seçim sistemi ve valilik seçimlerinin yapıldığı biçimi nedeniyle cunta iktidarda kalıyor.

Arjantin'de ilk askeri darbe haziran 1966 da yapılıyor.1971 de siyasi partilerin faaliyetlerine izin veriliyor.1973 de seçimleri Peron kazanıyor.Şubat 1976 da yeni bir darbe geliyor.Haziran 1982 de rejim sivilleşiyor.Temmuz 1982 de siyasal partiler üstündeki yasaklar kaldırılıyor.16 Aralık 1982 de beş büyük siyasal partinin çağrısıyla yığinsal gösteriler oluyor.Ekim 1983 de Alfansin devlet başkanı seçiliyor.Görüldüğü gibi bu örneklerin hepsinde faşist rejimler altında siyasal partiler,genel seçimler ve parlemontolar var.Ama çeşitli manevralarla faşist rejimler varlıklarını uzunca bir süre sürdürebiliyorlar.Yürükoğlu'nunda bu rejimlere faşist dediğini biliyoruz.(Bak bu kavga Gelecek Kavgasıdır.s.58)

Faşizmin işlevinin ortadan kalktığı savına gelince.Yürükoğlu'nun faşizmin işlevini salt(acil değil)siyasal bunalımla sınırlı gördüğünün en açık kanıtı bu sözleridir.Faşizmin siyasal bunalımı çözmekten başlayarak

devleti ve toplumu yeni bir biçimde örgütlemek gibi bir işlevi vardır.Bunu unuttuk mu, faşizmi bir darbeye,bir hükümet değişikliğine indirgemiş oluruz.Bize göre faşizmin siyasal bunalıma yol açan ekonomitoplumsal bunalımı aşmak, kapitalist düzenin istikrarını yeniden sağlamak işlevi henüz kalkmamıştır.

Öte yandan faşizm tehlikesinin gündemden kalkmadığı söyleniyor.(Agy.48) İşlevini tamamlamış bir faşizmi bir tehlike olarak gündemde tutan nedir? Bu soru da orta da duruyor.

Faşizm ne zaman ortadan kalkar?

Faşizm kalktı diyebilmek için devletin faşist biçiminin nitel bir değişikliğe uğraması, ya devrimle vb.yıkılması, ya da evrimci yoldan burjuva de-

şidete rağmen bu yönde kalıcı bir başarı kazanmadığı açıktır.Türkiye'de batı tipi ılıklı burjuva demokrasisinin ekonomik-toplumsal temeli yoktur.

İkincisi,faşizm bu çok yönlü bunalımı aşamaz,gereksinimi olan yığın desteğini sağlayamazsa,üstelik yığınlar üstünde ekonomik-siyasal şiddet uygularsa toplumda sınıf çelişkileri keskinleşir,sınıf savaşımı şiddetlenir.Toplumsal muhalefetin tabanı genişler.Faşizmin erkini sürdürebilmek için giriştiği her manevra dönüp kendini vurmaya başlar.Böyle bir durumda rejimin geleceğini ve faşizmi neyin izleyeceğini faşizme karşı sınıf ve katmanlar arasındaki güç dengesi ve hegemonya ilişkileri belirler.İşçi ve emekçi halk sınıflarının toplumsal muhalefetin ba-

burjuvazi toplumsal muhalefetin devrimci bir patlamaya dönüşmesini önlemek için sübab rolü oynayarak tarihsel görevini yerine getirir.Portekiz'de 1974 nisanından sonra yaşananlar,Suares'in sosyalist partisinin yaptıkları bunun en çarpıcı örneklerinden biridir.Türkiye'de de halkın tepkisi eyleme dönüştükçe sosyal demokratlar yeniden demokrasi kahramanlığına soyunacaklardır.Ama böyle bir durumda faşizmin yıkılmasının devrimci yolu da öne gelecektir.

Üçüncü yol,faşizmin halkın zoruyla,devrimle alaşağı edilmesidir.Toplumsal muhalefete işçi sınıfının,komünistlerin önderlik etmesi durumunda faşizm doğrudan halkın eylemiyle,devrimci bir ayaklanma vb. ile yıkılabilir.Türkiye'de sınıf çelişkilerinin keskinliği,işçi sınıfının nesnel olarak toplumsal gelişmelere damgasını vuracak bir güçte oluşu,kürt halk hareketinin taşıdığı devrimci dinamizim,4 yıllık uygulamaların yarattığı anti-faşist birikimin yaygınlığı gibi olgular faşizmin devrimci yoldan yıkılmasının koşullarının olduğunu gösteriyor.Ne varki,işçi sınıfının ve halk yığınlarının bilinç ve örgütlülük düzeyinin,devrimci önderliğin, öznel koşulların geri kaldığı da bir gerçektir.Türkiye'de son sözü sınıflar savaşının bundan sonraki gidişi söyleyecektir.

Faşizmin kalkışının olası yollarını böylece kısaca gördükten sonra Türkiye'de bugünkü rejimin faşist olup olmadığı sorusuna yeniden dönebiliriz.Baştan dedik ki,rejimin faşist olmaktan çıkması için devlet biçiminin nitel bir değişikliğe uğraması,Yürükoğlu'nun söylediği biçimde güdük de olsa yerini bir burjuva demokrasisine bırakması gerekir.Bu olmuş mudur? Baştan söyleyelim olmamıştır.**Türkiye'de bugün burjuva demokrasisi yoktur.**

Burjuva demokrasisinin karakteristik özellikleri açısından duruma bakalım:

1.) Türkiye'de bugün kişinin devredilmez,dokunulmaz temel hak ve özgürlükleri yoktur.Yaşama,kişi-konut dokunulmazlığı, düşünce söz,basın-yayın,dil,din toplanma,örgütlenme vb.hak ve özgürlükler kağıt üstünde bile yoktur.Bunların tümü anayasa maddeleriyle kaldırılmıştır.Fiilen de yoktur.İdamlar,işkenceler sürüyor.Kürt halkına ulusal zulüm yoğunlaşıyor.

Marks,burjuva anayasalarının da temel hak ve özgürlüklerin yasayla sınırlandırılabilir olmasının nasıl bir aldatmaca olduğunu uzun uzun anlatıyor.(ME seçme yapıtlar, İngilizce basım,C:1 s.409) 1982 anayasasında ise bu özgürlükler yasayla da değil,yetkili merciin kararıyla ortadan kaldırılıyor.En son,olağanüstü hal yasasında yapılan değişikliklerle valilerin

mokrasisine dönerek ortadan kalkması gerekir.

Faşist devletin ortadan kalkışı çeşitli biçimlerde olabilir:

Birincisi,teorik bir olasılık olarak finans kapital mülkiyeti merkezileştirip,üretim ilişkilerini genişleterek,dışa açılarak vb.Ekonomik toplumsal bunalımı aşabilir.Burjuva devletin olağan biçimi olan burjuva demokrasisine geçişin nesnel ekonomik-toplumsal temelini yeniden hazırlayabilir.Bu temelini sağladığı olanaklarla rejimi adım adım burjuva demokrasisine dönüştürmek olanaklı olur.Türkiye için bu olasılık yok denecek denli zayıftır.Türkiye emperyalizmin zayıf halisidir.Bunalım yapısallığını koruyor.Türkiye'de faşizmin işçi ve emekçi halk üzerinde uyguladığı ekonomik-siyasal

sını çekemedikleri durumlarda rejimin sulanması,kararsız ve sancılı bir yoldan yavaş yavaş ilerler.(Bugün Türkiye'de faşizmin sulanması süreci böyle evrimci ve uzlaşmacı bir yoldan "demokratikleşme" yolundan değil,liberalleşme yolundan gidiyor.)Yürükoğlu'nun çözülme sürecinin demokratikleşme olduğu görüşüne kesinlikle katılmıyoruz.Cözülme demokratikleşme değildir.Liberalleşme,halk yığınlarının aşağıdan gelen demokratik baskısının liberal burjuvazi eliyle çarpıtılmış bir yansıması olarak,bir ödün olarak ortaya çıkar.Liberal burjuvazi devrimcilerin önderlik edemediği koşullar da toplumsal muhalefeti kendi kanallarına akıtmayı başarır ve hegemonyasını kurarsa ülke evrimci yoldan liberalleşerek burjuva demokrasisine gider.Liberal

Kurtuluş Yolu

yetkisi iyice genişletildi.(Mil-liyet,23.11.1984) Özgürlükler yürütme kararıyla yokediliyor.

2) Eski burjuva siyasetçilerinin,"devlete karşı suçlardan hüküm giymişlerin"seçme seçilme özgürlükleri yoktur. Seçme seçilme hakkına sınır burjuva demokrasisi ile çelişir.

3) Yürütme,yasa gücünde kararname yoluyla yasamayı devre dışı bırakabilmektedir.Bu yalnızca,anayasadaki yasa gücünde kararname çıkarma yetkisinden değil,aynı zamanda cuntanın parlemonto üstündeki fiili egemenliğinden geliyor.Bugün parlamento fiilen yasama yetkisini kullanamıyor.Yürütme gücü iyice merkezileştirilmiştir.Bakanlar kurulu düzenli toplanmıyor,önemli kararları birkaç kişilik "işbitiren"teknokratlar ekibi kotarıyor.Bakanlar kurulu bile kollektif bir biçimde yürütme erkini paylaşıyor.

4) Yargının bağımsızlığı yoktur.Yüksek Hakimler Kurulu,Savcılar Kurulu,Cumhuriyet Bassavcılığı,Anayasa Mahkemesi üyeleri Cumhurbaşkanınca seçilmektedir.Kendi özlük işlerinde özerkliği olmayan bir organın bağımsızlığı olmaz.Yürütme bağımlıdır.

5) Yüksek Öğrenim Kurumu,Yüksek Hakemler Kurulu gibi örgütlenmelerle eski bağımsız kamu kuruluşları devletin korporatif yapısı içine çekilmiştir.Anayasadaki yeni düzenlemelerle cuntanın varlığı anayasal duruma getirilmiştir:Cumhurbaşkanlığı Konseyi,yeni yetkileriyle Milli Güvenlik Kurulu vb.Daha da sayılabilir.

Anayasada bunlar var ama gerçek yaşamda çoğulculuk işliyor,denebilir.Durumun gerçekten böyle olup olmadığını anlamak için siyasal partilerin durumuna bakalım.

Üç cunta partisinden ikisi,MDP ve HP bitkisel hayat yaşıyorlar.Göstermelik ve işlevsizler.Buna rağmen Cumhuriyet Bassavcılığı bu cunta partilerinden HP'nin tüzüğünü bu partiye hiç sormadan tek yanlı bir kararla değiştirdi.Buna karşı çıkanlar kısa zaman sonra yönetimden uzaklaştırıldı.ANAP içindeki çatlak seslerin çıkması önleildi.Vural Arıkan tek sesliliğe uymadığı için görevden "azledildi."Kardesi partiden atıldı.Faşistlerin bu parti içindeki gücü ve etkinliği artıyor.DYP aylardır kapatılma tehdidi ile devre dışı kaldı.SODEP yalnız kendi belkemiksizliğinden,pisirikliğinden değil,aynı zamanda "kritik" dönemin icazetli partisi olduğu için,varlığını faşist cuntanın iznine borçlu olduğu için "muhalefet" yapmıyor.Demokratik Sol parti bir türlü kurulamıyor.**Bugün Türkiye'de burjuva anlamda işleyen ve işlevlerini gören bir çoğulculuk yoktur.**

Ara dönem

Ara dönemle ilgili olarak Yürükoğlunun görüşlerini şöyle özetleyebiliriz:

1) 25 Mart 1984 yerel seçimleriyle faşizmin çözülmesi tamamlanmış "Faşist devlet adım adım gerici,anti-demokratik devlete dönüşmüştür." (s.54)

2) 1984 yerel seçimlerinden sonra da çözülme sürmektedir "Ancak bu artık faşist değil, otoriter eğilimli rejimin çözülme sürecidir."(s.53)

3)"Faşizmin çözülmeye başlamasından bu yana Türkiye, ne kadar süreceği belli olmayan (ama uzun sürmeyeceği belli) bir ara dönem yaşamaktadır."(s.54)

Ara dönemin faşizmin çözülme süreciyle başladığı ve ara dönem içinde faşist devlet biçiminin nitelik değişikliğine uğrayarak başka bir biçime dönüştüğü söyleniyor.Askerî diktatörlük ya da bonapartist biçimlerden söz edilmediğine göre bunun anlamı belirtilen tarihten bu yana Türkiye de devletin biçiminin burjuva demokrasisi olduğudur.

O halde,söz konusu olan otoriter eğilimli (otoriter bile değil!) burjuva demokrasisinin çözülmesidir."Çözülme teorisi " gittikçe renkleniyor! Burjuva demokrasisinin sınırlarını genişletme diye bilinen şey,çözülmeye çevrilince reformistlik gizlenir sanılıyor.

Kitapta,"kişinin el uzatılmaz hak ve özgürlükleri, yargı ve yasamanın yürütme sataşmasından kurtarılması,sindikaların ve derneklerin doğal işlevi olan siyasetle ilgilenmeleri,serbestçe örgütlenme vb.vb.hakların"elde edilmesi için verilecek kavganın ara dönemin temel kavgası olduğu söyleniyor.(Agy s.73) Bu sayılanların hepsi burjuva hak ve özgürlüklerdir. Bu istemlerin içeriği,temel kavganın devrimle elde edilecek bir demokrasiyi değil,olağan burjuva demokrasisini hedeflediğini açıkça,hiçbir kuşkuyla yer vermeyecek bir biçimde gösteriyor.Eğer bunlar yerine halk demokrasisinin istemleri formüle edilseydi,o zaman bu istemlerin içeriği temel kavgayı devrime bağlamış olurdu. Ama kitapta böyle birşey yok Kitapta **İşçinin Sesi'nin** demokrasi programına tek bir sözcük bile değinilmiyor.

Bu şansız cümleyi bugüne dek açıkça savunmadılar.Dahası kitle önünde yapılan bazı tartışmalarda değiştirileceğini söylediler.Yalnız,sorun kitabın bir sayfasındaki bir cümleyle bitmiyor.

İşçinin Sesi'nin 268.sayısında "Yeni aşama-yeni mizah" başlıklı yazıda Yürükoğlu,"Ara dönemin sonunda devrimciler de gelse,liberaller de gelse demokrasinin daha genişleyece-

gi bir döneme girilecektir."diyor.Kastedilen,varolduğunu söyledikleri bugünkü burjuva demokrasisidir.

270.sayıdaki "Yeni dönem fabrikalardan gelecektir"başlıklı yazıda da,"Ara dönem ya demokrasinin genişlemesine,ya faşizmin yeniden ülkeye çöküşüne açılacaktır."deniyor.

Devrimciler gelirse,bugünkü devleti yıkarak yeni bir devletle değiştirecekler.Bunu birinci yazıda Yürükoğlu da söylüyor. Peki böyle birşey,bugünkü demokrasinin genişlemesi mi demek olacak?Yoksa,burjuva devletin yerine,devrimci-demokrat,(güçler dengesi izin verirse sosyalist) devletin kurulması mı olacak ?Kuşkusuz ikincisi.Yürükoğlu'nun söylediği ise birincisine çıkıyor.Devrim burjuva demokrasisini **genişletmez**,onu yıkar ve içerik olarak da,biçim olarak da ondan bin kez daha demokratik,bin kez daha geniş demokrasi demek olan bir devlet kurmaya girer.

Soyut ve sınıf gerçeğinden koparılmış bir demokrasi yoktur.Bugünkü "burjuva demokrasisini" "genişletme hedefi koyan bir mantık istediği kadar "demokrasi için devrim" desin bu söz havada kalır.Hem bugünkü faşist devleti burjuva demokratik gösterdiği için,hem de liberaller eliyle daha da genişleyebileceği umudunu yaydığı için hedef şaşırtır.Dolaylı yoldan liberal burjuvazinin kuyrukçuluğuna çıkar.

Öte yandan,bu yeni yöneliş **İşçinin Sesi'nin** 12 Eylül den bu yana faşizme karşı savaşta demokrasi ve devrim sorunlarında izlediği siyasal taktiğin terkedilmesi anlamına gelir.4 yıldır tüm eylem birliği toplantılarında "faşizme karşı devrim" seçeneğini birlik-ayrılık noktası haline getirmiş bir siyasal hareket bugün liberal burjuvazi eliyle genişleyecek olan bir demokrasiden söz ediyor ve bunun ardında at koşturuyorsa bu işin ciddiyeti kalmaz.Yürükoğlu ve onu izleyenler ya kendi deyimleriyle "gerçekle tutarlı olmak için" eski tutumlarını toptan bir eleştiriden geçirmek,ya da eski söyledikleriyle ve (bizce gerçekle) tutarlı olmak için "yeni" tutumlarını hiç zaman yitirmeden geri almak zorundadırlar.Yeni tutumda ısrar ederlerse,bu,**İşçinin Sesi'nin** kendi sağına çektiği sınır çizgisinin yok olması ve 1979 da TKP içinde oportünizm karşı çıkış temelinde bugüne gelebilen örgütlenmenin varoluş nedeninin de ortadan kalkması anlamına gelecektir.

Bugünkü rejim evrimci yoldan gidip yerini çok sınırlı bir burjuva demokrasisine bırakabilir mi ?Yukarıda da belirttiğimiz gibi böyle bir olasılık vardır.Ama toplum he-

nüz bu noktaya gelmeden,yani faşizm çözülmeden bu olasılığa teslim olmak oportünistliktir.

Yürükoğlu şöyle diyor:"Demokrasinin genişlemesi iki yoldan olabilir.Ya faşizmin çözülmeye başladığı anayasa oylamasından bu yana ülkenin (burjuvazinin anlayın-AHK) yürütmekte olduğu yoldan,yani 'Türkiye tipi'son derece güdük bir burjuva demokrasisine gidiş yolundan,ya da sosyalizme acılacak ileri demokratik halk devriminin gerçek demok-rasi yolundan" (**İşçinin Sesi**, s.270) Bu alıntıya göre Türkiye güdük bir burjuva demokrasisi yolundan yürümektedir.Daha "Türkiye tipi" güdük burjuva demokrasisine varamamıştır.

Hatlar iyice karışıyor:Bugünkü rejim faşist değil,ama daha ne olduğu da belli değil! Burjuva demokrasisi yolundan yürüyor,ama devrimle bu demokrasinin genişletilmesi yolu da var!Ara dönemde devletin biçiminin ne olduğu sorusu yine ortalıkta kalıyor.Neredeyse ara dönemde devletin biçimi yoktur diyecekler!

"**Ara dönem** tanımı,çıplak burjuva diktatörlüğüyle(ki bizim deneyimizde bu faşizm oldu),olağan burjuva diktatörlüğü (olağan burjuva devleti) arasında bir devlet biçimi değil,olasılıkların yakınlığını ve acilliğini,bugünkü siyasal oluşumun geçiciliğini anlatıyor."(R.Yürükoğlu,**İS**,s.270)

Siyasal oluşumların geçiciliği vb.ni anlıyoruz.Ama soru bu değil ki.İster geçici olsun, isterse şu şu olasılıklar yakın ve acil olsun bu dönemde devlet bildiğimiz biçimlerden birine ait midir,değil midir?Yürükoğlu'nun mantığıyla düşünmeye çalışalım,ara dönemde faşist devletin suya damlayan mürekkep damlaları gibi yavaş yavaş renk değiştirdiğini, faşist devletin parça parça kopup yerini faşist olmayan parçaların aldığı varsayalım. (**İS**, s.268) Bu durumda bile sürecin vardığı noktaya göre devletin biçimi **son çözümlemede** ya faşisttir,ya da burjuva demokrasisidir.Faşizm kalktı dendiğine göre,burjuva demokrasisidir.Görülüyor ki,nereden,nasıl mantık yürütürsek yürütelim, bütün yolların Roma'ya çıkışı gibi aynı noktaya varıyoruz: **Ara dönem bugünkü burjuva demokrasisinin sınırları** **nin genişlemekte olduğu bir dönemdir Oportünizm buradadır!**

Demokrasinin genişletilmesi

Türkiye'de bugün ortaya çıkan burjuva güçlerin içinde açık burjuva demokrat bir programa sahip olanı yoktur. Bunun temel nedeni,Türkiye kapitalizminin olanaklarının burjuva demokrasisini kaldıramamasıdır.Öteki neden,tüm burjuva güçlerin işçi sınıfından,Türk-Kürt halk hareketin-

Kurtuluş Yolu

den duydukları derin korkudur. Türkiye gibi bir ülke de legal olanakların işçi sınıfının elinde etkili bir silah olacağını Türkiye burjuvazisi kendi deneyleriyle biliyor. Burjuva önderliğindeki bir yığın hareketinin bile kolayca denetimden çıkacağını görüyor. Bugünün Türkiye'sinde burjuvazi örneğin 1950 lerdeki DP hareketi gibi eylemli bir halk hareketine yanaşmayacaktır. Öte yandan, rejimin sulanması ve liberalleşmesi yönündeki her yöneliş işçi sınıfının, emekçi halk kesimlerinin kendiliğinden hareketinin yükselmesine yol açabilir. Ülkede baskıların artması bundan duyulan korkuyu yansıtır. Ama bu, aynı zamanda cuntanın devrimle yıkılmasının koşullarını da hazırlayacak bir etmendir. Etki tepkisini, şiddet karşı şiddeti doğurur. Bu

da devrimci bir olanaktır.

Sorun, işçi sınıfı ve emekçi halk kitlelerinin bu olanaktan yararlanmayı başarıp başarmayacaklarıdır. Nesnel koşullar faşizmin halkın zoruyla, devrimle yıkılması açısından elverişlidir. Ne var ki öznel öge geri kalıyor. İşçi sınıfının ve halk yığınlarının kendiliğinden çıkışları devrime varmaz. Böyle bir şey nereye varacağı belli olmayan kör bir patlama olur. İşçi sınıfına ve halka devrim yolunu gösterecek Komünist bir önderlik utkunun vazgeçilmez koşuludur.

Türkiye'de faşizme karşı, devrimci bir çıkışın temeli olacak bir birikim vardır. İşçi sınıfı, gençlik ve aydınlar içinde çok sayıda öbekleşmeler, çevreler oluşuyor. Bunlar en zor koşullarda kavgayı sürdürüyorlar. Önümüzdeki dönem si-

nif savaşımının lokomotifi bugün Türkiye'de bu kavgayı sürdürenler olacaktır. Sınıf savaşımının içinden çıkmış ve çıkmakta olan bu devrimci öbeklerin birliğini ve merkezi birleşik savaşını örgütlemek günün görevidir. Bu işi başarmanın üstünde yürüyeceği iki kızılsarı vardır: Biri, Türkiye'de işçi sınıfını halkı devrime götürecektir devrimci-komünist bir parti yaratmaktır. İkincisi, bunu esas olarak yurt dışındaki tabansız diplomatik çabalarla değil, Türkiye içindeki pratik çalışmaya dayandırmaktır.

Önderlik yalnız doğru yolun gösterilmesiyle olmaz. Önderlik sınıf savaşımının göbeğinde doğru yolda yürünerek kazanılır. Komünist propaganda ajitasyon çok önemlidir. Yalnız işçi sınıfının, halkın savaşını örgütlemek, propaganda ajitasyonun

yanısıra günün gerektirdiği pratik adımların atılmasıyla, uygun eylem ve örgüt biçimlerinin uygulanmasıyla başarılabılır. Marks'ın dediği gibi, bir tek pratik adımın on tane programdan daha değerli olduğu durumlar vardır. Bugün komünistlerin Türkiye toplumu önünde bir alternatif olduklarını, işçi sınıfını ve halkı kurtuluşu götürecektir biricik yolun devrim olduğunu somut eylem ve faaliyetleriyle de göstermeleri gerekiyor. Sorun, kof bir güçlülük görüntüsü vermek, sansasyonel, blöf eylemler yapmak değildir. İlk görev, gerçekten güçlü, devrimci örgütlenmeler yaratmaktır.

İçinde bulunduğumuz koşullarda bu görevin üstesinden gelmek sabırlı, özverili ama girişken, atak, güçleri birleştirici bir çabayı gerektiriyor.

Münih'ten 3 yoldaşın İşçinin Sesi'ne mektupları

Z.Baylan

E.İnan

E.Kaya

Bir komüniste en büyük samar herhalde burjuvaziden değil kendi partisinden gelebilir. Son günlerde işittiklerimiz, yaşadıklarımız bizi böyle bir yargıya varmaya itiyor.

Bizler buradaki İS sempatisanları ve aynı zamanda Türkiye insanı olarak ne ailede, okulda, askerlikte, ne de yaşantımızın herhangi bir parçasında demokrasiyi yaşamadık, demokratik gelenekle büyüdük. Demokrasinin ne olduğunu görmedik ama onun ne olabileceğini, neler vaat ettiğini "Parti Disiplini" ve "Sosyalizm ve Demokrasi"den öğrendik, kavradık. Bizleri bunlarla haşır neşir eden yoldaşlara çok şey borçluyuz. Ama şimdi sormak istiyoruz: Bu yazılanlar geri mi çekildi? Yoldaşlar görüşlerini mi değiştirdiler? Açıkça

söylensin biz de bilelim! Bizler belki iyi bir komünist olamadık ama her zaman için İS'nin sempatisanı olduk. Onun görüşlerini ardıcıl savunduk, propagandasını yaptık. Bu nedenden, yönetici yoldaşların yüzümüz pek ak olmasa da çok şey öğrettiğiniz tabanın sesine kulak vermeleri gerektiğine inanıyoruz.

Yoldaşlar, F.Almanya örgütünde olanlara bir son verilmelidir. Alınan kararlar ve burada merkez adına birtakım eylemlere girişen yoldaşların yaptıkları yanlışlar. Yapılanları Türkiye devrimine aday en iyi kadroların birbirlerini yemesi olarak tanımlıyoruz. Oportünizm ve burjuvazi'den başka hiç kimsenin işine yaramayacak bir tutum içindeyiz.

Sorun bizce duyduklarımızın tersine Türkiye'de faşizmin varlığı yokluğu sorunu değildir. Varolan somut Türkiye gerçekliğine yakın en uygun kuramsal açıklamayı bugün olmasa yarın mutlaka buluruz. Yanlıslardan da öğreniriz.

Sorun bizce şudur: Aramızdaki ufak bir görüş ayrılığında biz böyle kendini harekete adanmış komünist kadroları gayet basit elimizi kaldırıp işlerini hallediyorsak, daha da olmadı kaba kuvvet kullanıyorsak, o zaman sormak gerekir (yazdığımız halde): Nerede kaldı yığınlar örnek olmak, onların öncülüğüne soyunmak? İki değişik görüşün varlığında bugün bunca gürültü çıkıyorsa; yarın devrimin civıltısında yığınlarla birliktelik ve yaşamın renkliliği içinden birbir çeşit görüş çıktığında bugünkü mantığımızla gidersek herhalde sağ kalan olmayacak. Yoksa o zamanda mı "devrimin kazanımlarını korumak" bahanesiyle vurguyu monolitiklikten yana mı vuracağız? Bugün "gericilik dönemi" vardır dedikimiz gibi.

Bundan önce de örgüt bunalımı oldu ve birçok yoldaş "Gecici yol arkadaşı" ilan edildi. Bunun yanlış olduğu görüşündeydik ve size bildirdik. Şimdiye kadar çıkış nedenleri aynı çerçevede ama sonuçlarıyla

düşünüldüğünde çok daha ciddi bir bunalımla karşı karşıyayız. Bu bunalımda da biz aynı görüşteyiz. Sizler orada kolun kesilmesi gerektiğine karar vermişsiniz. Bizlerse buradan kangrenlik bir durum yok diyoruz.

Yazdıklarımız o zamanki sorumlu yoldaşın deyimiyle "cirkeflik" olarak nitelendirilebilir. "Önce iş yapın, büyük laflar etmeyin." "Olayları kendi köşenizden yanlış algılıyorsunuz." denebilir. Bu olası yargılarınızın hepsi bizce yanlıştır. Bizler bu "rahat" köşemizden birçok olayı sizlerin o yönetici konumunuzdan daha iyi algılayabiliriz. Çünkü biz tabanız. Yaşamla, Türkiye ile işçilerle iç içeyiz örgüt için iyi doğru olana binçli olmasa da, doğal, içgüdüsel bir yönelimimiz vardır. Sizler orada bir bütüne üstten bakma olanağına sahipseniz, bizler de kendi "rahat" köşemizden bir takım politik "sezgiler" geliştirme özgürlüğüne sahibiz. Bunlara dayanarak doğruluğumuzda ısrarlıyız.

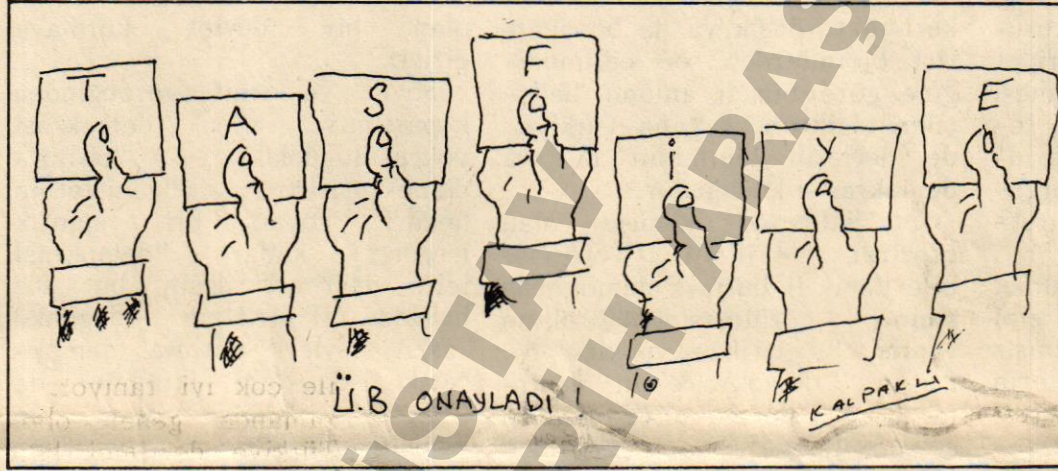
Değerli Yürükoğlu yoldaş, sana karşı hepimizin saygısı vardır. Bizlere, hareketimize çok şeyler öğrettin. Sorumlu yoldaşımızı hepimiz kişisel olarak tanıyoruz. Onun komünistliği de su götürmez. O kişiliği ile yalnız yalnız bizleri değil buradaki tüm diğer devrimcileri de etkiledi. Her gelişinde getirdiği buram buram yeni haberleriyle ideolojisiyle, tüm tavırlarıyla bize hep enerji aşıladı. Bu Münih'in tekdüze yaşantısı onun geldiği hafta sonlarıyla şenlendi. Kopmak üzere olan bizleri harekete bağladı. Ama en son olarak ilk defa yorgun gördük ve onu öyle görünce basta söylediklerimiz yargıya vardık. Mannheim, Köln, Frankfurt'taki yoldaşların durumlarının farklı olduğunu zannetmiyoruz. Şimdi komünizme inanmış

birçok kadro belli bir bunalıma sürüklendi. Hakkınız yok böyle bir şey yapmaya! Yönetici yoldaşlar komünistliğiniz yoldaşlarımıza samar atmanız, onları bunalıma sürüklemeniz için yeterli gerekçe değildir. En kısa zamanda resmi bir açıklama ya da bizimle ilişkiye geçilmesini istiyoruz.

Kıran kırana bir demokrasi kavgası vermek istiyorsak kongremizde de kıran kırana tartışmalıyız.

Bizi bizden başkası yenemez

28.10.1984

FAŞİZMİ ÇÖZERKEN ÇÖZÜLENLER

Serra Dersimli

İşçinin Sesi'nin 270.sayısının da,"bugünkü durumda yapılabilecek en yoldaşça eleştiri" başlıklı bir yazı yayınlandı.

Bu yazının,nasıl bir süreçten geçerek oluştuğu yazı okununca çok iyi anlaşılıyor!

Önce bir görüşe el kaldırıldı,diğinden sonra görüş değişti-rildiğinden söz ediliyor.Olayla-rin dökümünde,neden kitabın tümü üzerine oylama yapıldığı zaman,iki karsıt oydan söz e-dilmiyor?Üstelik İşçinin Sesi' nin 267.sayısında oy birliğinden söz ediliyor.Açıktır ki,bu bir sahtekarlıktır.

Bu sahtekarlığı yapanlara, yaşam içinde bu kadar çelişki-li davrananlara yoldaşça bir tavsiyede bulunayım,Ali H.Karadag yoldaşın "Küçük Burjuvazi ve Devrim Savaşımı" adlı broşürünü daha dikkatli oku-sunlar.

Şimdi de kendisinin siyasal olarak inhiharını kaleme al-mış yazarın yazısının içerigi-ne geçelim.

Yazının geneli üzerine

E.Engin kendisini daha ön-ce söyledikleri ile tutarlı gös-terebilme çabası ve savunusu ile öyle bir telaşa kapılmış ki her zaman "ustaca" yaptı-ğı saldırılardan eser yok.O ka-dar çok yanlış yapılmış ki,şim-di ayaklarına dolaşmış.Yukarı tükürsen bıyık,aşağı tükürsen sakal.Sonunda sözde kendi yaz-dıkları ile Yürükoğlu'nun yaz-dıkları arasında bir uyum sag-lamış.

İkinci bir nokta da Ali H. Karadag yoldaşın yazdıkların-dan çok kendi anladığı şeylere yanıt yazmış.Ali H.Karadag yoldaş söylemek istediğini a-çıkça yazıyor.Onun söylediğin-den şöyle anlaşılıyor deyip,söy-lemediği şeylere yanıt vermek en azından ciddiyetsizliktir.

Ali H.Karadag yoldaşın ya-zısı kendi içinde tutarlı,tek bir mantığın ürünüdür.

Açık ve net bir şekilde 12 Eylül darbesi "askeri faşist" bir darbe olarak değerlendiriliyor.Bu birincisi.İkincisi ise çözülmeyi kitle destegini sag-layamamaya bağlıyor.Açık ve birbiri ile tutarlı tek bir man-tık.Oysa E.Engin bu iki nokta-dan iki mantık icat ediyor.Her halde kendi aklında olan ları okuyor.Yazıda şöyle deniyor: "Tam devletin faşistleşme sü-recinin yasal çerçevesi genel hatları ile oluşmuştu ki,kitle desteği sağlayamadığı için faşizm de gelemedi."(İS,s.270)

Burada yapılan çarpıtma o kadar açık ki hiç bir söze ge-rek yok.Ali H.Karadag yoldaş

hiçbir yerde faşizm gelemeyi demiyor,o yazıda bunu hiç kimse gösteremez.Bu tip ucuz eleştirilerle hiç kimse hiç bir yere gidemez.İkinci çarpıtma faşizmin kurumsallaşmasında yapılmış,yine kendi anlamak istediği biçimde anlayıp öyley-se faşizm kurumsallaşıyor de-miş.Dikkatli okunduğu zaman yazılanların hiç de bu anlama gelmediği çok rahat anlaşılıyor. Ama insanın zikirindeki neyse fikrindeki de odur misali sal-dırmak amaç olunca bu tip çarpıtmalardan başka yol kal-mıyor.

Faşizmin çözülüşü kitabı İş-çinin Sesi'nin daha önceki gö-rüşlerini tamamlayan bir bütü-nün parçası olarak çıkmamış, tam tersine onun devrimci gö-rüşlerinin içini boşaltarak,ha-reketi saga çekmiştir.Bunları sergileyeceğiz.Önce faşizmin çözülüşü ile,İl.Konferans Kararları ve "Neden Faşist Diye-miyorlar?" arasındaki çelişki-leri görelim.

Yazının içerigine geçmeden önce,yazının genelinde şuna da değinmekte yarar var.Şöyle diyor:"Ara dönemde demokra-tik haklar,kimisinin vermemek, kimisinin bir patlamayı önle-mek,kimisinin devrim savaşımı-na bağlamak üzere,yani herke-sin kendi açısından,yürüteceği kıyasıya bir kavganın odagıdır." Hangi demokratik haklar diye sormak hakkımızdır. sanıyoruz. Yanıt belli.Burjuva demokratik haklar değil mi?Yürükoğlu ki-tabın 73.sayfasında daha açık söylüyor.Yoksa yavaş yavaş yan mı cizeceksiniz?Kitapta yazılanları geri almaya çalış-mak,ya da o anlama değil bu anlama geliyordu deyip yeni misyonlar yüklemek sizi kur-tarmaz.Su telaşınız bile kitabı yaşamın doğruladığını değil,ye-rin dibine batırdığını gösteri-yor.E.Engin bütün yazı boyunca "Faşizmin Çözülüşü" kitabını kitapla değil,İşçinin Sesi'nin daha önceki görüşlerinin bütünlüğü ile savunuyor.Zaten bizim karşı çıkışımız da bu nedenledir.Kitabın İşçinin Sesi ' nin daha önceki görüşleri ile uyuşmaması onun devrimci çizgisinden sağa sapması.O yüzden kitaba karşı çıkıyoruz.

Ekonomik program sorunu:

Yazar "biz faşizmi mekanik bir biçimde ekonomik bunalım-la bağlamadık" diyor.Ve "alın-tıcı bir yaklaşımla bile 'örnek' bulmak güçtür" diye devam ediyor.Örnekler o kadar çok ki içlerinden birini verelim. "Neden Faşist Diyemiyorlar?" adlı broşürün 54.sayfasında

bakın ne yazıyor.

"Faşizm,tekelci kapitalizm koşullarında üretim güçleriyle üretim ilişkileri arasında de-rin çelişkiden kaynaklanan e-konomik bunalımı,kapitalizm çerçevesinde giderebilmek misyonunu taşıyan bir açık diktatörlüktür.Faşizmi belirle-yen bu özü,işlevidir."(abc)

Bu tahlihsiz broşür,Nis-pan 1983 de kaleme alınmış.Yani Yürükoğlu'na göre Türkiye'de faşizm çözülürken.Ama E.Engin rejimin faşistliğini kanıtlaya-bilmek için elinden geleni ya-pıyor.Faşizmin "özü ve işlevi-ni" açıkça dile getiriyor.Son-ra Yürükoğlu'nun acil amacın siyasal bunalımı çözmek olduğunu söylemesi ve getir-diği "yeni" çözümlemesi ile E. Engin daha önce söyledikleri-nin tümünü reddediyor,bu du-rumda soruyoruz;E.Engin'in yazdıklarına güven kalır mı?Bu siyasal intihar değil mi? Altı ay sonra Yürükoğlu başka bir-sey söyleyince,kendi söyledik-leri ile ters ama Yürükoğlu'nun yeni söyledikleri ile u-yumlu olacak.Buna güzel bir örnek de "demokratikleşme"ko-nusudur.Çözülme,demokratikleş-me değildir,diye sayfa sayfa yazılar yazmıştı.A.Şeref'e eleştiriler getirmişti.A.Şeref'in bunları ciddiye alıp cevap bile yazmadığı bir yana şimdi Yürükoğlu buna cevap veriyor. Faşizmin çözülüşü adlı kitabın 29.sayfasında şöyle deniyor: "Çözülme,toplumda değişen güç dengeleri sonucunda faşizmin yasal yapısının gevsek uygulanmak zorunda kalışını, yer yer geçersizleşmesini ve demokratikleşme yönünde ya-sal değişimleri içeren bir kav-ramdır."(F.Ç. s.29)

E.Engin için bunları savun-maktan başka bir yol yok.Ne talihsizliktir ki Ali H.Karadag yoldaş olan eleştirileri kendi kendisine,güveni olmayan biri kaleme almış.Yığınlar,işçi sı-nfımız ona nasıl güvensin?

Mekaniklik E.Engin'in kafa-sındadır."Neden Faşist Diyemi-yorlar?" adlı broşürdedir.

Bize göre faşizm, devrimci duruma ve onun altındaki ekonomik-toplumsal-siyasal bunalıma, burjuvazi burjuva demokrasisi içinde yanıt ve-remediği, işçi emekçi sınıflar da devrim yapacak güçte olmadıkları zaman gelir. Elbette ekonomi ile faşizmin gelişi arasında bağ vardır, ama bu temelde. Oysa E.Engin faşizmin özü ve işlevini,"Neden faşist diyemiyorlar?" adlı kitapta ekonomik bunalımı çözmek olarak belirliyor. Mekaniklik kimde gün gibi

açık.

Gelelim İl.Konferans Karar-ları'na.Bu kararlarla esas çeli-şen E.Engin'nin kendisidir. Birincisi İl.Konferans faşizmin özü ve işlevini ekonomik ve toplumsal bunalıma bağlarken E.Engin "Neden Faşist Diyemi-yorlar"da sadece ekonomiye bağlıyor.

İkincisi,Yürükoğlu'nun "yeni" monolitiklik kavramını,Yürük-oğlu'nu savunacağım derken, Konferans kararlarının dışına çıkıyor.Bu konuya ilerde tekrar değineceğiz.

İl.Konferans Kararları'nda ne deniyor ona bakalım.

"Emperyalizm ve tekelci burjuvazi, devrimci durumdan karşı devrimle çıkabilmek, derin ekonomik-toplumsal bunalımı tersinden çözmek amacıyla, gerici generaller eliyle faşist bir darbe yaptı. Yerli tekelci burjuvazi bu darbe ile Türkiye'nin emperya-listleşmesin de ve tekelci kapitalizmin işleyişinde önemli bir aşamaya ulaşmayı amaçlı-yor." (agy sayfa:17)

Elbette İl.Konferans Karar-larında siyasal bunalımdan da söz ediliyor. Ancak Ali H.Karadag yoldaşın yazısında, amaç kısmında ekonomik-top-lumsal bunalımdan söz edilip, ekonomik-toplumsal-siyasal bu-nalım denmemesinin bir eksiklik olduğu kastediliyor. O nedenle de yazıda "belli ölçüde konfe-rans kararların"da deniyor. Bundan kalkıpta İl.Konferansı da çigniyor demek, kendi çignemesinin yanında İl.Konfe-ransı savunmak olarak kalır. Nitelik bugün yönetimden sadece Ali H.Karadag yoldaş konferansı savunuyor, onun devrimci içerigine, monolitiklik, ko paratiflik tanımına sahip çıkıyor.

Şimdi de faşizmi belirleyen köşe taşlarına gelelim. Faşizm-in emperyalist aşamanın karşı devrimi olduğu, acil amacının devrimci durumu bastırmak olduğu, her karşı devrimi, hele de her karşı devrimci darbeyi faşizm olarak anlama-mak koşuluyla doğrudur. Faşizm finans kapitalin açık şiddete dayalı erkidir. Monoli-tiklik ve korparatiflik, faşist bir devlet yapısının özellik-leridir.

"Korporatiflik, tüm toplumun (tüm üretimin) faşist devlet disiplini altında örgütlenmesidir. Monolitiklik, bu örgütlenmenin tek bir çıkar (finans-kapitalin tüm kapitalizmi kurtarıcı yöndeki genel çıkarı) doğrultu-sunda olmasıdır. (İl.Konferans Kararları s.17) Biz bugünde bunları aynen savunuyoruz.

Ya siz?

Görüldüğü gibi Yürükoglu, siyaseti mutlak bağımsızlaştırmak modasına kapılıp öyle bir savrulmuş ki geriye hiç bir şey kalmamış. Faşizmin Çözülüşü kitabıyla, Yürükoglu, ekonomik-toplumsal bunalımla faşizm arasında, **İşçinin Sesi**'nin daha önce koyduğu (E.Engin'in değil) doğru bağları kaldırıp attı. Vurgu farkı o kadar çok yapıldı ki bu kez ekonomik nedenler küçümsendi. E.Engin durumun farkındadır eski ile yeni arasında uyum sağlama telaşı ile bakın neler diyor:

"Zaman içinde vurgu farkları olur. Ve bunlar sorunun çeşitli yönlerini açarak görüşleri geliştirir. Darbe olduğu zaman faşizmin acil amacının siyasal bunalımı bastırmak olduğunu söylemiştik ama faşizmin başka yönleri ile daha çok uğraştığımız. (İşçinin Sesi, s:270)

Kendisi de açıkça kabul ediyor. Olan sadece vurgu farkı mı, yoksa özü işlevi, amacının değişmesi mi, siyasal belirlemeler mi? Evet faşizmin özelliklerini tek tek ele alırsan şaşırp kalırsın. Tıpkı Yürükoglu gibi. O yalnızca monolitikliği kızıl şerit yapıyor. Oysa faşizmi belirleyen özelliklerin hepsini ele alıp birlikte incelemek gerekir.

Faşizm ve faşist devlet üzerine

Bu bölümde de çarpıtma ve telaş o kadar fazla ki, ayıklayarak gidelim: E.Engin sözü edilen yazıda şöyle diyor:

"Eski siyasal çerçeve yok edilip, 'yeni devlet biçimi sistem olarak oturtulmadan' **faşist devlet kurulmuş sayılmaz**. 'Bu ise bir günde, bir gecede becerilecek işlerden değildir. Erke el koymayla başlayan bir süreçtir."

Görüldüğü gibi alıntılar arasına yazıda olmiyan bir cümle ilave edilmiş, altını çizdik. İki alıntı arasına, Ali H. Karadag yoldasın söylemediği bir şeyi sıkıştırıp sanki onu söylüyor gibi eleştirmek, polemik değil hokkabazlıktır. Bu kelime oyunları hiçbir yere gidemezsiniz. Ali H. Karadag yoldas eski devleti yok edip yerine yepyeni ayrı bir devletin kurulmasından hiç de söz etmiyor. Söylediği açık. Sadece okudugunu anlayabilmek yeterlidir. Yoldas yazısında şöyle diyor:

"Kuşkusuz acil amacı siyasal bunalımı çözmektir. Ama bunalımın çok yönlülüğü, onu aşma işlevinin de çok yönlü ve radikal bir programa dayanmasını gerektirir. Bu faşizmin siyasal bunalımı çözmek ve devrimci durumu bastırmak **başlayarak** devleti ve toplumu yeni bir biçimde örgütlemek gibi, öteki darbe ve diktatörlüklerden farklı bir işlevi olması demektir."

Faşizmin bu işlevi II. Konferans Kararları'nda daha önce verdiğimiz alıntıda görüldüğü gibi işlenmişti. Ancak eleştiri E.Engin'in kendi dünyasında yarattıklarına cevap vermekle devam ediyor. Tıpkı ördek Hasan misali. Bu fikrayı anlatmadan geçemeyeceğim. Adamın biri kendisine ördek denildiği zaman çok kızarmış. Sinir kırizleri geçirirmiş. Birgün yolda giderken eski bir arkadaşıyla rastlamış. Arkadaşı lafın arasında "Bugün hava bulutlu" demiş. Adam arkadaşını oracıkta öldürmüştü. Mahkemede hakim neden öldürdün diye sorunca başlamış anlatmaya bana "Hava bulutlu dedi. Hava bulutlu olunca yağmur yağar. Yağmur yağınca çukur yerlerde sular birikir. Bu sularda da ördekler yüzer. Bana ördek demek istedi, onun için hava bulutlu dedi. Ben de dayanamayıp, bana ördek dediği için onu öldürdüm."

Yazımıza dönecek olursak, E.Engin söyle devam ediyor. "Demek ki faşizm geldi diyebilme için yığın tabanı olan bambaşka bir devletin kurulması gerekiyor." Bu sonucu çıkardıktan sonra da başlıyor bunları eleştirmeye. Ali H. Karadag yoldaş bunları söylemiş mi? Hayır. Hiç bir yerde söylememiş, yazmamış.

E.Engin "Bu mantık Marksizme bastan sona terstir. ..saçma faşizm anlayışını yansıtıyor" diye devam edip kendi saçmalamasını, ördek Hasan'ın paranoya hastalığı gibi kendi vehmini dile getiriyor. Başka hiçbir şeyi değil.

Çirkin çarpıtmaları (sıkıcı olduğunu biliyorum) sergilemek amacı ile devam ediyor. E.Engin şöyle diyor: "Yazıda yığın tabanı faşist devletin kurulmasına koşul olarak getiriliyor." Yine Karadag yoldaşın yazısında böyle bir şey yok. Yazıda Karadag yoldaş faşist devletin **kurumsallaşmasından** söz ediyor, **kurulmasından** değil. İnsan bu kadarı da fazla diyesi geliyor değil mi? Ama değil. Buradan da kalkıp bu seferde küçük burjuvazi teorisi üretiliyor!

"Yazıda, yığın desteği olmazsa faşizm gider sözlerinin taşıdığı anlam, yığınlar faşist devlet olarak örgütlenemezse faşizm zaten gelmiş sayılmaz anlamıdır. Hangi yığınlar acaba? Herhalde küçük burjuvazi yığınlar. Öyleyse bu, eskiden faşizmi küçük burjuvazinin devleti olarak tanımlayan bayat görüşlerin aynısı değil mi?" (E.Engin İS, s.270)

Ali H. Karadag yoldaşın yazdıkları çok açık ve net. O II. Konferansın yaptığı tanım doğrudur diyor ve faşizmin sınıfsal özelliğini finans-kapital olarak koyuyor. Küçük burjuvazi olarak değil. E.Engin'in yeni bir sınıf örgütlenmesi, yeni ve apayrı bir devlet kurulması sonucunu, hele hele küçük burjuvaziyi nasıl çıkardı-

gını anlamak gerçekten güç.

Yığın tabanı, yığın desteği, kitle tabanı gibi sözler kullanılıp duruyor. Gelelim bizim bu sözcüklerden neler anladığımıza:

Bir kere faşist diktatörlüğün kurulabilmesi için kitle tabanına dayanması zorunlu değildir. Tepeden bir darbe yolu ile de gelebilir. Ancak faşizm finans-kapitale bir kitle tabanı yaratmak amacındadır. Kitle tabanının faşizmin iktidara gelmesinden önce mi, sonra mı gerçekleşeceği, ya da hangi kapsamda olacağı o ülkenin somut koşullarına bağlıdır.

Faşizmin kitle tabanı tüm ülkelerde aynı değildir. Her ülke de farklılıklar taşır. Bu farklılıklar, sınıf güçlerinin karşılıklı yer alımına, sınıfsal çelişkilerin derecesine, faşistlerce başvuru araç ve yöntemlere bağlı bulunmaktadır.

Önemli olan, faşizmin niteliğini belirlerken, hangi sınıf siyasetini uyguladığı ve hangi sınıfa hizmet ettiğidir. Kitle tabanına ya da yığın desteğine bakıp faşizmin niteliğini belirlemek olaylara başaşağı bakmaktır.

Konferans kararlarında yazıldığı gibi:

"Azınlığa dayalı hiçbir açık diktatörlük öteki sınıflar üzerinde yalnızca kaba şiddetle ayakta duramaz. Faşist diktatörlüğün de çeşitli ekonomik manevralarla beslenen bağlaşıklık siyasetleri vardır. (Agy, s.20)

Biz yığın tabanı sözcükleri ile, faşist devletin her türlü aldatmacayı, demogojiyi, baskıyı kullanarak yukardaki çerçeve içerisinde sağlamaya çalıştığı desteği kastediyoruz. Bu amaçla faşizm, işçi sınıfına, yığınlara açık ideolojik saldırıya geçer. Faşizmin gerici, anti-komünist karşı-devrimci işlevi de burada harekete geçer.

Ali H. Karadag yoldaşın ise bu konuda yazdıkları çok açık! "Devletin faşistleşmesi sürecinin yasal çerçevesi genel hatlarıyla oluştuktan sonra, faşist cunta seçim ve demokrasi oyunuyla rejimi oturtma ve kalıcılaştırma gereksinimi olan yığın desteğini kazanmaya çalıştı. Ama bu dönem faşist rejimin sulanıp çözülmesinin de başlangıcı oldu." Bir başka yerde şöyle diyor:

"Kitle desteği sağlayamazsa, yeni devlet biçimini sistem olarak oturtacak toplumsal temeli, olanakları bulamaz. Bu nedenle siyasal bunalımı çözen değil, kitle desteğini sağlayamayan faşizmin gidişinin yolu açılmış olur."

"Faşizmin Çözülüşü Üstüne Notlar" a yanıt olarak yazılmış olan yazı alıntılardan da görüldüğü gibi yanıt olmaktan çok uzaktır. "Gelememiş rejimin gidişinden söz ediliyor" mus. Karadag yoldaş açıkça

fasist bir rejimden söz ediyor, çözülmenin nedenleri olarak da yığın desteğini sağlayamayayı getiriyor. Çözülmeyi Yürükoglu gibi sadece burjuvazi içindeki çelişkilere dayandırıyor.

Diktatörlük-Monolitiklik

Faşizm tüm toplumsal güçleri otoriter bir biçimde birleştirerek, sınıf savaşımını bastırır. Bu yönde devlet biçiminde yeni düzenlemelere gider, bir sürü yasa çıkarır. Türkiye'de de olanlar bundan başka birşey değildir.

Faşist devlet, kapitalist devlet tipine ait olan bir devlet biçimidir. Siyasal olarak egemenliğini açık terörcü diktatörlük biçiminde ortaya koyar. İdeolojik olarak da milliyetçiliği, şövenizmi kitleleri yönlendirmede amaç olarak kullanır.

Ancak bu diktatörlük değişik ülkelerde değişik biçimlere bürünür. Çeşitli faşist devletlerde tek bir ortak özellik aramak çok yanıltıcıdır. Oysa E. Engin de yazısında bu yanlışla Yürükoglu gibi düşmektedir. E.Engin yazısında şöyle diyor:

"Çeşitli faşist devletler çeşitli şemalar uygulamışlardır. Ama hepsinin ortak özelliği monolitikliktir. Yani her durumda şemanın tepesine, sonsuz yetkilere sahip mutlak bir otorite oturtulmuştur." (Agy)

İkisinin de temel hatası faşizmi belirleyecek bir "sihirli" özellik aramalarıdır.

E.Engin ve R.Yürükoglu partilerden, seçimlerden kalkıp monolitikliğin yoklugundan söz ediyorlar. Kisi ardıcıl biçimde Poulantzas'cı olursa bu yazdıkları da gayet normal olur. N. Poulantzas "Faşizm ve Diktatörlük" adlı kitabının 340. sayfasında şöyle yazıyor:

"Faşist devleti müdahaleci devletten ayırt eden nokta, bir yanda partizan sınıf temsil bağının kopması, öte yanda **seçim ilkesinin ortadan kaldırılmasıdır**." (Nicos Poulantzas, Faşizm ve Diktatörlük. Birikim yay. Mayıs 1980 İstanbul)

"Faşizmin Çözülüşü" kitabı "yeni" görünümü altında Poulantzas'ın kötü bir kopyasından başka birşey değildir. "Faşist devlet siyasal bunalıma denk düşen kritik bir devlet ve rejim biçimini olusturur." (Agy, s.9) "Faşist devletin analizinde hukukun önemi büyüktür" (Agy, s.333)

Poulantzas'ın "Geçiş Süreci" adlı kitabının 14. ve 15. sayfalarından da emperyalist ülkele- rin, dış etkenin rolü ve fikri alınmıştır. Bir kitap yazılırken başka kaynaklardan yararlanılır. Ama dipnot vererek. Bu yapılmazsa o zaman yeni fikir üretilmiş olmaz, fikir hırsızlığı yapılmış olur.

Monolitikliği anlayışı, siyasal bunalıma vurguyu bugünkü şekliyle yapıyor, anayasa, hukuk analizlerine girişi, şimdiye

kadar hiç söz etmediği emperyalizmin dış etkileri gibi bir çok fikir bu kitapları okuyan hiç kimse için yeni değildir.

Kaldı ki,bu söyledikleri daha önce yazdıkları ile kafadan çelişiyor. R.Yürükoglu "Bu kavga gelecek kavgasıdır"adlı broşüründe şöyle diyor:

"Devlet ekonomide de egemen olan sınıfın siyasal örgütlenmesidir,sınıf diktatörlüğünün kurumsallaşmasıdır.Bu kurumsallaşma,bu diktatörlük farklı biçimlerde düzenlenebilir,örgütlenebilir.Ve her biçim,bir devlet biçimine karşılıktır." (Bu kavga gelecek kavgasıdır.,s.49)

Daha sonra ki sayfalarda da şöyle devam ediyor:

"Oniki Eylül diktatörlüğünün anayasayı,parlamentoyu,siyasal partileri kaldırması,hükümeti bile beş kişilik cuntanın altında göstermelikleştirmesi,olagan burjuva yargı işleyişini durdurması,yani yasama,yürütme ve yargıyı tek elde toplaması,yığın örgütlerini kendi altında örgütlemeye geçmesi faşist devletin monolitik yapısına ulaşma çabasıdır. (abc,agy.s.59-60)

Bugün devletin biçimi değişti diyebilmek için,sözü edilen yasalardan hangisi değişti? İnsanlar yasalar karşısında eşit mi? Seçme seçilme hakkı varmı? yasama-yürütme ayrı mı,yargının bağımsızlığı gerçekleşti mi?R.Yürükoglu daha önce yazdıkları ile açıktan çelişiyor.Faşizmin çözülüşü de bir gecede faşist devleti,monolitikliği ana hatları ile oluştururken, "Bu kavga gelecek kavgasıdır" da (cuntadan bir yıl sonra) monolitik yapıya ulaşma çabalarından söz ediyor.Bu kadar kısa zaman aralıklarıyla bu kadar çelişkili şeyler yazan ikinci bir kişi bulmak oldukça güçtür sanıyorum.

Faşist devlet burjuvazinin devlet biçimlerinden biridir. Bu devlet biçimi devlet tekelci kapitalizmi aşamasına, emperyalistleşme aşamasına denk düşer.Tekelci burjuvazinin kendi devletini günün koşullarına uygun bir başka biçimde örgütlemesi söz konusudur.Çeşitli yasalar çıkararak yeni kurumlar oluşturarak eski biçimi değiştirmesidir.Bu da zaman alır.Faşist darbe bir gecede gerçekleşebilir. Ama faşist devlet yapısını kurumsallaştırmak,o günden başlayan bir sürecin işidir. Türkiye'de yasal-anayasal çerçevenin tamamlanması ve seçimler dönemi faşist devletin kurumsallaşmasıyla çözülmeye başlamasının iç içe geçtiği bir dönemdir,Bugün Türkiye'de devletin biçimi faşisttir.

Faşizmin bir unsuru olan monolitikliği tek partiye,seçim sisteminin olmayışına,hele hele,"şemanın tepesine,sonsuz yetkilere sahip mutlak bir otorite oturtulma"sına eşit-

lemek doğru değildir.Monolitiklik,finans-kapitalin,tüm kapitalizmi kurtarma yönündeki genel çıkarımı topluma dayamasıdır.Bu yönde düzenlemeler yapmasıdır.Bunun çerçevesini ülkeden ülkeye değişik biçimlerde çizebilir.Kitle tabanı yoksa,burjuvazi arasında derin çelişkiler varsa ve tepeden bir darbeyle gelmişse bu çerçeveyi genişletmek durumunda kalabilir.Ama bunu mutlaklaştırmak,genelleştirmek doğru değildir.Ali H.Karadag yoldaş bu çerçeve içinde Dimitrov'un söylediklerini,doğru bulduğu için savunuyor.Türkiye'de olan da budur.

İkinci bir nokta da çerçeveyi dar çizer.İtalya ve Almanya örneklerindeki gibi olur.Her iki durumda da toplumsal güc dengesi,faşizmin çizdiği çerçeveyi ya genişletir,ya da parçalar.Genisletme çözülme yoluna,parçalanma da yıkılma yoluna denk düşer.

Kaldı ki E.Engin ve R.Yürükoglu'nun can alıcı bir hatası da monolitiklik tanımıyla diktatörlük tanımlarını birbirine eşitlemeleridir.Lenin'e göre diktatörlük;

"Yasaya değil güce dayanan sınırsız erk demektir.İç savaşta, herhangi bir muzaffer güc yalnızca diktatörlük olabilir. (Lenin,TY.c.10,s.216.İng.basım.)

Yine Lenin,burjuva diktatörlüğü,erkin yasaya,halkın önceden belirtilmiş iradesine değil,belirli bir sınıf (burjuvazi) tarafından zorla ele geçirilmesine dayanmasıdır." (Lenin.TY.c.24,s.61.İng.basım.)

Diktatörlüğün,yasalarla sınırlanmayan güce dayanan bir egemenlik oluşu onun genel tanımıdır.Yasalarla sınırlı olmama özelliği,burjuvazinin varolan yasaları erkini tehlikede gördüğü an kaldırıp atabileceğini gösterir,başka bir şeyi değil.

Güce dayanması ise,devletin baskı ve terör aygıtları ile halkın üzerinde egemenliğini sürdürmesini gösterir.

Diktatörlük biçimlerinden biri olan burjuva diktatörlüğünün de çeşitli devlet biçimleri vardır.Burjuva demokrasisi,faşizm,askeri diktatörlük bonapartizm vs.Bu biçimlerin hepsinin ortak özelliği burjuva diktatörlüğünün yukarıdaki tanımsal özelliklerini taşımış olmalarıdır.

Konuya bu şekilde yaklaşmazsak,burjuva yasalarını mutlaklaştırırsak,o zaman burjuva demokrasisinin,burjuva diktatörlüğü olmadığını söylemek saçmalığına varırız.

Gelelim açık kapalı diktatörlük ayırımına.Tanımsal olarak böyle bir ayırımı mutlaklaştırmak doğru değildir."Açık" diktatörlük denildiği zaman yine yukarıdaki çerçeve içinde,devletin baskı ve terör aygıtlarıyla halkın üzerine olagan dönemlerden farklı olan saldırısı anlaşılır.Diktatörlüğün üstündeki örtüler atılmıştır ve çıplak şiddet söz konusudur.Apayrı

bir biçim,açıklıktan ileri gelen apayrı bir durum söz konusu değildir.Açık diktatörlük de burjuvazinin devlet biçimlerinden biridir.Burjuva diktatörlüğüdür.

Kaldı ki monolitiklik kavramıyla ,diktatörlük kavramı aynı şeyler değildir.Monolitiklik kavramına "Sonsuz yetkilere sahip mutlak bir otorite" anlamını vererek kavramı,diktatörlük kavramına doğru çekistirmek çok yanlıştır.Monolitiklik kavramının "Tek"ligi faşizm koşullarında kapitalizmi kurtarma yönünde,finans kapitalin "tek"bir çıkar doğrultusunda devleti örgütlemesidir.Bu nun için de tekelci burjuvazi bir yandan ideolojik,öte yandan baskı ve terör aygıtlarıyla halka saldırır,elindeki bu silahların aracılığı ile devleti,olagan dönemin yasalarını kaldırıp atarak,olaganüstü dönemin yasalarını yaratarak yeni biçimde örgütler.Türkiye de olan da budur.Bu yönde çıkarılan binlerce yasanın anlamı da buradadır.

Faşizm koşullarında,burjuvazinin burjuva ideolojisini kullanmasının önemini vurgularken II.Konferans kararlarında şöyle demistik:

"Faşist iktidarın Atatürkçülüğe sarılması,onun hem bu özelliklere sahip olmasından,hem de burjuvazinin egemen ideolojisi olmasından ileri gelmektedir.Korporatif toplumu,monolitik devlet yapısını oluşturmaya koyulan faşist cuntanın sınıflar arası barışı,güçlü devlet anlayışını,toplumda özveriyi ve bürokratik disiplini Atatürkçülükle bağlaması boşuna değildir."(Konferans Kararları s.53)

Faşizm olan her ülkede burjuvazi ateşli milliyetçi bir ideolojiye sarılır.Karadag yoldaş da Konferans Kararları çerçevesinde,burjuva ideolojisinin önemine,Atatürkçülüğe deginiyor.Siz faşizmin,Atatürkçülüğü,faşizmin ideolojisi olarak kullanışını bugün reddederek bir kez daha Konferans Kararlarını çigniyorsunuz,kararlarla çelişiyorsunuz.

Bir de E.Engin "Atatürkçülük cumhuriyetin kuruluşundan bu yana olduğuna göre,faşizm de o tarihten beri vardır." yollu bir çarpıtma yapıyor.Faşizm en başta özü ve işlevi ile belirlenir.Faşizm,finans kapitalin açık şiddete dayalı diktatörlüğüdür.Cumhuriyetin kuruluşunda finans kapital var mıydı ki E.Engin böyle bir imada bulunuyor.Kaldı ki,1982 anayasası dışında,cumhuriyet anayasalarının hiçbirinde anayasa maddesi olarak Atatürk milliyetçiliği yoktur.

Dimitrov'un alıntısı konusuna gelince,Faşizmin Çözülüşü Üstüne Notlar" yazı olarak hazırlanmamıştır.Üst Büroya konuyla ilgili görüşlerin bildirilmesi amacıyla kaleme alınmıştır.Bu nedenle kaynağın dip notu konmamıştır.Kaynak,

E.Lewerenz'in "Komünist Enternasyonelde Faşizm Tahlili adlı kitaptan alınmıştır.Kitap Sol yayınları tarafından Aralık 1979 da basılmıştır.Alıntı 165. sayfadan yapılmıştır.Ve aynen yazıdaki gibidir.Bu çerçevede kaynağın belirtilmemesini eleştiri diye getirmek acizlik belirtisidir.

Faşizmin monolitikliği sağlama yönünde burjuva ideolojisini güne uygun kullanışını gördükten sonra öteki yönü olan baskı ve terör aygıtlarını kullanışına gelem.Burjuvazi,egemenliğini,kapitalizm koşullarında eskisi gibi olagan bir biçimde sürdüremediği zaman,erkini olaganüstü baskı ve terörle ayakta tutmaya çalışır.Kendi sınıfının ezeli karşısını,işçi sınıfını,komünistleri sosyalistleri,devrimci demokratları,halkı susturur.Faşizmin anti-komünist karşı devrimci işlevi bu temelde ortaya çıkar.Yüzbinlerce kişinin hapishanelerde oluşunun binlerce idamın anlamı buradadır.Sadece baskı ve teröre bakarak faşizm demek doğru olmaz.Ama,bunlar faşist bir rejimin,çıplak diktatörlüğün varlığını da belli derecelerde gösterir. Bir ülkede icazetli burjuva partilerine bakıp monolitiklik bozuldu o halde faşizm yoktur demek büyük bir yanılgıdır.Su ya da bu,icazetli partilerin hepsi ufak nüans farklarıyla burjuvazinin çıkarlarını dile getiriyorlar.SODEP gibi partilerin bu icazetin dışında kaldığını düşünen varsa o açıkca burjuva hayranlığı besliyordur. Monolitiklik,en azından çeşitli burjuva partilerinin serbestçe örgütlenmesiyle bozulur.Ancak o zaman burjuva anlamda bir çoğulculuktan söz edebiliriz.

Yığınlara güvensizlik

Faşizmin çözülüp ,bitmesi savının bir önemli özelliği de yığınlara olan güvensizliktir.Bugün Türkiye'de yığın hareketliliğinin faşizmi gitmek zorunda bırakacak bir düzeyde olduğunu kim söyleyebilir? Bu da yok.Ama,faşizm çözüldü bitti.Nasıl? Kendi kendine.Başka hiçbir yol kalmıyor.İnsan düşüncesinde olabilecek hareketliliğin pratik anlamı yoktur.

Geliyoruz,burjuvazi içindeki çelişkilere dayanarak faşizmin gidebileceği tezine.Bu burjuva hayranlığıdır.İşçi sınıfına güvensizliktir.Zaten,R.Yürükoglu pratikte de işçileri partiden tasfiye ederek bu güvensizliği açıkça gösterdi.

Faşizmin,sulanma ,çözülme süreçleri sürüyor. Çözülüşün tamamlanmamasının nedeni ise halkın basıncının eyleme dönüşmemesidir.Yığınlara güven lafla olmaz."Ben halkın basıncından söz ediyorum.Poulantzas'dan ayrı düşünüyorum" demek kimseyi kurtarmaz.R.Yürükoglu açıkca ve sadece burjuvazi arasındaki çelişkilere dayanarak kendiliğinden,hiç bir anti-faşist savaşımı yük-

seltmeden faşizmi yok ediverdi.Bu kendiliğindenciliktir.Sağ sapmadır.Günümüzün en önemli görevi anti faşist savaşımı devrime bağlamaktır.

Biz,anayasanın kabulü ile birlikte devletin faşistleşme sürecinin yasal çerçevesinin tamamlandığını,faşizmin kalıcılaşmak üzere yığın tabanını sağlamak amacıyla her türlü demogojiye giriştiğini,ama bunu sağlayamadığı için de gidişinin yolunun açıldığını,sulanmaya başladığını söylüyoruz.Çözülmenin sonucunu işçi sınıfının,yığınların anti-faşist savaşımı belirleyecektir.Bu süreç kendiliğinden işleyen bir süreç değildir.Savaşımın boyutlarına bağlıdır.Biz açık ve net yazıyoruz.Ama,"garip faşizmi garip şekilde çözen" Yürükoğlu ve çömezleridir.

"Kürt milliyetçiliği"

Çözülme konusunda iyice sıkışan E.Engin bakın neler yazıyor:"Bu faşist yapıyı çözen esas hareketlendirici burjuvazi olduğuna göre,Atatürk milliyetçiliği dışında kalan(?) bazı burjuva güçlerden yasakları kaldırmaları beklenmiş olmuyor mu? Blok Atatürkçü olan ve olmayan burjuvazi diye çatlamış olmuyor mu? Ve böylece önümüzdeki dönemde gelişmelerin yönünü belirleyeceği söylenen yığın hareketliliği bu blokun Atatürk milliyetçisi olmayan(!) parçasına teslim edilmiş olmuyor mu?

Türkiye'de Atatürk milliyetçisi de,devrimci de olmayan bir burjuvazi varsa o da Kürt milliyetçisidir.Yoksa çözülmenin esas hareketlendirici gücü,hem Atatürk milliyetçiliğinin çizdiği faşist monolitik yapının dışında kalan hem de burjuva olan Kürt milliyetçi burjuvazisi midir?"(agy)

İki yazıda aynı gazetede yayınlandı.Karadağ yoldaşın yazısını ard niyetle okumayan herkes açıkça görür ki,yazıda Kürt milliyetçi burjuvazisini kasteden en ufak bir iz yoktur.Ama E.Engin bir seri ard arda yaptığı varsayımlarla sözde Karadağ yoldaşın Kürt milliyetçiliği yaptığı izlenimini vermek istiyor.Aslında o kendi aklında olan Türk şovenizmini dile getiriyor.Emine Engin'de kendi içinden çıktığı sınıfa hayranlık o kadar fazladır ki,Karadağ'ın "önümüzdeki dönemi belirleyecek olan yığın hareketliliği"dir sözlerinden bu hareketliliğin burjuvaziye teslim edilebileceği varsayımını çıkarabiliyor! Hangi dönemde yaşıyoruz? Böyle bir varsayımı nasıl yapabiliyor? Sonra Kürt burjuvazisinin devrimci olmadığını söylüyor.Demek ki,bir de "devrimci olan" burjuvazi var.O da sakın Türk milliyetçi burjuvazisi olmasın!

Emperyalizm döneminde burjuvazi en gerici dönemini yaşar.Hiçbir ilerici hareketin

başını çekemez.Türkiye de faşizme karşı savaşımın da başını işçi sınıfı ve emekçi halk çekecektir.İşçi sınıfımız halkın,yığınların önünde yürüyebilecek güçtedir.Yakın tarihimiz,işçi sınıfımızın şanlı direnişleri,siyasal savaşımı bunun üstesinden gelebileceğinin göstergesi oldu.Yoksa siz işçi sınıfına olan inancınızı tamamen mi yitirdiniz?

Fasist rejim halkın basıncıyla (eylem yok!),burjuvazi içindeki çelişkiler nedeniyle kendiliğinden çözüldü! R.Yürükoğlu bütün süslü sözlerinin arasında açıkça ana fikir olarak bunu işliyor.

Elbette burjuvazi içindeki çelişkilerin de önemi vardır.Ama bu ikincil önemdedir.Esas belirleyici olan işçi sınıfının,yığınların aktif anti-faşist savaşımının boyutlarıdır.

Yine E.Engin'nin burjuvazi ve libarellere olan derin hayranlığını ifade eden sözlerini hiçbir yorum yapmadan buraya aktarıyorum: "İşçi sınıfının,halkın henüz eyleme dönüşmemiş kafaca hareketliliği karşısında liberaller,başlangıçta aynı nedenle cuntanın tanıdığı hoşgörüyü sınırını zorluyorlar,erk üzerinde hala etkinliği olan faşist klik bir höt diyor,liberaller bir adım geri çekiliyorlar,ama bakıyorlar halkın öfkesi artarak sürüyor, bu kez iki adım atıp bir-iki vaat,bir iki "sert" eleştiri ortaya sürüyorlar...vb"(agy)

İşte böylece faşizm kendiliğinden yok oluyor.Yerine gelen burjuva devlet biçimi de,E.Engin'e göre şudur: "Bugün yürüyen ise 11 Eylül'den de daha güdük bir burjuva demokrasisine doğru genişlemedir." (agy)

Ara dönem

Ardından ara döneme geliyoruz.E.Engin "ara dönem neyle neyin arasındır" sorusunu çok skolastik buluyor.Ama şimdiye kadar ne olduğunu da bir türlü anlatamadılar.Bu konu ayrı bir yazı konusu olduğu için üzerinde durmayacağız.

Ülkede faşizmin olmadığını ispatlamanın kanıtlarından biri de E.Engin'e göre SODEP konusudur.Bu konuda şöyle diyor: "Öyleyse,cunta bugün SODEP'i istiyor.İstiyorsa bu ne biçim faşist bir cunta? Her ne kadar uyuz bir partiyse de SODEP faşistlerin hoşuna gidecek bir parti değildir." Herhalde SODEP artık E.Engin ve **İşçinin Sesi** nin hoşuna gidiyor.Bütün umutları bu.SODEP yapmadığı muhalefetle faşizmi yok edebildi.Pes dogrusu.Bugün Türkiye'de hiç kimse SODEP'in anti faşist savaşım yürüttüğünü,bu temelde muhalefet yaptığını,işlevli bir parti olduğunu söyleyemez.O halde neden faşist cunta ona icazet vermesin? Kaldı ki,her an kapama yetkisi de elindedir.SODEP faşist cuntanın icazetinin içindedir.

Anayasa

Bizim anayasa-faşizm ilişkisine bakış açımız R.Yürükoğlu'ndan farklıdır. R.Yürükoğlu faşizmin çözülüşünü doğrudan anayasa metni ile bağlıyor.A-nayasa metnine bakarak faşizmin çözülüşünün başladığını söyleyebiliyorlar.Biz ise anayasa metnine bakarak bir ülkede devletin biçiminin faşist olup olamayacağını belirlelenebileceğini düşünmüyoruz.Bu insanların yöntemiyle de düşünmek zorunda değiliz.

R.Yürükoğlu, anayasa ile devletin biçimi arasında doğrudan bir ilişki kurduğu için de kitap boyunca,anayasalı faşizm olamaz fikrini temel hareket noktası yapıyor.Bu nedenle de bütün kitap boyunca anayasalı faşizmin olamayacağı sözde kanıtlanmaya çalışılıyor.Bunu yaparken de anayasalı hükümet olabilmek için bazı şartlar sayıyor.Dikkatle baktığımız zaman bunlar en gelişkin burjuva demokrasisinin kurallarıdır.Faşist devlet biçimi kendi kurallarını koyarken,burjuva devlet biçiminden farklı kurallar koyamaz mı?Koyabilir. Bu kurallar dizisi de o devlet biçiminin temel yasası, anayasası olabilir.Kaldı ki faşist denen bir çok ülkede de anayasa vardır.İspanya,Portekiz, 1982 den beri Şili,Brezilya,Arjantin, Uruguay da yazılı anayasa metinleri vardır.

Anayasa kavramına burjuva demokrasisi içinde bir anlam verip ondan sonra da en gelişkin burjuva demokrasisi kurallarına uymayan anayasayı anayasa saymıyoruz demek keyfi bir şeydir.Hiç bir bilimsel dayanak noktası yoktur.R.Yürükoğlu ve Poulantz'ın seçtiği bir mantıktır.A-nayasa olup olmadığı hangi ölçütler kullanılarak saptanıyor? Burjuva hukuk kurallarına bakılarak anayasa olamayacağı söyleniyor.Bu çok yanlış ve yanıltıcı bir görüştür.Bir anayasa metnine bakarak esas olarak devletin faşist olup olmadığına karar verebiliyorlar.Nitekim anayasanın ilanı ile faşizmin çözülmeye başladığını söylemeleri bunu gösteriyor.Anayasalı faşizm olamaz demeleri bunu gösteriyor.O zaman demek ki herhangi bir faşist devlet anayasa getirdiği anda faşist olmaktan çıkıyor.

Bir ülkede devlet biçiminin faşist olup olamayacağı anayasaya bağlanamaz.Günümüzde hem güdük bir burjuva demokrasisinin uygulanabileceği,hem de faşizmin uygulanabileceği bir anayasa finans kapital için çok daha inandırıcıdır.Kitle tabanı olmadığı ve tepeden darbe ile geldiği ülkelerde bu demogojiye olan ihtiyacı çok daha fazladır.Faşist devlet de kendi kurallarını yazılı bir hale getirebilir,nitekim getirmiştir de.Bu da o devlet

biçiminin anayasası olur.

Burjuva demokrasisinin bir takım özellikleri sayılarak bunların olmaması ile anayasalı faşizm olamaz demek ya da faşizm de bunları aramak saçma bir tartışmadır.Biz bu saçma tartışmaya girmeyeceğiz.

R.Yürükoğlu şimdi de söyle diyebilir,biz bu anayasaları saymıyoruz.O zaman biz de sorarız, neye göre saymıyorsunuz? Cevap bellidir.Burjuva hukuk kurallarına göre.Burjuva devlet biçimlerinden biri olan faşizmin de kendi kuralları vardır.Hukuku vardır.Toplumda hukuk denen şey güç dengesine bağlı olarak değişkenlik gösterir.Sınıfsal güç dengesini bazen yansıtır,bazen yansıtmayabilir.Sınıfsal güç dengesini yansıtmayan bir anayasa ise zaten kenara itilir.

Sonuc

E.Engin'in yazısı ,eklektik biçimde savunma içgüdüğü ile yazılmış ve çok çelişkilidir.Daha önce söylenenlerle köprü sağlayabilme çabalarına rağmen,iyice köprülerin atıldığının ortaya çıktığı bir belgedir.

E.Engin için en iyi yol "Neden Fasist Diyemiyorlar" adlı broşürü,"II.Konferans Kararları"nın **İşçinin Sesi** 'nde faşizmin çözülüşü ile ilgili kendi yazılarını birkez daha ve çok dikkatli okumasıdır.O zaman Faşizmin Çözülüşü kitabı ile olan çelişkilerini de açıkça görecektir.

Faşizmin Çözülüşü kitabı,**İşçinin Sesi** 'nin daha önce ki demokrasi ve devrim programı ile açıktan çelişiyor.Bugün "Demokrasi için tek yol devrim" belgisi yine **İşçinin Sesi** 'nin sayfalarını süslüyor.Ama artık o ,devrim için hedef gösteren bir belge değil,içi boşalmış,kof bir belgidir.Evet.günümüzde bir çözülüş sürüyor ama bu Yürükoğlu'nun dediği gibi "Otoriter eğilimli rejimin çözülüşü" değil **İşçinin Sesi** 'nin çözülüşüdür.İşçi sınıfımızın tarihi onları "Faşizmi çözerken çözülenler" olarak adlandıracaktır.

Burjuvazinin içindeki çelişkileri abartmak da,burjuva hukuk kurallarını ölçüt olarak almak da çok büyük yanılgılardır.Faşizmin çözülüşünde belirleyici olan,işçi sınıfının ve yığınların aktif olarak faşizme karşı yürüttükleri muhalefetin,savaşımın boyutlarıdır.Devrimciler,komünistler üzerlerine düşen görevi yaparlarsa,bu muhalefet,savaş devrime çıkar.Ama baştan savaşmaktan vaz geçerlerse,burjuvazi bildiğini okur.Faşizme karşı halkta biriken,gelişen muhalefeti kendi kanallarına akıtır.Bir tarihsel fırsat daha kaçır.Bu nedenle biz bugün de temel hedef olarak haykırıyoruz.

Faşizme Karşı Tek Yol Devrim Demokrasi İçin Tek Yol Devrim.

Belli bir dönem içinde **İşçinin Sesi**'ni okuyanlar 271.sayının anlamını kavramakta hiçbir zorlukla karşılaşmayacaklardır.Şu anda bu sayı elimde okuyorum.Geçmişle karşılaştırıp değerlendiriyorum. Hemen insanın aklına şöyle bir soru geliyor: Bunların bu kadar düzeysizliğinin ve hırçınlaşmalarının nedenleri nedir? Aslında haksız oldukları o kadar açıktır ki yazıların başlıklarında acı acı gülmelerin arasında tatlı tatlı sırıtıyor.

Peki yalan çarpıtma çırpınma nedendir? Bunların yanıtlarına geçmeden önce bir hatırlatma yapalım. Daha önce **İşçinin Sesi**'nde ayrılan olmadı mı? Oldu,Hem de çok oldu. Ancak sessiz ve gürültüsüz geçirildi. Örnek mi, Türkiye'den gelen bir gurup yoldaş ayrıldı. Sessiz bekleyişten sonra onların bir bröşürü çıktı. Zorunlu kaldıkları için cevap niteliğini taşımayan,ken dilerini savunur yönde birkaç şey söylediler. (Bak Geçici Yol arkadaşları. İS. Yayınları) Bir örnek te"Sahte Komünistler"adlı bröşür. Buna da cevap sessizlik oldu. Bir örnek te Kirve Kalender imzalı bröşürdür. Buna da cevap tıssdır. Peki şimdi bu telaş ne? Gayet açıktır, bugün durum çok değişik tir. Birincisi bizi çok küçük bir azınlık gösterme çabasıdır. İkincisi V.Demir yoldaş ımızı karalama çabası. Üçüncüsü kendilerini haklı gösterme telaşıdır.Dördüncüsü kendi haksızlıklarının farkına varıp özeleştiri cesareti göstermeyip haksızlıklarını başkalarına yükleme manevralarıdır.Genel olarak üç konuda cıgırıyorlar:

1) Bunların çıkış nedeni ideolojik değildir. 2) Almanya'da parti yıkıcıları çıkmış. 3) Yoldaşları ihbar etmiş,tutuklatmışlar.

Peki bu isteklerin üzerine giderken neden devrimci bir yaklaşımla gitmiyorlar? Söyledikleri ikna edici değil büyük bir telaş ,panik, hırçınlık.Belli bu balık başka balık !

Bu yazımızda yalanlarının bazılarını değineceğiz.Zaten onlar "hancı" oldukları müddetçe çok buluşuruz.Teorik-pratik her

Yalandan yardım umanlar.

Mehmet Dağ

konuda buluşuruz.Herkes bir ağızdan sorunun ideolojik olmadığını söylüyor.Peki "İşçinin Sesi Nereye Gidiyor?" yazısı ideolojik içerikli değil midir? Ayrıca "Şimdi siz Yanıtlayın" başlığı altında sekiz siyasal soru var.Bu soruların yanıtları nerede? Zaten ayrılmanın ne-

lenmiş işçilerin yönetiminde bulunmamalarını eleştirmek demogoji değil işçi sınıfına inanmaktır.Örneğin Almanya örgütünün %72 si işçilerden oluşuyordu.Bilinç düzeyleri,örgüte bağlılıkları ve devrime inanclarıyla defalarca kendilerini kanıtlamalarına rağmen iyi komü-

denleri ideolojik olmayı eskiden ayrılanlara karşı takındığınız tavrı takınırdınız.Bunu kendiniz de çok iyi biliyorsunuz.Bu konuda uzmanlaşmışlığınızı biliyoruz.Somut bir örnekle söylersek şimdiye kadar ayrılanlara karşı sessiz ve sedasız geçiş-tirmeleriniz gün gibi ortadadır.Temelsiz iddialarınız size hiç birşey kazandırmaz.Iddia ettikleri ikinci bir konu ise Türkiye devrimci hareketinde çok rastlanan,bayatlaşan bir konudur.Neymiş Almanya'da parti yıkıcıları çıkmışmış! Vay canına acaba toparlayıcılar uyku damıymışlar?

V.Demir yoldaşımızı suçlarken E.Engin şöyle diyor:"Parti yönetiminde işçiler yokmuş.Türkiye'de örgütlü işçi yokmuş.Kavgada bir işçi yoldaş da tokat yemiş."Bunları savunduğu için yoldaşımız demogokluk yapıyormuş.(İşçinin Sesi s.271) Kısaca söyleyelim demogoji gerçekleri saptırmak insanların duygularına seslenmek vb.dir.

Bu parti işçi sınıfının partisi ise örgütlen-

nist olamıyorlarsa ve meydanlarda işçi işçi deyip bağırlıyorsa her halde en iyi demogog olunur.E.Engin Lenin'den alıntı verip,kafasına göre yorumlayıp söyle diyor:"Gerçekten de KP'de asıl önemli olan iyi komünistlerin olmasıdır."Yalnız en iyi komünistliğin ölçütünü söyleseydi işçiler de ona göre kendilerini hazırlarlardı! Kendi mantığına göre en iyi yazı yazar,en iyi okuyan,en iyi çizgi çizen,en iyi komünist oluyor.İşçilere karşı çıkan bu mantığın işçileri savunana demogog demesi şaşırtıcı değildir.

Bizim basit aritmetik rakamlarla çoğunluk iddiasında bulunduğumuzu söylüyor.Basit bir örnek verelim.Şimdiye kadar var olduğumuz her yerde İS.sokaklarda satılıyordu.Günümüzde Türkiye'de size göre faşizmin kalktığı şu günlerde neden İS. yayınlarının satışları durduruldu? Bu da gösteriyor ki yalanı kendiniz söylüyorsunuz.Avrupa'da saflarınızda işçilerin kalmadığı açıktır.Diyorlar ki partinin bir küçük örgütünde çaban

çıkması.Çıban patlamış, içindeki akıp gitmiş. E.Engin'in dediğinin bir an doğru olduğunu düşünelim.Ancak çıbanın çıkış yerinin tespiti yanlış çünkü çıbanın kökü kalmıştır,patlamalara her zaman gebe dir. Kökü gözesindedir.

Birde G.Erdilek konuya değiniyor ve şöyle diyor:"Polisle işbirliği yapılmış.Partinin disiplini çiğnenmiş.Olaylara Alman Devlet Güvenlik örgütü karıştırılmış.Tutuklularla görüşülmüyormuş.Mektupları iletilmiyor.V.d.." (İS,s.271) Suçluyu da bulmuş:Komünistliği başaramamış küçük bir azınlık,diyor.Hakkını yememek lazım kendisi komünistliği,çok kısa bir dönemde başardı.İsim vermemesine rağmen kimi kastettiği belli başta A.H.Karadağ yoldaşımızdır.Oysa ki yoldaşımızı gerek TKP gerek İşçinin Sesi'nde çalışan yoldaşlarımız 10 yılı aşkın pratiği ile çok iyi tanıyor.Aynı zamanda genel olarak Türkiye devrimci hareketinin büyük bir bölümü de iyi biliyor.Ayrıca Gülen "yoldaş" bu sözlerle terbiye sınırlarını aşıyor.

Birde Yalcın Çağlar imzalı yazı vardır ki, buna cevap vermeye gerek var mı bilmem. Ama bildiğim bir gerçek varsa oda bu yazının baştan aşağı yalan olmasıdır.

Aslında **İşçinin Sesi** nin 271.sayısını okuyabilenler bilirler,tüm derginin sayfaları ayrılıklar üzerine ayrılmıştır.Herşey gün gibi ortadadır.Bizim çıkışımızın,onların da tasfiyeciliğinin nedeni ideolojiktir.Onlar Türkiye de faşizm kalktı,güdük bir burjuva demokrasisi var diyorlar,biz ise sulanma devam ediyor, fakat faşizm vardır diyoruz.Biz şöyle bir öneriyle gittik;madem ki görüş birliğimiz yok o zaman **İşçinin Sesi** 'nde bir açık tartışma açalım.Herkes görüşünü belirtsin.Onların cevapları tasfiyecilik oldu.Görüşlerine uymayan tüm kişi ve örgütleri tasfiye ettiler.Bunların başında Almanya örgütleri geliyordu.Hamburg örgütünün yarısı

dışında bütün Almanya elden gitti deyip dışardan topladıkları insanlarla Mannheim derneğini baştılar.

Mannheim derneğinin yerini ve konumunu bu olayı tertipleyenler çok iyi biliyorlar.Bunu bildikleri halde buradan haberi olmayan yoldaşlara,olayı ve sonuçlarını "bizim yaptığımız" süsü vermeye çalışıyorlar.

Tüm yoldaşlar bu olayı **İşçinin Sesi** 256, 257,258,260.sayılarında ki Mannheim olayları üzerine çıkan yazılarla beraber okur ve değerlendirirlerse,olayı çıkaranların sonuçta olanların da sorumluları olduklarını çok iyi göreceklerdir.

Polis binasıyla aynı sokakta ve karşı karşıya bulunan dernekte meydana gelen olayı fırsat kollayan polisin nasıl kullanacağını bize karşı karalamaları bir tarafa bırakıp,oturup düşünmek zorundadırlar.

Bu insanlar her ağızlarını açtıklarında bizim onları ele verdiğimiz söylüyorlar. Oysa ki, içeriye girenin dışarıya çıkma imkanı bile yoktur.Çünkü 25 kişi içeride kapıyı tutmuş.Polis içeriye girdikten sonra kimlik kontrolü yapıyor.Bu arada ellerinde demir sopa (sopaların üzerinde geldikleri şehrin ismi yazılı) v.s.bulunan başka ülkeden ve ilden gelen 12 kişiyi tutukluyor.Yaralıları da hastahaneye götürüyorlar. Ve şimdi bizlere de "küçük burjuvalar partisi yıkıcılığı yapıyor" diyorlar.Çalışan insanlar küçük burjuva oluyor.İngiltere'deki bir avuç burjuva entellektüeli ile öğrenim yapan gençler de proletarya oluyor.

Olayların değerlendirmesini okuyucuya bırakıyoruz, içerdekilerin bir an önce çıkması içten istegimizdir. Hiçbir yoldaşımız onlardan davacı olmamıştır.Mahkemede de öyle davranacaklardır.

Bu çirkin ve komünistlikle uzaktan yakından ilgisi olmayan işin elebaşılığını yapan bir kaç kişinin cezalandırılmalarının da burjuva mahkemeleri değil, biz işçilerin yapacağını hayalalım.Bundan hiç kimsenin kuşusu olmasın.

10 Eylül konuşması ile partiye sunulan "Faşizmin çözülüşü" kitabındaki görüşler,partide ki tıkanıklığı,bunalımı ortaya seren ve "bardağı taşıran son damla" oldu.

Parti yönetiminin sorunlar karşısındaki tutumu,genelde devrimci harekette varolan bunalımın,tıkanıklığın özelde **İşçinin Sesi** içinde krize büyümesine yol açtı.Bugün devrimci hareket içinde kimse-nin inkar edemeyeceği bir gerileme ve tıkanma söz konusudur.Kimi hareketler,yeni arayış ve yapılanmalarla bu durumdan sıyrılmaya çalışırken kimileri de yapay zorlamalarla toparlanma gayreti içine girmiştir.

İşçinin Sesi'nde ise durum,çeşitli orjinallikler,abartmalar ve gerçekleri yansıtmayan propagandalarla gözlerden gizlenmeye çalışılmıştır.SODEP konusundaki tutum bunlara tipik bir örnektir.Pratik geçerliliği olmayan ve zaten hayata geçmesi için hiç kimsenin kılını bile oynatmadığı bu siyasal taktik orjinallik olsun diye,herkesten farklı görünmek için seçime bez kala ortaya atılmıştır.

Kaldı ki,yerel seçimlerde SODEP'i destekleme taktiği **İşçinin Sesi**'nin tabanında belli kesimlerde kafa karışıklığına yol açmış,bu konuda gelen tartışma istemlerine su bu gerekçeler öne sürülerek cevap verilmiştir.

Tekel-dışı burjuvazi konusunda net görüşler savunan ve sosyal-demokراسiyi devrimin önündeki en büyük tehlikelerden biri gören bir hareketin bu konularda getireceği her görüşün tabanda benimsenmesi için vargü-cüyle çalışması gerekir-di.Ben söylerim herkes uyar anlayışı ile hareket edildi.Bu anlayış kollektif üretimi lafta bırakan bir anlayıştır.

Bugün,"Faşizmin Çözülüşü" kitabında getirilen "yeni" görüşlerden dolayı açık tartışma isteminde bulunan yoldaşlara karşı alınan tutum aynı anlayışın sonucudur.

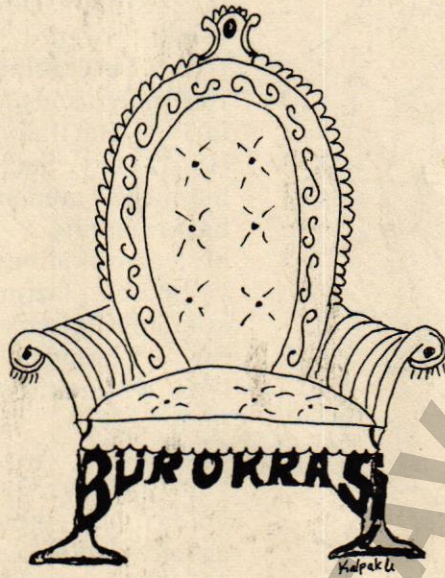
İşçinin Sesi oportünistlere karşı açık tartışma istemini yükselterek çıktı.Uzun bir süre yayınlarda açık

tartışma,açık eleştiri konuları işlendi.Komünist basında değişik görüşlere yer vermenin doğruluğu savunuldu. Komünist partisi demokratik-merkeziyet-cilik ilkesi temelinde çalışan bir partidir.Gelişip güçlenmesini,isci sınıfının emekçi halkın öncüsü rolünü ancak ideolojik ve örgütsel birlik temelinde gerçekleştirebilir.

İşçinin Sesi yayınlarında savunulan bu görüşler yürekten katıldığımız görüşlerdir.Ne var ki,bugün varılan nokta da parti yönetimi,demokratik merkezietcilik ilkesinin içini boşaltarak bürokratik merkezietçi bir tutum içine girmiştir. Dün kendilerinin yakındığı şeyi bugün parti içindeki muhalefete karşı kullanıyorlar.

"Demokratik merkezietçiliğin bürokratik yönde carptılması ile özgür,açık,yoldasca tartışma,eleştiri ortadan kalkar.Ağızlara kilit vurulur.Ideolojik dinamizm yerine "atılım" korkusuna dayanan disiplin gelir."(C.Silahtar IS,s:100)

Komünist basın tartışmaya açık olur

Fırat Özgür

Partimizde bugün olan da budur.Yönetim eliti'nin görüşlerine ters düşersem "atılım" korkusu,açık tartışma,eleştiri ortamını yok etmiştir.Açık tartışma isteyen yoldaşlar da görevinden alınmış,buna karşı çıkan örgütler-se tasfiye edilmiştir.

İşçinin Sesisavunduğu görüşlerin tersine parti içi savaşımın yollarını tıkayarak oportünistlerin konumuna düşüyor.Oportünistlere karşı savunduğu her doğruyu bugün adım adım kendisi çiğniyor.

Bakın Yürükoğlu oportünistlere karşı nasıl konuşuyordu: "Parti içindeki hataların,eksiklerin **en ufak ayrıntısına dek**(abç) tartışılması,parti içi savaşımın önünün tıkanmaması gerekir. Parti kendini ancak bu yolla geliştirebilir.Yanlış eğilimleri saflarından ancak bu yolla ayıklayabilir." (Üçüncü Program ve Görevlerimiz s.9)

Aynı kitabın 17. sayfasında ise şöyle diyor: "...Tüm sorunlar enine boyuna apaçık tartışılmak zorundadır.

Açık tartışma militanların ve işçi sınıfının bakışını açıyor,çıkan sonuçlar çok daha köklü oluyor.Kimse de gizlenemiyor köşelere.Herkes ne ise hem partinin,hem yığınların önünde gerçek kişiliği ile ortaya çıkıyor.Onun için yığınların önünde tartışmaktan başka Leninçi yöntem yoktur."

Peki neden uygulanmaz bunlar? Neden! bunca devrimci söz eden bir siyasal hareket görüş ayrılığı yüzünden partinin yöneticilerini görevden alarak açık tartışmayı engeller.

Sorunun ya da sorunların yanıtı basit değildir.Bu bir yanı ile Türkiye komünist hareketinin özgül durumunun,(ki giderek sınıftan,halkından bir kopuş bir yabancılaşma sözkonusu) bir sonucudur.Bir yanıyla da dünya komünist hareketinde ki bürokratik geleneklerin bir yansımasıdır.Bütün bunlar yine de sorunu bütün yönleriyle açıklığa kavuşturamaz.Birde günümüz insanının komünist'inin (asgari ölçülerinin) incelenmesi,(ki,bu konuda çeşitli görüşler var. Komünist şudur budur şunu yapar bunu yapmaz vs.) dün ile bağlantısının kurulması gerekir.

Zaten,komünisti belirleyen kıstaslar vardır.Sorun,bunları günümüz komünistinin belirleyici,birleştirici öğeleri yapabilmektir.

İşçinin Sesi'ne gelince söyledikleriyle tutarlı olmayan bir pratik anlayışa sivrulmuştur.Bunu Lenin'in şu çok önemli sözlerinde tartışmak mümkündür:Alıntıyı Yürükoğlu vermiş. "Bir siyasal partinin kendi hatalarına karşı tutumu, partinin ne denli içten olduğunu, sınıfına ve emekçi halkına karşı yükümlülüklerini pratikte ne denli yerine getirdiğini değerlendirmenin en önemli ve güvenilir yollarından biridir.Bu hatayı açık yüreklilikle kabul etmek,nedenlerini saptamak,ona yol açan koşulları çözmek ve onu düzeltme araçlarını belirlemek,bu ciddi bir partinin denek taşıdır.Bu partinin görevleri nasıl yerine getirmesi gerektiğini ve sınıfını,daha sonra da yığınları nasıl eğitmesi,yetiştirme-si gerektiğini gösterir."

(Lenin)(R.Yürükoğlu,Üçüncü Prog.ve Görevlerimiz.s.8-9)

İşçinin Sesi dün de bugün de hatalarına karşı tutumunda içten davranmamış,bu hataları örtbas etme yolunu seçmiştir.Ve,pratikte de sınıfa ve emekçi halka karşı yükümlülüklerini yerine getiremedi. Getiremezdi çünkü,içten değildi.Hatalarını,eksiklerini tartışma yoluna gitmedi.Sürekli "yeni"ama pratige geçmeyen görüşler getirmekle yetindi.

Komünistler yanlışlara karşı parti içi savaşımı her zaman yürüttüler.Ama,yönetim sürekli bunları geçiştirme,baskı altında tutma yoluna gitti.Yanlışların üzerine giden yoldaşları,partiye "sorunlu" "güvenilmez" olarak gösterdi.

İşçinin Sesi 270.sayıda EK kararları adı altında bunu açığa vuruyorlar."Öyle görünüyor ki bir süredir **bilinmeyen başka nedenlerle**(abç) kendisine ve partisine güvenini yitirmiş bir grup yoldaş,bunu açığa vurmak için elverişli bir ideolojik-siyasal kılıf içine girmişlerdir.Faşizmin **çözülüşü** kitabıyla

bunu bulduklarını sanmışlar ve bu sanıyla yıllardır yapmak için kendilerinin de büyük çaba harcadıkları partiyi yıkma çabasıyla bir anda ortalığa dökmüşlerdir.Olaylar bu yoldaşların çok yanlış bir yolda yürüdüklerini gösteriyor."(EK Kararları s.13)

Şu demogojiye,karalamalara,şüphe yaratma çabalarına bakın yoldaşlar.Pes dogrusu! Peki bir de orda burda dolaştırdıkları laflara ne demeli?"Muhalefetin çoğunluğu Kürt kökenli" "bunlar sonunda Kürt hareketlerine gider.""Özveri taarruzundan kaçıyorlar"vb.şoven aşagılık anlayışlara bakın!

Bir de utanmadan şunları yazıyorlar:"Partimizde 10 Eylül'den bu yana hiç bir partinin istemeyeceği ve V. Demir yoldaşın da ismedigine inancımızı hala korudugumuz gerçekten çok çirkin ve düzeysiz davranışlar olmuştur.Buna rağmen parti yönetimi sogukkanlılıkla davranarak,böyle davranışlar içine giren yoldaşlara olaylara biraz tepeden ba-

kabilecek bir zaman tanımak ve tutumlarını değiştirme fırsatı sağlamak karardır.Bu nedenle bugüne dek bu olaylara ilişkin olarak hiç bir kimse parti üyeliginden çıkarılmamıştır."(agk)

Peki bunları yapanlar kim?Orda burda dolaşan yöneticileriniz değil mi?Yoldaşlarımıza saldıran,işkence yapan,her türlü dedikodu,karalama yollarına giden sizler değil misiniz?

Kimseyi partiden atmadık diyorsunuz.O zaman neden bu yoldaşlara"parti içi açık tartışma"yolunu kapatıyorsunuz,samimi değilsiniz.Hiç bir zaman da olmadınız.

Bir de şu karalamaya bakın!"yıllardır yapmak için kendilerinin de büyük çaba harcadıkları partiyi"bir anda yıkmak istemişiz.Yıkmak için,(!) büyük çaba harcayarak yapmak.Komiksiniiz yoldaşlar komik.

..."bilinmeyen(!) bazı başka nedenlerle kendisine ve partisine güvenini yitirmiş bir grup yoldaş bunu açığa vurmak için"fasizmin çözülüp bitmesini beklemişler.İşte bu.Biz dememişmiydik,bunlar "güvenilmez""sorunlu" insanlar.Simdi "fırsat" geçti ellerine "partiyi yıkıyorlar."

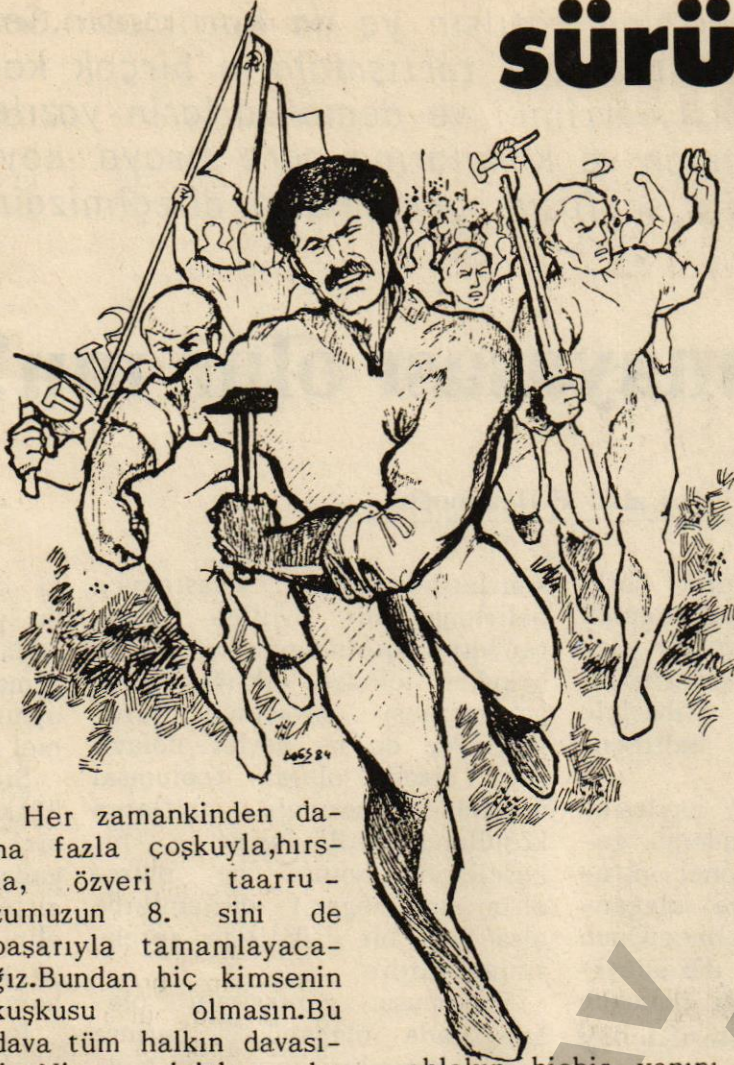
Kendisine komünistim diyen parti yönetiminin tabanda ki partiliye ne gözle baktığına bakın.Ve böyle bir yapı içinde eleştirinin,açık tartışmanın parti yönetimi tarafından nelere bağlandığını, yanlış karşı çıkan yoldaşlar üzerinde parti içinde nasıl süpheler uyandırıldığını bugün daha iyi görüyoruz.

Partimizi içine girdiği çıkmazdan kurtarabilmenin yolu,yönetimin klikçi,özel çıkarını partinin genel çıkarı önüne koyan anlayışına karşı çıkmak,sagcı,likidatör anlayışını yıkmaktır.

Yoldaşlar,partimizde açık tartışmanın önünü tıkayan,partiyi bölen yönetim kliği büyük hatalar içindedir.Bu hatalara ortak olmayın.Hataların,zaafıların,özel çıkarıcılığın Türkiye komünist hareketine nelere malolduğunu unutmayalım.

Devrimin de partinin de güvencesi işçilerdir. Yasasın partimizin devrimci proleter birliği.

8. Özveri Taarruzu'muz sürüyor

Her zamankinden daha fazla coşkuyla,hırsıyla, özveri taarruzumuzun 8. sini de başarıyla tamamlayacağız.Bundan hiç kimsenin kuşusu olmasın.Bu dava tüm halkın davasıdır.Nice yigitler bu dava uğruna canını vermiştir.Bizde bu yola sadece varlığımızı değil canımızı koyduk.

Komünistler hiçbir zaman özveriden kaçmazlar.Öylede oluyor.Bugüne kadar gerçekten bu kavga uğrunda son meteliğine kadar,açlığı, susuzluğu göze alarak her şeyini bu yola dökmüş yoldaş larımıza, haddini bilmez, komünist

ahlakın hiçbir yanını bile fikirlerinde yansıtmayan kişiler tarafından,İşçinin Sesi içerisinde son gelişen olaylardan sonra çirkin karalamalar gelmiştir."Özveri taarruzundan kaçıyorlar,bu olayları fırsat bildiler" diye.Bugüne kadar hiçbir özveriden kaçmadık.Bugün de İşçinin Sesi devrimci muhalefeti için işçi sınıfı davası uğrunda her türlü

özveriyi yapmaktayız. Sonuna kadar da yapacağız.İşçi sınıfının zincirlerinden başka kaybedecek bir şeyi yoktur.

Bu insanlara yoldaşlık temelinde denecek pek fazla birsey yoktur. Sadece söyle kendilerini bir silkeleyiversinler neyin ne olduğunun daha iyi farkına varırlar.

Bugüne kadar ayrılan herkes için yaptıkları düzeysiz,komünist ahlaka sığmayan eleştirilerini,bugün bizlere yöneltiyorlar."Partiyi likide etmeye çalıştığımızı söylüyorlar.Parti hiç kimsenin babasının tekkesi değildir.Dişyle, tırnağıyla partiyi parti yapan,hiçbir zaman özel çıkarını,genelin çıkarının önüne koymadan her şeyini ortaya koyan insanlar partinin sahibidir."Partinin de devrimin de güvencesi işçilerdir" lafını hiç ağzlarından düşürmeyen,yığınlardan arınmış küçük bir ideologlar azınlığı bırakın işçi sınıfının partisi olmayı, ancak ve ancak bir entellektüeller grubu olabilirler. Onlar kendilerini avuta dursunlar.kervan yürür.Sınıf savaşımı kimin ne mal olduğunu çok iyi gösterecektir.

Yoldaşlar,İşçinin Sesi içerisinde gelişen olaylardan sonra muhalefetle birlikte tavır alan,Avrupa örgütlerinin ezici çoğunluğu "Hamburg-Franfurt-Mannheim-Münih-Köln-Holland-Bonn-Düsseldorf Dortmund ve İngiltere'den "yoldaşlar şu anda sürmekte olan özveri taarruzunun önemini göz önünde bulundurarak,hırsla bütün yeteneklerini kullanarak bu özveri taarruzunu mükemmel bir şekilde kapatmaya çalışmaktadırlar.Bu taarruzu bilinçli bir kararla bugün İşçinin Sesi gazetesini elinde tutan, Yürükoğlu ve izleyicilerinin "merkezi"ne değil parti içindeki devrimci muhalefet için yapıyorlar. Tüm yoldaşlar yeniden hedef saptadılar ve taarruz süresini yıl başına kadar uzatma kararı aldılar.

Komünistler için özverinin zamanı da yoktur.Bu kavga devrimde kadar ve devrimden sonra da tüm dünya emekçilerinin kurtuluşu için,komünizm için sürecektir.Şan olsun bayrağı elden düşürmeyenlere!Anet olsun ikrarından dönenlere.

H.Yılmaz-Köln

Devrimin de partinin de güvencesi işçilerdir

Değerli yoldaşlar,canndan selamlıyorum.Yeni bir döneme başlıyoruz.hepinizin bildiği gibi partide çıkan bazı görüş ayrılıklarından dolayı yeni gazetemizi çıkarmak zorunda kaldık.

Yoldaşlar,bu yeni dönemde hep beraber canla başla çalışmak zorundayız,önceki çalışmalarımıza nazaran daha çok çalışmalıyız.

Evet arkadaşlar,bugün Türkiye'de faşizm en ağır baskılarıyla devam etmektedir.Ama bu demek değilki böyle devam edecek,faşizmi yıkmak bizim elimizdedir.Çalışarak,saşaşarak faşizmi yıkmamız gerekiyor.

Bugün Türkiye'de devrim yapmak kaçınıl-

maz bir hal olmuştur, halkın öfkesi ve kini gün geçtikçe faşist hükümete karşı daha çok artıyor.

Türkiye Komünist Partisi'nin bazı eksikliklerinden dolayı işçi sınıfının bütün hareketleri başarısızlıkla sonuçlanmış ve bastırılmıştır.Gerçekten güçlü bir parti kadrosu olsa idi işçi emekçi sınıfı bilinçli bir şekilde örgütlenseydi 12 Eylül darbesi yerine bir işçi hareketiyle ilerici bir halk devrimi yapılabilirdi.

Buda gösteriyor ki partilerin güçlü kadrolar,yeterince örgütleyici kişileri yoktur ve işciyi partiye çekememişlerdir.Bu işçi ve emekçinin elinden tutacak işçinin güvenini kazanacak güçlü bir parti yok demektir.

Buda geçmişte Türkiye Komünist Partisi'nin eksikliklerini açıkça gösteriyor.

Komünist partisinin temel taşı ve devrimde öncü olan işçi ve emekçiye yeteri kadar değer verilmemiş,dolayısı ile işçi hareketlerini büyütememiş,işçi sınıfının bütün hareketleri başarısızlıkla sonuçlanmış ve bastırılmıştır.Gerçekten güçlü bir parti kadrosu olsa idi işçi emekçi sınıfı bilinçli bir şekilde örgütlenseydi 12 Eylül darbesi yerine bir işçi hareketiyle ilerici bir halk devrimi yapılabilirdi.

Değerli yoldaşlar,küçük burjuva kesiminden devrim için pek fazla bir fayda bekleyemeyiz tabi bu demek değilki onları dışlıyoruz.Onlarında bize büyük katkıları muhakkak ki olacaktır.

Fakat öncelikle biz işçi emekçi sınıfına daha büyük görevler düşüyor,bu görev yalnız erkek işçi ve emekçi yoldaşlara değil aynı zamanda kadın yoldaşlarında kaçınılmaz bir görevidir.Kadinsız bir devrim düşünülemez ilkesini benimseyerek kadınlarımızda bu savaşa katılması gerekiyor.

Evet işçi ve emekçi kardeşler kurtuluşumuz ancak ilerici halk devrimiyledir.Şimdiye kadar uyutulduk,aldatıldık ama şimdiden sonra uyanmamız gerekiyor.Bu işte canla başla çalışarak,partimizi güçlendirerek faşizmi yıkalım üreten biziz,yöneten de biz olalım.Hepinize saygılar sunarım.

M.Yıldız - Bonn

Kurtuluş Yolu,Türkiye devriminin sorunlarına
ışık tutacak her türlü yazıyı,içeriğine katılsın ya da katılmasın,**Serbest Köşe**
de yayınlayacaktır.**Serbest Köşe** de geliştirilecek tartışmaların birçok konuya açıklık geti-
receğine inanıyoruz.Tüm komünist,devrimci ve demokratların yazılarını bek-
liyoruz.gelen yazıları zaman ve konularına göre sıraya koyaca-
ğız.Yazıların 6 daktilo sayfasını geçmemesi dileğimizdir.

Faşizmin anayasası olur mu?

N.Kaleli-H.Hekimoğlu

"Devlet,topluma dışardan empoze edilmiş bir güç (pouvoir) değildir (...)

Devlet,sınıf karşıtlıklarını frenlemek ihtiyacından doğduğuna,ama aynı zamanda,bu sınıfların çatışması ortasından doğduğuna göre,kural olarak en güçlü sınıfın,ekonomik bakımdan egemen olan ve bunun sayesinde siyasi bakımdan da egemen sınıf durumuna gelen ve böylece ezilen sınıfı boyunduruk altında tutmak ve sömürmek için yeni araçlar kazanan sınıfın devletidir."(1)

F.Engels'in geneliyle izaha gayret ettiği bu genel çerçeve bağlamında burjuva devlet ya da biçimlerinin de burjuva toplumun gelişmesinin belirli aşamalarının ürünü olacağını ve ayrıca da burjuvazinin olağan veya olağanüstü devlet biçimlerinin antagonistik sınıf karşıtlıklarını frenlemek gereksinimi ile sınıf çatışmaları ortasında şekillendiğini kavrayabiliriz.

Olağan yada olağanüstü olsun;burjuva "sömürü devletinin iki faaliyet alanı vardır:Bir yandan bütün toplumların doğasından kaynaklanan ortak işleri yerine getirir;öte yandan,yönetimle halk kitleleri arasındaki karşıtıktan kaynaklanan özgül işlevleri üstlenir."(2)

Söz konusu 'özgül işlevlerin' burjuva devletin olağan yada olağanüstü biçimlerinde üstlenilmesinin belileyici çevrenin iki antagonistik sınıfın siyasal kavgaları ve konumları belirler.

Örneğin olağan burjuva devlet biçimi,burjuva toplumdaki çatışma ve anlaşmaların,burjuva yasallığının sınırları içindeki dengelerle kurulmasından yana bir burjuva sivil topluma denk düşer.Alexis De Tocqueville'nin Montesquieu'dan esinlenerek monist burjuva devleti modeline karşı,"aracı örgütler" yada demokratik baskı gruplarının burjuva yasallığı çevrenindeki çoğulcu katılımlarını savunan bu eğilime göre çoğulcu bir burjuva yasaması yürütmenin üzerinde yer almaktadır.

Böylelikle de burjuva siyasetine katılımın örgütlenmesine sivil toplum çevreninde katı-

lan çoğulcu demokratik baskı grupları,zorbalığı hukuk temeli sayan elitci ve monist bir olağanüstü burjuva devletindeki gibi işlevsellikleri itibariyle yok sayılarak sıfıra indirgenmezler. (3)

Biçimsel anlamdaki paylı-iktidarı yadsıyarak gündeme gelen ve reorganizasyonel nitelikler taşıyan burjuva olağanüstü devletlere gelince:Onun temel özelliklerinin düzenleyicilik yanında zorbalığı hukukun temeli sayan birleştiriciliği ve bağlayıcılığıdır.

Burada,söz konusu olağanüstü burjuva devlet biçiminde "hukukun adaleti,adaletsizliğin sonucudur" (4)...Hayır,böylesine bir belirleme ile olağan burjuva devlet biçimindeki işleyişin nitelik açısından bundan farklı olduğunu iddia etmiyoruz.Ama olağan burjuva devletlerinde de "hukuku yaratanın adalet olmadığını"bildiğimiz halde,"hukukun adaletin yalnızca soyutlanmış biçimi" olduğunu (5) vurgulayarak olağan ve olağanüstü burjuva devlet biçimlerinin arasındaki farka dikkat çekiyoruz.

Zaten iste bu farktır ki olağanüstü burjuva devletlerindeki hukuksallığın çevrenini,zorbalığı hukukun temeli sayan yürütmenin her türlü yasamanın üstündeki düzenleyici,birleştirici ve bağlayıcılığı cizer.Böylelikle de "zorbalık hukukun temeli olarak alındığında,hukuki yargılar ve yasal düzenlemeler,yalnızca üzerinde devlet gücünün yükseldiği öteki koşulların bir belirtisi,bir yansıması olur." (6) Bu durumda da "yasama erkinin ereği,devletin baskıcı iktidarı olur çıkar." (7)

Kendisini böylesine olağanüstülük momentinden ve süngülerle iktidar olma özelliğinin vur-kır düzenleyiciliğinin birleştirici-bağlayıcılığıyla devreye sokan siyasallık;süngülerin üzerine oturarak yönetemeyeceği için zorunlu bir sivilleşmeye yönelir.Söz konusu siyasallıklar içindeki bir sivilleşme de ise "hukuk genel karakteristiğini devletten alır." (8)

Bu zorunludur...çünkü her siyasallık evrimi ve mantığı

sınırlarında,sınıf savaşımınca belirlenen bir sivilliğe "muhataç"dır.Unutulmamalıdır ki,hukukun içinden çıktığı devlet sınıflararası savaşımın ürünüdür.Ve de bu devlet dolaylı veya direkt olarak toplumsal üretimden sorumlu sınıflarca koşullandırılır.Böylesine bir koşullandırmanın ne olursa olsun en negatif düzlemlerde olsa dahi bir 'sivil'liğe gereksinimi vardır.

Söz konusu gereksimin olağan yada olağanüstü burjuva devlet biçimleri için özel mülkiyet ilkesinin çiğnenmesine izin verilmeyen bir eksen ve farklı dışalamalarla ifade edilir.

Bu farklılıklarsa iktidarın burjuvazinin olağan yada olağanüstü devlet biçimlerinde kazanılmasının,kullanılması ve sınırları boyutlarında ifadesini bulur.Ama kuşku yoktur ki,her iki bağlamda da özel mülkiyetçi burjuva "hukuk,devlet tarafından,uygarlığın oluşması yolunda harcanan bütün olumlu çabaların baskıcı ve olumsuz cephesidir." (9) Çünkü ister olağan,ister olağanüstü burjuva devlet biçimindeki özel mülkiyetçi "demokrasi,iktidarın devlet eliyle bireyler ve gruplar üzerine uyguladığı bir sistemdir." (10) ve de hertürlü özgürleştiriciliğin baş düşmanıdır.Yürütme ile yasamayı birbirinden özenle soyutlayıp, koparan bir işleyiştir.

Olağan burjuva devlet biçiminin siyasal,liberalist türünden aksak,nisbi "demokratik" işleyişlerine ya da olağanüstü burjuva devlet biçimlerine kadarki tüm yapılanmalarda çeşitli dozajlarda bir 'sivil'lik hertürlü burjuva siyasallığının (Faşizm de dahil !..) vazgeçemeyeceği bir zorunluluktur.

Bu bağlamda N.Poulantzas'ın (12) ya da onun onuncu dereceden bir taklitçisi-epigonu olan R.Yürükoğlu'nun (13) dediği gibi olağanüstü (ya da faşist) devletin anayasası olmaz demek,en hafif deyişle sapla samanı birbirine karıştırmaktan başkaca birşey değildir.

Bir kere herkesin bildiği gibi:"Anayasa öyle bir yasa

ki devletin temel yapısını ve bu yapının baslıca işleyiş kurallarını gösteriyor.(...) Aynı zamanda çıkarılacak yasaların uymak zorunda oldukları temel ilkeleri de gösteriyor."(14)

Simdi biri burada sorabilir: "Peki ama kayıt,koşul ve sınırları tanımayan bir diktatörün yada yönetici elitin kefaleti altındaki bir işleyişin kendi elini kolunu bağlayan anayasa ya yada böyle bir belgeye tahammülü olabilir mi?"

Bu anayasanın içeriğine ve ilkelerine bağlı...Örneğin alın 1982 anayasasını!...Anayasanın 12,26,28,33,77,vb.maddeleri!.. Ve 1982 Anayasasının neo-faşist kurgu,mantık ve yapısı!..

Böyle bir organiklik içinde neden olmasın...

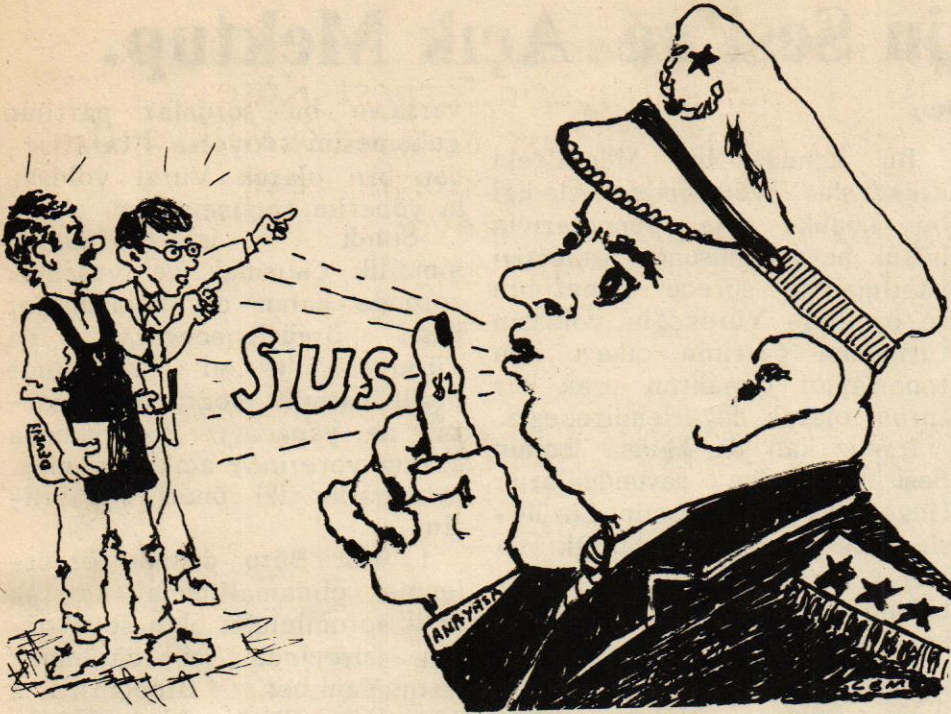
Hepimizin belleklerinde. Anayasaya ilişkin hertürlü eleştirinin yasaklandığı 24 Ekim-5 Kasım 1982 tarihleri arasındaki anayasayı tanıma gezilerinde Evren "bize güvenen anayasaya evet,güvenmeyen hayır der" deyipte ardından "anayasa Türk milletinin güvencesidir" diye eklemiyor muydu ?

Bilindiği gibi 1982 Anayasasının kefil "anayasanın dibini deldirtmem" diyen Evren'dir. Peki ama "anayasalara kisisel kefalet olur mu?Kimi rejimlerde olabiliyor.Örneğin Şah'lık,padişahlık,meşrutî olmayan krallık,teokratik ve monarşik rejimlerde,diktatörlüklerde,faşist rejimlerde bir kişi anayasaya kefil olabiliyor.Çünkü anayasa ne isterlerse odur,ağızlarından çıkan herşey anayasa'dır." (15)

Bu bağlamda faşizmin anayasası olur ve olmuştur.Ama bu oluşumlar klasik örneklerinden (16) farklı nicelik ve niteliklere tekabül ederler.

Söz konusu farklı nicelik ve niteliklere tekabül "anayasalarda kendi çıkarlarına uygun bir değişiklik yapmak isteyen güçler,bunu gerçekleştirmek için en elverişli zaman olarak karşı güçlerin dağıtıldığı,sindirildiği,etkisiz duruma getirildiği dönemleri seçerler"(17)

Örneğin neo-faşist karşı-devrimi 1980'deki pirus zaferi ülkemiz açısından böylesine

bir momentti.1982 Anayasası böylesine bir momentin süreç içerisinde kendi öz siyasallığını sivilleştirme çaba ve kaygılarının ürünüydü.Ve de bizdeki 'ol-hikayat'ın iç mantığı diğerlerinden pek farklı değildi.

Alın Alman faşizmini:"Alman imparatorluğu Anayasası" başlığını taşıyan 11.Ağustos 1919 tarihli Weimar anayasası eski batı bireyciliğine karşı olduğu kadar komünizme karşı bir anayasa idi.Sosyal yani bireyci yanına ağır basan ve "hizmet eden koruyucu devlet" anlayışına dayanan bu anayasa (18) 1932 yılında başbakanlığa gelen Hitler'ce,Cumhurbaşkanı Hindenburg'un ölmesi ve parlamentonun yetkilerini "Führer'e devretmesine" paralel 4.Ekim.1933,20.Aralık 1934 ve 28.Haziran.1935 tarihli yasal düzenlemelerle,(19) faşizmin anayasası oldu.

Mussolini İtalya' sındaki 1930 düzenlemeleri ise,Rocco'nun belirttiği gibi "siyasi kod'u andırmaktadır.Ve de çevrenini bu siyasi kod'un çizdiği anlayışa göre: "Devletin temsil ettiği dünya görüşüne karşı ileri sürülebilecek hak ve hürriyetlere yer yoktur"(20)

Franko'nun İspanya'sına gelince:Primo di Rivera 1933 Mart'ında "El Fascio" da yayınladığı bir yazıda,kendilerinin faşist olduklarını belirtmekte ve Mussolini'nin temel görüşlerine dayanarak "korporatif,totaliter ve ulusal sendikalist" devlet düzeni kurmak için mücadele ettiklerini açıklamıştır.(21)Kaldı ki,anayasal nitelik taşıyan "Fuero de Trabajo-Calışma Kanunu" ise,İspanyol düzeninin "Marksizme ve liberal kapitalizme karşı" olduğunu söylemektedir.(22)

Öte yandansa Franko'yu bir Cadillo olarak ilan eden 17.Mayıs 1958 tarihli "Ulusal Eylem Kuralları" adlı yasa devleti "dinsel nitelikte yurt mutluluğunun hizmetindeki totaliter araç" olarak ilan ederken (23);Falanj kanununun 7.

maddesi ise,ülke birliği ve güçleri zararına kişisel özgürlükten söz açılmayacağını öngörür.Bundan başka,yine "İspanyolların Kanununa" göre,hakların kullanılışı moral,ulusal,dinsel ve ulusal birliğe aykırı olamaz.Özgürlüklerin sınırlandırılmasında bir ölçü yoktur.Hükümet gerektiğinde,kanun niyetinde kararlar çıkartabilir.Yasama organları,liderin ve yürütmenin danışmanı durumundadır.(24)

Ya Salazar faşizminin Portekiz'i mi?

1908 den 1932 ye kadar süregelen toplumsal çalkantının ardından,1932 yılında Antonio de Oliveira Salazar'ın deyimiy-le Portekiz'de "sessiz devrim" (!) tarihin devresine girdi.

İtalyan deneyiminden esinlenerek korporatif esaslara dayanan Portekiz faşizmi,19.Mart 1933 de plebisitle kabul edilen "Estado Novo" isimli anayasaya dayanmaktadır.Siyasal yapının başında cumhurbaşkanı vardır.Halk tarafından seçilen cumhurbaşkanı,başbakanı ve bakanları seçen,yetkili sınırlı bir organdır.Meclisi dağıtma yetkisine sahip bulunan cumhurbaşkanı,eylemlerini hükümetle birlikte gerçekleştirebilir.Yürütmeyi gerçekleştiren devlet açısından hükümet gerçek otoritenin sahibidir.(25)

21.Mayıs 1967'de Helenizm'in bayrağını açarak,anayasayı lağvederek,parlamentoyu kapatan Yunanistan'daki faşist Albaylar Cuntası ise 13.Aralık 1967'de Yunan Kralını da devreden çıkarttıktan,kendi anayasasını halka zorla kabul ettirmiştir.(26)

Buraya kadarki açıklamalarımızdan sonra faşizmin anayasası olur deyip;Arjantinli faşist diktatör Videla'nın şu sözlerini anımsatıyoruz:"(Biz) 1789 Fransız devrimindeki fikirleri benimsiyoruz.Ancak o dönemdeki fikirleri bizim çağımıza uygulayabilmek için de gerekli değişiklikler yapmak gerekmektedir" (27)

Ve de değil midir ki "fa-

sist devlet yalnızca kendi özüne indirgenmiş,liberal bir devlettir.(28) Doğaldır ki,liberalizmin anayasası olduğu ve olacağı gibi yine kendi özüne indirgenmiş faşizmin de Videla'nın deyişle "bizim çağımıza uygulayabilmek için gerekli değişiklikleri" yapan anayasaları olacaktır ve olmuştur.

Tıpkı bizdeki örneği ile 1982 anayasası gibi !..

Unutulmamalıdır ki anayasalar onları yaratan devlet ve demokrasi'lerin anatomik yapısalıklarını taşırlar!..Ve de Lenin'in belirttiği gibi:"Anayasalar yaratmazlar,sadece saptar" lar!..Onların saptamaları ise,çevrenini yine onları gündeme getiren tarihsel,siyasal ekonomik koşullar belirlerler!..

Tüm bunlardan dolayıdır ki faşizmin anayasası olmaz deyip faşizmi çözenlere göre: Yaşadığımız koşullar "otoriter eğilimli burjuva demokrasisidir." (29)!..(Abc)

Ve de yine onlara göre:"Çözümeyi anayasa ile bağlamıyoruz.Sürecin başını anayasa ile bağlıyoruz" (30) diyen bir gargara ile sorun güme getirilmek istense de Evrenizmin 1982 Anayasası ve devreye soktuğu süreç,yine Evrenizmin 1980 neo-faşizmini çözerek, "halletmiştir" !..

İşte faşizmin anayasaları olmaz diyenlerin "inci"lerinin 'hikmet-i' sebep-i'de;küçük burjuva teslimiyetçiliğinin cıpi tartışılan 'kıymet-i harbiyesi' açısından buradadır!..

Ve de devrimci hareket, Hans Fallada'nın 1932'ler sonrası Nazizmin Almanya'sını irdelerken "küçük adam n'oldu sana ?" adıyla dile getirdiği küçük burjuva teslimiyetçiliğini,artık sadece romanlardan değil,yaşamın içindeki faşizmi yine faşist 1982 anayasasına çözdürenlerin teslimiyetçi pratiksizliklerinden tanımakta ve tanıya tanıya büyümektedir.

Dipnotlar

1) F.Engels,Ailenin,Özel Mülkiyetin ve Devletin

Kökene: s.235,237,238

2) K.Marks-F.Engels,Devlet ve Hukuk üzerine:s.61

3) Detaylı bilgi için bak:M. Akad,Coğulcu Demokraside Siyasal İktidar ve Baskı Grupları:s.50 den 86 ya

4) H.Lefebure,Marks'ın Sosyolojisi:s.128

5) B.Brecht,Metin'in Özdeyişler Kitabı:s.67

6) K.Marks-F.Engels,Devlet ve Hukuk Üzerine:s.71

7) B.Russel,İktidar:s.29

8) A.Cecen,Adalet Kavramı: s.174

9) A.Gramsci,Felsefe ve Politika Sorunları:s.335

10) C.B.Macpherson,Demokrasinin Gerçek Dünyası:s.7

11) Detaylı bilgi için bak:S.Tanilli,Uygarlık Tarihi:s.113-118

12) N.Poulantzas,Faşizm ve Diktatörlük:s.333-341

13) R.Yürükoğlu,Faşizmin Çözümü

14) M.Soyşal,Anayasanın Anlamı:s.5,6

15) A.Nesin,Yeni Gündem No:12 s.33

16) Detaylı bilgi için bak:S. Tanilli,Devlet ve Demokrasi s.1-15

17) M.Soyşal,Anayasanın Anlamı: s.6

18) Bak:B.Tanör,Anayasa Hukukunda Sosyal Haklar: s.177, 178

19) Bak:B.Tanör,Siyasi Düşünce Hürriyeti ve 1961 Anayasası s.35

20) y.a.g.e s.34

21) Ç.Özek,Faşizm ve Devrimci Halk Cephesi: s.67

22) C.Özek,Direnen Faşizm

23) Ç.Özek,Devlet ve Din: s.129

24) Ç.Özek,Faşizm ve Devrimci Halk Cephesi: s.66

25) y.a.g.e s.83,84,85

26) y.a.g.e. s.97

27) Cumhuriyet 17.Nisan '77

28) F.Chatelet,Faşizmin Analizi: s.89

29) V.Dursun,İşçinin Sesi No:271 s.13

30) y.a.g. s.9

* * *

Kurtuluş Yolu'na ve İşçinin Sesi'ne Açık Mektup.

Değerli yoldaşlar

TKP-İşçinin Sesi hareketimiz de meydana gelen olaylara ilişkin kafa yorarken, ben daha çok olayları nesnelliği ve zaman mekan içinde değerlendirmekten yanayım. Yani işin görünen değil, görünmeyen yanını üzerinde durmak istiyorum. Bu kimilerine öküz altında buzağı aramak gibi birşey gelebilir. Ama bence değil. Çünkü görünen yönleriyle yetinildiği zaman sonunda mutlaka bir tarafa provakatörlük saptaması yapıştırmak gerekir ki, bu işin akıl ya da bilimsel değil, duygusal yanı olur.

Yıllardan beri Avrupa'da yaşayan ve çalışan Türkiye'li işçiler nesnel olarak artık Türkiye işçi sınıfının bir parçası olmayıp tersine artık onlar çalıştıkları ülkelerin işçi sınıfının bir parçasıdır. Bu durumda Avrupa'daki Türkiye'li devrimci ve komünistler için de geçerlidir.

Avrupa'da çalışıyor, burada yaşıyoruz. Sömürü çarkına girdiğimiz yer Avrupa. Somut düşmanımız çalıştığımız ülkenin kapitalist düzeni oluyor. Boğuştuğumuz sorunlar gine bulduğumuz ülkenin sorunlarıdır.

Cunta, işkence, ölüm, açlık gibi Türkiye işçi sınıfının hergün etinde kemiğinde hissettiği sorunlar bizden uzaktır. Dahası Avrupa ülkelerinin para birimlerinin Türk lirası karşısında her yükselişi Avrupa'daki Türkiye'li işçiye "mutluluk" Türkiye işçi sınıfına mutsuzluk getirmektedir. Bu noktada şu itiraz ileri sürülebilir. Avrupa'daki Türkiye'li işçiler bir bütün olarak dünya işçi sınıfının bir parçasıdır. Bu bir gerçek. Ancak, bu gerçeğin farkında olan yalnız biz komünistleriz. Sıradan işçiler günlük çıkarlarının ancak farkında olabilir. Bu da her zaman mümkün değil.

ikinci gerekçem sudur: Yürükoğlu yoldaş yanılmıyorsa Topatnci siyasete hayır Cek-Al yazısında sunu belirtiyordu. " Yerel sorunlar üzerine oturmayan örgüt, örgüt olamaz." Demek ki örgüt olmanın olmazsa olmaz koşulu yerel sorunlar üzerinde oturmasıdır. Peki Avrupa'nın herhangi bir ülkesinde yerel sorunlar üzerinde oturan bir örgüt, Türkiye devriminin bir örgütü olabilir mi? Her halde akli başında hiçkimse evet demez.

Peki, hem Avrupa'da yerel sorunlar üzerinde oturacak hem de Türkiye devrimi için mücadele verecek bir çelişkiyi uzlaştırabilir miyiz? Bence hayır.

Üçüncü gerekçem: Türkiye'de ABD emperyalizmine karşı savaş dendiğinde emperyalizmle

işbirliği yapan işbirlikçi tekerci burjuvaziye karşı savaşı anlıyoruz. Peki Avrupa'dan cuntaya, ya da faşizme karşı savaş dediğimizde gidip Türkiye'ye savaştığımızı göre, cuntaya destek veren Avrupa'daki egemen güçlere karşı savaşmak gerektiği sonucu çıkmaz mı?

Belki başka gerekçeler de bulunabilir. Benim yukarıda belirttiğim gerekçelerden dolayı, Türkiye devriminin programı temelinde Avrupa'da örgüt kurmak tamamen iradi bir iş olup, bilimsellik bağdaşmayan bir tutumdur diyorum. Üstelik enternasyonal olmayan bir tutumdur. Ulusal temele göre örgütlenmek olup, zararlı bir tutumdur.

Peki tüm bu gerçeklere rağmen, Türkiye devriminin programı temelinde yurt dışında örgüt kurulursa ne olur?

İşte bizde ve diğer örgütlerin Avrupa birimlerinde meydana gelen bu anlayış bırakılmadığı sürece bundan sonra da meydana gelmesi kaçınılmaz olan olumsuzluklar olacaktır. Çünkü, cunta, faşizm diyoruz, "olanaklar artıyor, baskı azalmıyor" diyoruz. Etrafa bakıyoruz, bizim için yok öyle birşey. Bunalım bu noktadan sonra başlıyor. Çünkü mücadele için enerji dolan insanlar, mücadele edecek bir dış düşman göremeyince bu kez o enerjiyi içe dönük bir mücadele için kullanıyorlar. Ve yoldaşlar bence Avrupa'da ortaya çıkan tüm sorunların esas kaynağı budur. Bu yüzden karşılıklı olarak birbirimizi yemeden tüzüğü filan işletmeden önce bu konu üzerinde biraz kafa yormak lazım diyorum.

Sorunun görünen yönünün sadece püf noktası üzerinde durmak istiyorum. Kitabın içeriğinin konuşulduğu 9 Eylül öncesi Üst Büro toplantısına Vural Demir yoldaş çağırılmak bir hataydı. Gelip geleme si ayrı bir sorun ama haberdar etmek gerekirdi. Haber vermediği gibi bu hata için özeleştir de yapılmadı. Bu su anlama gelir. Bundan sonra da aynı hatalar olacak demektir ki bu belli bir anlayışı ifade eder.

Diyorum ki, eğer o toplantıda Yürükoğlu yoldaş Vural Demir yoldaşa "yoldaş bu bir hataydı, ama bundan sonra olmaz" deseydi, ya da Vural Demir yoldaş "bu hatayı şimdilik yutuyorum ama bir kere daha tekrerr ederse yutmam" biçiminde tatlılıkla kapatsaydı bugünkü durum olmazdı. Alınmayın yoldaşlar, ama işin özü budur. Bunun dışında birşey aramak bence boşuna caba olur.

Z.Baylan

Bu konuda biz Münih'teki arkadaşlar yönetimin işlediği bu küçük ama sonuçlarıyla büyük hata konusunda özeleştir yapılmadığı sürece yönetimin ve özellikle Yürükoğlu yoldaşın tutumunu partinin çıkarı için toparlayıcı olmaktan uzak bir tutum olarak değerlendireceğiz.

İçimiz kan da ağılasa **İşçinin Sesi**'nin tüm savunduklarını (ideolojik) ve Faşizmin Çözülüşü kitabını doğru bulsak da Vural Demir yoldaşa karşı takınılan bu dışlayıcı tutuma karşı çıkacağız.

Bu işi tekrar tatlıya bağlamak kadar bizleri başka hiçbir şey sevindiremez.

Türkiye komünist hareketinin 60 yılda ortaya çıkardığı bu komünist potansiyeli kendi ellerinizle harcarsanız çok yazık olur. Tarihsel misyonunuzun biraz daha sorumluluğunu duymanızı dileriz. Şimdi açık tartışma konusuna değinmek istiyorum. Bu konuda birkaç güne kadar değişik düşünüyordum. Ama şimdi bu konuya da somut yaklaşmak istiyorum. Herşeyden önce açık tartışmayı isteyen taraf Türkiye sınıf savaşından uzak olup moral yönünden bunu istemeye hakkı yok diye düşünüyorum. Burada hakkı yok derken Avrupa'daki tabanı kastediyorum. Yoksa kader ini elinde bulunduran Üst Büro ve Vural Demir yoldaş için değil.

İşin moral yönünden başka açık tartışmayı soyut değil de somut olarak ele alırsak, bugün için Avrupa'daki taban bu açık tartışmayı hazmedecek bir düzeyi var mı sorusuna yanıt vermek gerekiyor. Çünkü benim anladığım açık tartışma partinin çıkarını başa alarak, doğruya doğru, eğriye eğri diyebilecek bir olgunluğa sahip olmak demektir. İşin galip-mağlup olarak değil, ama gerçekten partinin bilinc düzeyini yükseltecek bir değeri varsa tartışma olur. Ama gördüğüm kadarıyla Mannheim da yayınlanan bildiri çok büyük bir sorumsuzluk örneği olarak mevcut durumumuzu çok güzel yansıtıyor.

Tartışma komünistler arasında olur. Kimseyi küçümsemiyorum. Ama, her kendine komünistim diyene de inanmamak lazım.

Açık tartışmaya karşı çıkışımızın en önemli üçüncü nedeni Türkiye'deki işkence, baskı, açlık altında yaşayan yoldaşlara haksızlık ederiz gibime geliyor. Çünkü gördüğüm kadarıyla onlar böyle birşey istemiyor. Durup dururken onları gereksiz şeylerle meşgul edeceğiz. Ama tüm bunlara rağmen Vural Demir yoldaşın belirttiği örgütsel sorunlar

varsa, ve bu sorunlar partinin gelişmesini tıkiyorsa taraflardan biri olarak Vural yoldaşla yönetim tartışmalıdır.

Şimdi ise Avrupa'da şimdilik çalışmak ve yaşamak zorunda kalan biz komünistler nasıl örgütleneceğiz, ya da Türkiye devrimi temelinde örgüt kurmayı doğru bulmuyorsak ne yapacağız? Bu konuda kafam yeterince açık olmamak la beraber iki öneri yapabiliyim.

1) Üst Büro dışında örgütlenme olmamalı, buna karşılık belli sorumluluğu olan sempati-zan düzeyinde işi düşünmek lazım. Yani, ben örneğin x görüşünün Türkiye'de güçlenmesini istiyorum. Bunun için belli bir bağış yapmak gereksinimi duyacağım. 2) Avrupa'da görevleri olan ama hakları olmayan üye yapılabilir. Böylece tüzüksel olarak ikide bir açık tartışma istemenin ve bölünmenin önüne geçilmiş olur.

Değerli yoldaşlar,

Kısaca şimdilik Faşizmin Çözülüşü kitabı hakkında diyeceklerim sudur. Bu kitapla parti ilk defa sağlam bir temele oturdu diyeceğim. İlk defa demokrasi savaşının önemini kavramış ve sağlam temele oturtulmuş olarak gördüm. Bu kitabın bütünü ile ilgili düşüncele rim. Ancak, incelediğinde Poulantzas'ı küçümser ifadeyi doğru bulmadım. Ayrıca kitabın çok güçlü dayanak noktaları olduğu gibi oldukça zayıf noktaları da vardır. Ama, yukarıda belirttiğim gibi kitapla beraber ve Yürükoğlu yoldaşın 270. sayıdaki yazısıyla artık TKP-İşçinin Sesi'nin gerçekten dört dörtlük bir parti olma sürecinin girişinde olduğunu söyleyebilirim.

Neyazık ki, aynı süreçle beraber şimdiye dek tanıdığımız en iyi örgütcü komünist olan Vural Demir yoldaş çok rahat bir şekilde harcama işi gibi uğursuz ve hiçbir zaman sineye çekemeyeceğimiz bir işle karışlaştık.

Yoldaşlar, Türkiye toprağı kolay kolay kaliteli komünist yetiştirmiyor. Biz taban olarak tüm yoldaşların üzerinde titriyoruz. Zarar gelmesin diye göz bebeğimiz gibi korumak istiyoruz.

Sizden taban olarak dileğimiz bu işi tüzüğü filan bir yana bırakarak bir aile havası içinde ve bu anlayış temelinde sorunu çözmenizdir. (Mektubun olduğu gibi yayınlanmasını rica ediyorum.

Saygılarımla.

Not: Bu mektup her iki tarafa gönderildi.

Hepinizin bildiği gibi yönetim kliğinin çıkar-
dığı faşizm çözüldü
veya Türkiye'de demok-
rasi var yaygaraları
parti birimlerinde bü-
yük bir tepkiyle karşı-
landı.Özellikle Alman-
ya bunun açık bir ör-
neğidir.Bunun dışında
sempatizanların açık
tepkisi önemli bir o-
randadır.Bugüne kadar
ülkemizde birçok ha-
reketin başında bulunan
küçük burjuva unsurlar
partiyi babalarının ser-
vetiymiş gibi kullanma-
ya çalışanlar,kendileri-
ne karşı çıkan her dev-
rimciyi parti düşmanı
ilan ediyorlar.Ama,hayat
ve devrimci mücadele
herşeyi ispatlıyor.

Faşizmin Çözülüşü
kitabı parti birimlerin-
de tartışılmadan basıl-
dı.Zorla tabana kabul
ettirilmeye çalışıldı.Ben
olayların detaylarına
inmeyeceğim.V.Demir
yoldaş bir broşür
yazdı.Bunun yanında
da çeşitli açıklamalar
yapıldı.Ama merkez
sevdalıları doğruya
kulak asmadı.Disiplin
yaygaraları kopardılar.
Acaba kim disipline
uymuyor?Birazcık ken-
dim de içinde bulundu-
ğum veya katıldığım
toplantılardan edindi-
ğim bilgileri aktarayım.
Ali.H.Karadağ yoldaş
ilk geldiğinde F.örgü-
tüne uğradı.R.Yürük-
oğlu yoldaşın uzun bir
konuşmadan sonra Tür-
kiye'de faşizmin olma-

Oportünizmi mahkum edelim!

Sami Sönmez -Frankfurt

dığını açıkladığını,
EK nin bunu onayladığını
vurguladı.Bu konu-
da önümüzdeki günler-
de eğitim için hazırlık
yapılıyor dedi.Daha
sonra sorumlumuz olan
yoldaş ben bir soru
sordum:"On gün oldu
eğitim seminerinin
hazırlığı yapıyordu
bitmedi mi?" Yoldaşın
verdiği cevap,bu ko-
nuda parti içinde gö-
rüş ayrılığı var,oldu.Ka-
radağ yoldaşın görevi-
nden alındığını söyledi.
O ara ben hemen olay-
ların detaylarını Kara-
dağ yoldaşın dinlemek
istiyorum dedim.Yoldaş
geldi,normal organ
toplantımızı yaptık.Olay
lar olduğu gibi anlatıl-
dı.Karadağ yoldaş baş-
ka ile seminer vermeye
gitti.Sorumlu yoldaş-
ımız da başka bir parti
görevi için ayrıldı.Bir
gün sonra kapım çalındı
actım.H.Calışkan yol-
daş beni dışarıya ça-
ğırdı. Birlikte bir eve
gittik. Merkezden ge-
len iki yoldaş bizi ora-
da bekliyorlardı.S.yol-
daş konuyu actı.Yüzey-
sel bir konuşma yaptı.
Karadağla bir görüş
ayrılıkları olmadığını
alınan kararlara Kara-
dağ'ın da katıldığını

söyledi.B.yoldaş da ko-
nuşmanın devamını
aynen şu sözlerle ge-
tirdi:"Yoldaşlar parti-
mizin içinde hiçbir so-
run yoktur.Sadece
dört kişi,gitseler de,kal-
salar da hepsi bu."Bu
kişilerin kimler olduk-
larını sorduk.Karadağ
yoldaşla eş,F.örgütünün
sorumlusu ile eş,yanı-
tını aldık.Bunun yanın-
da daha bir sürü de-
mogojik içi boş laflar
dinledik.B.yoldaş bizi
"partiden yana " tavrı
almaya çağırdı.Biz
Karadağ yoldaş da
dinlemek istediğimizi
belirttik.Sorumlu yolda-
şın olmadığı bir toplan-
tıda hakkında karar
almaya çalıştılar.Başka
bölgeden gelen bir
yoldaş F.örgütü sekre-
terliğine atadılar.Bakin
isleyişe,parti sorumlusu
olan yoldaş partinin
verdiği bir görevdeyken
merkezden yoldaşlar
gelip onun yerine
sekreter seçiyorlar.Ve
görevine resmen son
veriyorlar.İşte tasfiyecilik.
Sonra,tabii ki,sonuç
alamayınca Karadağ
yoldaş ve F.sekreteri
yoldaşla birlikte
geldiler.İkinci bir
toplantı yaptık.
O akşam yalnızken an-

lattıklarından %90 dö-
nüş yaptılar.Karadağ
yoldaş onların yanında
da bize anlattıklarını
aynen anlattı.Daha
sonra biz de partililer
olarak görüş belirttik.
Parti biriminin mutlak
çoğunluğu açık tartış-
madan yana olduğunu
belirtti.Tek bir yolda-
şın dışında.Böylece K.
örgütünün başına ge-
len bize de uygulandı.
Merkezle artık ilişki-
mizin olmadığını söyle-
diler. İşte eşsiz
komünistler örgütümü-
zü böyle dağıttılar.

Öte yandan,bakin
Frankfurt dan Kemal
Derya ne diyor? "Parti
örgütünün çoğunluğu,
sempatizanların tamamı
partiden yana tercihle-
rini yapmışlardır." (İS
s.271)
Bırakın komünistliği
dürüst bir insan yalan
konuşmaz.Çoğunluğun
açık tartışmadan yana
tavrı aldığını sen de
biliyorsun.

Yine K.Derya bir
yalan daha atıyor,yığın
örgütünün çevresinde
4 bin işçi çalıştıran
bir fabrika var,diyor.
Fabrika var,ama 4 bin
kişilik değil.Fabrikanın
önünden geçmediğini
ispatlıyor."Yığın çalış-

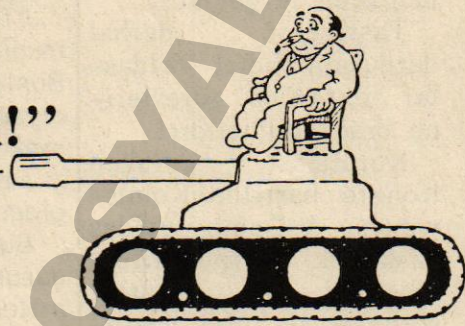
masını"agzında şam sa-
kızı gibi ciğneyenler,ö-
zellikle K.Deryanın yi-
ğınlarla ne kadar bağ-
larının olduğu merak
konusudur.6 ay izin ya-
pan,örgüte canı istedi-
gi zaman gelen biz de-
giliz.Önemli birşey da-
ha var,yaşamında başa-
rılı olamayan,okul oku-
muş okuyamamış,işçi
olmak istemiş olama-
mış,hergün üzerinde
bir çeşit bunalım gez-
diren insanlar tam
böyle zamanlarda fır-
sat bulup biraz kendile-
rini tatmin ediyorlar.
Ama bu geçicidir.Sonra
çeşitli adice seyler
söyleniyor:"Onlar
Kürttü,ayrıldı."Peki bu-
güne kadar komünist
olduğumuzu söylüyordu-
nuz.Biz eskisi gibiyiz.
Komünistiz,ama siz e-
ğer kürtçe konuşmamızı
kuşku ile karşılıyorsanız
varsın olsun.Bu,mis-
to Kemal'in fikridir.Siz
daha o fikri üstünüzden
atamamışsınız.Bizim
ne günahımız var?

Sonra sık sık parti
yıkıcılığından söz edili-
yor.Geçmişte menşevik-
lerde sizi aynı şeylerle
suçlamıştı.O zaman Ce-
mil Silahtar yoldaş
yazdığı Parti Disiplini
adlı kitapta disiplin
konusunu açmıştı.Demek
ki siz menşeviklerle
boşuna uğraşmışsınız.
Yoksa,yoldaşın yazdığı
o kitabı artık benimse-
miyor musunuz?

Haydi işçi yoldaşlar
partiyi nasırlı ellerimizle
"ükseltelim!"

"TANKLARLA GELEN

SODEP'LE GİTMELİDİR!"

Mirhan Gürses-Dortmund

Oportünizm varoldu-
ğundan bu yana doğası
gereği işçi sınıfının
devrimci mücadelesini
reddetmiş ve sınıf sa-
vaşımını devlete yönelik
değil,varolan burjuva
yasaları çerçevesinde,
belirli haklar elde et-
meyle sınırlamıştır.Buna
bir nevi burjuvaziye
ilerleterek hak elde
etme teorisi diyebiliriz.
Örneğin Türkiye'de
devrimci durumun ya-
şandığı dönemde işçi
sınıfına öncülük edebi-
lecek,gerçekten Mark-
sizmin-Leninizmin ide-
olojisiyle donanmış bir
komünist partisinin

yokluğu ve işçi sınıfı
hareketinin başına çö-
reklenmiş olan Oportü-
nizm devrimi bulandır-
mış ve işçi sınıfının
varolan enerjisini,dev-
rim istemini,başka yo-
la kanallize ederek he-
der etmiştir.
Oportünizmin tarih-
sel görevi proletarya-
nın varolan burjuva
devletini parçalayıp ye-
rine kendi iktidarını
kurmasını engellemektir.
Meseleye bakış açısı
bir burjuva bakış açısı
olduğundan,burjuvazi
ile her türlü ittifaka
hazırdır."...çünkü onlar
(oportünistler) burjuva-
zinin işçi hareketi içe-
risindeki gerçek ajan-

larıdır."(Lenin seç-
me eserler,Almanca
basım cilt.1 s.774)

TKP içerisinde ilk
kez ciddi ve devrimci
bir muhalefet olarak
çıkan İşçinin Sesi sü-
reci içerisinde özellikle
faşizme karşı mücadele-
de devrimci teoriyi
bir kenara bırakıp,pasi-
fizme yelken açmıştır.
Mücadeleyi burjuva de-
mokrasisini elde etmeye
le sınırlamıştır.Bunun
canlı örnekleri son ge-
lişmeler olmuştur.SODEP'
e oy verile başlayan sa-
ğa kayış,faşizm konu-
sunda noktalanmıştır.
veTürkiye devrimci ha-
reketinde en geri ko-
numa düşmüştür.Dev-

rimci bir slogan olan
"Tanklarla gelenler,dev-
rimle gitmelidir"sloga-
nın yerini bir nevi "
Tanklarla gelenler,
SODEP'le gitmelidir"-
almıştır.İşçi sınıfı
hareketi içerisinde
faşizmin işçi sınıfının
mücadelesiyle değil,bur-
juva liberalleriyle
gideceği umudu yara-
tılmıştır.

Yürükoğlu'nun son
yazdığı kitapta da ni-
yet öylesine belli ol-
muş ki Türkiye'de var-
olan faşizm bir anda
sökülüp atılmış ve Tür-
kiye'de faşizm yoktur
denilerek işin içinden
çıkılmıştır.Sanki faşiz-
min canı sıkıldı,anaya-
sanın onaylanması ve
parlementonun kurulma-
sıyla çekip gitti.Bu
büyük ve ağır hata biz-
ce faşizmin ve parle-
mentonun iki ayrı dev-
let tipi olarak anlaşıl-
masından kaynaklanı-
yor.Burjuvazi ülkede
varolan ekonomik,top-

lumsal,siyasal bunalımı
tersinden çözmek,dev-
rimci durumu ve işçi
sınıfının gelişen devrim-
ci mücadelesini bastır-
mak için son kozu o-
lan faşizmi siyasal are-
naya sürer.Yani faşizm
yeni bir devlet tipi de-
ğil,burjuva diktatörlüğü-
nün ayrı bir biçimidir.
Komünistlerin temel
hedefi burjuva dikta-
törlüğünün biçimi ne
olursa olsun onu parça-
layıp yerine proletarya
diktatörlüğünü kurmak-
tır.Biçim degistikçe te-
mel hedefi degistirmek
opotünizmdir.Bir nevi,ül-
kede devrim olmuyorsa,
faşizmde varsa hedef
burjuva demokrasisi
için mücadele etmektir
anlayışına varıyorlar.A-
çıkcası deyim yerindey-
se koyunun olmadığı
yerde keçiye Apdurrah-
man Çelebi demektir.
Buda burjuva demokra-
sisinden medet ummak
ve onun kuyruğuna ta-
kılmaktır.

FAŞİZMİN KILICI ALTINDA TOPLU SÖZLEŞME

(baş tarafı birinci sayfadadır.)

can,geçtiği yerde iz kalmaya mahkumdurlar.

Bir kararnameyle,işçi çıkarma yasağı kaldırılıyorsa,24 saat içinde imzalanmış toplu sözleşmenin uygulaması durduruluyorsa,bir gecede göstermelik "yazılı metinlerle" faşizmi kaldırıp atanlar,toplu sözleşme masalarında faşizmin işçinin en küçük hakkını bile,finans kapitalin çıkarına nasıl bıçakladığını görmek zorundadırlar.Bu gerçeklere bakıp,bir rejime "Türkiye tipi burjuva demokrasisi" diyenler,

herhalde yaşadıkları Avrupa ile Türkiye'yi karıştırmış olacaklar. Yoksa,herşeyi belirleyen iki sınıf arasındaki kavgayı unutup,bugün finans-kapitalin faşizm eliyle astığı astık,kestiği kestik bir ortama "ara dönem","güçük demokrasi" diyerek,yeni bir demokrasi mi geliştiriyorlar?

Faşizm yeni arayışlar, planlar. peşinde koşuyor.Bir yandan içerde biriken öfkeyi yatıştırmak için "AET,Avrupa Konseyi önemli değil, önemli olan okul yol

yapmaktır" diyen Özal öte yandan "Yunanistan küçük bir devlet,onlar 9 milyon biz 50 milyonuz" diyerek hoşnutsuzluğu "Yunan düşmanlığı" edebiyatıyla ört bas etmeye sövenizmi körüklemeye çalışıyor. Öte yandan,15 Ağustos'tan bu yana Türkiye Kürdistan'ındaki faşist terör tüm gaddarlığıyla sürüyor.Yüzlerce Kürdistanlı tutuklanmış,işkenceden geçirilmiştir. Sınıra yakın köyler boşaltılmış halk göçe zorlanmıştır.

15 Ağustos'tan buya-

na Kürdistan da PKK hareketinin girdiği eylemlere provakasyon mantığıyla yanaşmak çok yanlış ve zararlı bir tutumdur.

Bugün her devrimci, demokrat Kürt halkının mücadelesine destek vermeli,Kürdistan halkının devrimci dinamizmini doğru değerlendirmeli,Türkiye'de devrimin Türk-Kürt halklarının ortak mücadelesiyle gerçekleştirileceği bilinciyle davranmalıdır.

Faşizm geldiği gün gibi durmuyor.Bıraktığı açıklardan işçi sınıfının dalga dalga sesi yükseliyor.Toplumda bir huzursuzluk var.Yer yer küçük çapta grev

ve grev kararları alınıyor.Fakat faşizm ağzı açık kurtlar gibi grev setinin arkasında bekliyor.Bu gidisin sonucunu işçi sınıfı ve halkın savaşımı belirleyecektir.

İşçi sınıfımız toplu sözleşme masalarında bilincini ve kinini biliyor.Dostu düşmanı daha iyi tanıyor.Toplu sözleşme masalarında "kazandığı haklar" öfkelerini,kinlerini artırmaktan başka birşey yapmıyor.Bugün işgücünün "değeri" ne toplu sözleşme masalarında fiyat biçiliyor.Yarın bu "değer" le daha da artan kinin,kavganın değerinin gücünü kimse ölçemeyecektir.Dalga dalga gelişip faşist devleti yıkan bir sel olacaktır.

"Eş-yoldaşların,, tasfiyesi üstüne

Nebahat Coşkun - Nürnberg

Oportünistler "benden sonra tufan"anlayışıyla bugün partiye egemen olabilmek için bilerek bu yola gidiyorlar,yarını tehlikeye atıyorlar.. (Veli Dursun,"Açık mektup",S.20)

Bir parti üyesi olarak,ne yazık ki,yaklaşık üç yıl sonra,1982 yılı tasfiye dalgasının ardından bugüne dek ne kadar çabaladıysam,partililik görevlerimi,(şimdiye kadar halen öğrenemediğim nedenlerden dolayı),yerine getirmem engellendi. Ancak,"İşçinin Sesi"nin içine düştüğü son bunalım,kafamın içindeki soruları otomatikman yanıtladı.1982 yılında tasfiyeye uğrayan bir yoldaşın eşi olmam nedeniyle,ben de kıyıma uğradım!

Zira son tasfiyelerde,V.Demir yoldaşın bir il komitesi sekreteri olan eşinin de tasfiyeye uğraması,şimdiye kadar yaşanan olayların altında yatan mantığı gayet güzel anlatıyor."İşçinin Sesi Nereye Gidiyor?"adlı broşüründe (s.26) V.Demir yoldaş,eş-yoldaşının durumunu hepimizin gözü önüne sermiştir.Bu yoldaşların dışında,eşleri parti üyesi olan ve tasfiyeye uğrayan yoldaşlar var-

sa,eş-yoldaşları da (henüz olmamışlarsa!),onların deyimiyle "geçici yol arkadaşları"olmak zorunda kalacaklardır. Henüz gerçekleşmemiş olsa bile,yakın zamanda,söz konusu komünist eş-yoldaşlar hakkında,Türkiye Komünist partisi-İşçinin Sesi tarafından "eşin nerede, sen orada"kararı verilecektir.

Ancak bu kez,gelişmeler öyle gösteriyor ki,evdeki hesap çarşıya uymayacaktır.

Yazının başında Veli Dursun'un "Açık Mektubundan" yaptığım alıntı,ne yazık ki,İşçinin Sesi'nde hala yasatılmaktadır.Ne parti tüzüğünde,ne de her hangi bir burjuva parti tüzüğünde böyle garip bir mantık bulmak olası değildir.

Son tasfiyeler işçi sınıfımızın yarınını tehlikeye atıyor.Yürükoğlu yoldaş bir yazısında,tasfiyecilikle oportünizmin birbirlerine derinden bağlarla bağlı olduğunu vurguluyordu.O,aynı zamanda,Lenin'in,"Merkez Komitesi, muhalefeti Kongreden önce tasfiye ederse,bu affedilmez birşey olurdu"sözünü yineleyip duruyordu.Ama bugün görüyoruz ki,geçmişte sarfedilen sözlerin,durumu kurtarmak-

tan öte birşey ifade etmediği ortadadır.

Umuyorum ki,1982 tasfiyelerinde önemli bir pay sahibi olan,fakat bugün kendisi de kıyıma uğramış bulunan,başta H.Celik yoldaş olmak üzere,V.Demir yoldaşın,"durumu kurtarma"mantığından öte,tasfiyeciliğe karşı baş kaldırmaları,inandıkları bir girişim olsun.

Tüm yoldaşlara,tasfiyeciliğe karşı bıkmadan, usanmadan savaşım vermeleri düşüyor.Partimizi Leninci birliğini sağlamanın yolu,sıkı bir örgütsel ve ideolojik mücadelede geçiyor.

Tasfiyeler derhal durdurulmalıdır! Yoldaşlar tekrardan görevlerine iade edilmelidir!

Kurulması gereken Kongre hazırlık Komisyonuna V.Demir yoldaş başkanlık yapmalı,tüm ideolojik ve örgütsel sorunlar en ufak detayına kadar kongrede ve merkez yayın organında tartışılmalıdır!

Böyle bir Kongre gerçekleşmediği taktirde,işçi sınıfımızın kurtuluş mücadelesi,komünizm kavgamız,bir darbe daha yemiş olacaktır.

Komünist Partimizin herşeyin üstündedir!

Kuru gürültüye pabuç yok.

V.Demir

Amerikalı bir yazar,vereceği konferansın metnini hazırlıyormuş.Metnin bir yerine parantez açıp şöyle bir not düşmüş:"Burada bağırılacak,çünkü fikirler zayıf."

İşçinin Sesi'nin 271.sayısını okuyunca aklımıza bu anekdot geldi.24 sayfalık bu gazetede tartıştığımız siyasal-örgütsel sorunlara ve olayların gelişimine ışık tutacak hiçbir şey yok.Bıktırıcı bir laf ebeliği,usandırıcı bir kendi kendini yineleme,düzensiz karalamalar,yalan ve çarpıtmalar.Büyük gürültü koparıyorlar ama,sorduğumuz soruların daha bir tekine bile yanıt vermediler.

"Tutanaklar ve Gerçekler" başlığıyla yayınladıkları yazılar,tutanakların orijinali değil,kendi redaksiyonlarında n geçmiş,"düzeltilmiş",işlerine gelmeyen noktaları ayıklanmış bir metindir.Elimizdeki notlarla karşılaştırdınca bu açıkça ortaya çıkıyor. Gerekiirse bunları sayarız.Kaldı ki,yayına bu yöntemle hazırlanmış tutanaklarda bizim EK daki ana konuşmamızın bulunduğu 45 dakikalık bölüm her nedense "kayıt bozuk" olduğu için yok! (İşçinin Sesi,sayı:271 s:11)

"Tutanakları" yorumlayan Yalçın Çağlar isimli insanın yalan ve yakıştırmalarına yanıt verilemez. Bunlara yanıt vermek,"sen adam öldürdün,öldürmediysen kanıtla!" diyen biriyle tartışmayı kabul etmek anlamına gelir.Değmez.

Dedikodu,karalama ve yalanlar üstümüzden akıp gidecektir.

Bunları bir yana bırakıp,"tutanakların" geneliyle durumu yansıttığını kabul etsek bile bu neyi kanıtlar? "İşçinin Sesi Nereye Gidiyor?" broşüründe dökümünü yaptığımız olaylardan birinin bile tersini gösteremiyorlar.Faşizmin kalktığına oy verdiğimizizi söylüyorlar.Tersini savunmadık ki.Yalnızca **hangi koşullarda** verdiğimizizi anlattık.Sonra metni okuyup, çalışıp daha sakın düşününce görüşlerimizi geliştirdik ve değiştirdik.İlk tutumumuz yanlıştı.Yanlıştığımızı söylemekten çekinmeyiz.Yanılmaz insan olma savında değiliz.

Kimse bulanık suda balık avlamaya kalkışmasın! Sular durulacak.

İşçinin Sesi'ne gönül ve hizmet vermiş yoldaşlarımız,devrimci bir parti yaratmak için,devrim için yıllardır her özveriye göstererek çalışıyorlar.Yönetim eliti ise,tutumuyla kendi özel çıkarını devrimin ve partinin genel çıkarının önüne koyuyor.İşçinin Sesi kadro ve sempatizanlarının çoğunluğu bu klingen kuru gürültüsüne pabuç bırakmayacaktır.

Öte yandan,biz İşçinin Sesi içinde çıkan sorunları salt bize özgü sorunlar olarak görmüyoruz.Yürüteceğimiz tartışmaların tüm devrimci hareket için yararlı bazı genel sonuçlar üretmesi için çalışacağız.

İŞÇİNİN SESİ
NEREYE GİDİYOR?

V. Demir

Bu kitabı gazetemiz adresinden isteyebilirsiniz,-

Coordinating Committee of the Communist Party of Turkey

Declaration

To the working class!

The Second Conference of the Leninists of the Communist Party of Turkey has taken place.

The Conference discussed the features of the new period entered into since the 12th September fascist coup and the attitude of our party. The aims of the First Conference of the Leninists, which met in 1980 under the conditions of a revolutionary situation, had been to rescue those cadres of the TKP truly loyal to communism from liquidation and to transform them into an organised force. The Second Conference of the Leninists determined the path to be followed by this now organised force in the period of reaction.

Meeting under conditions incomparably more difficult than those under which the First Conference was held, the Second Conference nevertheless constituted a greater advance than the first in every respect. The Conference, in which participation more than doubled in relation to the first, demonstrated that, within the space of one year, our Leninist party organisations have won over the *active majority* of the party. The period of work covered by the Second Conference was also double that of the previous conference, comprising 22 sessions. Comradely, intense debate resulted in the adoption of 14 important resolutions. In addition, the obsolete and defunct old party Rules were replaced with new Rules. All decisions were taken unanimously.

While the opportunist leadership of our party has failed even to convene a Central Committee Plenum in the 6 months since the fascist coup, the Second Conference of the Leninists thus rounded off the preceding period in an orderly manner and illuminated the problems of the new period.

The Conference met under the slogan, "Those who come with tanks will go by revolution".

All communists are now faced with truly difficult tasks waiting to be fulfilled under a fascist regime:

1. To strengthen the party organisation and improve illegal work; 2 To expand and improve the organisation of the ideological struggle against all kinds of deviations; 3. To prepare our party for its Fifth Congress, its first since 1932; 4. To raise up our party as the spokesman of the working class against the fascist regime.

Our party will fulfil these tasks, combining collective work and collective thinking with communist discipline and unshaking trust among comrades.

May the Second Conference of the Leninists of the Communist Party of Turkey be a sure step forward in the struggle of the working class for socialism.

*Coordinating Committee
of the Communist Party of Turkey*

Statement of the Conference

To the Leninist Provincial Committees of the Communist Party of Turkey

The provisional Party Rules adopted by our Conference provide that a conference, as distinct from a congress, is of a consultative nature (Article 5). Conference decisions become binding when they have been approved by the majority of provincial committees. These provincial committees must at the same time represent a majority of party members.

Therefore, unless a provincial committee specifically informs the Coordinating Committee within 2 months of the publication of this announcement in the central organ that it has *not* approved any or all of the Conference decisions, these decisions will be deemed to have been approved. If, at the end of this period, a consensus in favour of the decisions has been reached among provincial committees representing a majority of party members, the decisions will become binding on all party organisations and members and will take effect immediately. Accordingly an announcement to this effect will appear in the party Central Organ.

*Second Conference of the Leninists
of the Communist Party of Turkey*